

Hondures
**La societat civil lluita
contra la impunitat**

A FONS PÀGINES 1 a 3

Clemencia Rodríguez
**“Calen formes ètiques
en l'ús dels mitjans”**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N190

30 de juny de 2010

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Un programa secret de la UE vol fitxar totes les ‘persones radicals’

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

El document ‘7984/10 Instrument per emmagatzemar dades i informació sobre processos de radicalització’ recull un programa complet de vigilància comunitària

ALBERT GARCIA

Assemblea de Treballadors i Treballadores de Barcelona celebrada el 29 de juny a les Cotxeres de Sants

Primera pedra cap a una vaga general contundent

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

Les Cotxeres de Sants de Barcelona van acollir, el 29 de juny,

prop de 350 persones a l'Assemblea de Treballadors i Treballadores de Barcelona, on es va decidir crear comitès de base als barris i pobles

d'arreu del territori i escriure un manifest unitari per convocar una assemblea massiva el 15 de setembre per dissenyar un pla de mobilitza-

cions sostingudes que vagin més enllà de la vaga general convocada pels sindicats CCOO i UGT el 29 de setembre a l'Estat espanyol.

Més de 600 persones denuncien tortures

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

El nou informe de la Coordinadora per la Prevenció i la Denú-

cia de la Tortura (CPDT) a l'Estat espanyol conclou que els Països Catalans lideren el rànquing d'agressions denunciades.

La Kasa de la Muntanya fa 20 anys

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

El centre social Lafora de Cornellà de Llobregat acollirà, el

cap de setmana del 2 al 4 de juliol, les celebracions per les dues dècades d'ocupació d'aquesta antiga caserna de la Guàrdia Civil.

La Generalitat clausura dos centres de menors immigrants

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

Es dos locals que fins ara funcionaven a Vallvidrera i al Poblenou deixaran de prestar servei durant els primers dies del mes de juliol.

Alts càrrecs del PSC poden ser imputats pel ‘cas hotel del Palau’

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

Les investigacions de la fiscalia sobre el cas del Palau tanquen el cercle sobre el regidor d'urbanisme Ramon García-Bragado i el gerent d'urbanisme, Ramon Massaguer.

L'Estatut retallat pel TC reitera vuit cops la ‘unidad de España’

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

Elements clau del text estatutari, com ara la llengua, la justícia i el finançament, han tornat 30 anys enrere i, en alguns casos, han empitjorat el redactat de l'Estatut de 1979.

, estirant del fil

ESTAT ESPANYOL • 624 PERSONES VAN DENUNCIAR MALTRACTAMENTS L'ANY PASSAT

Els Països Catalans encapçalen les denúncies per tortures a l'Estat espanyol

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Els Països Catalans com a territori i els Mossos d'Esquadra com a cos policial protagonitzen bona part de l'Informe sobre la Tortura a l'Estat espanyol, presentat per la Coordinadora per la Prevenció i Denúncia de la Tortura (CPDT) el dia 25 de juny a Madrid. Catalunya, amb 36 casos i 215 persones afectades; el País Valencià, amb 22 casos i 34 persones denunciants, i les Illes Balears, amb dotze episodis i divuit persones agredides apleguen 70 dels 242 casos documentats, un 28,9% del total. A més, de les 624 persones que han patit tortures o maltractaments, 267 viuen als Països Catalans: el 42,7% del total. Catalunya té una rellevància particular, ja que acumula el 15% dels casos de tortures i el 34% de les persones que les han denunciades. El motiu d'aquest creixement exponencial respecte les 62 denúncies registrades l'any 2008 és la denúncia col·lectiva (150 ferits i 124 denúncies judicials) interposada després de les càrregues policials indiscriminades contra les estudiants que, el març de 2009, protestaven contra l'aplicació del pla Bolonya.

624 denúncies i 41 morts sota custòdia
Les dades globals de l'informe acrediten 624 denúncies, aplegades en un total de 242 casos. Després dels Països Catalans, el País Basc (104 persones), Madrid (103) i Andalusia (81) encapçalen el rànquing sinistre del maltractament policial. De les 624 denúncies, 302 -el 48% del total- van ser interposades per activistes dels moviments socials en el decurs de mobilitzacions que van cloure amb repressió; 103 van

Els Mossos d'Esquadra, amb 190 denúncies, són el segon cos policial més denunciat

ser incoades a partir de les denúncies de persones immigrants; 69 des de dins dels murs de les presons; 45 sota el règim d'incomunicació que s'empara sota la legislació antiterrorista, i dotze als centres de reclusió de menors.

Per cosos policials, la policia espanyola va acumular 197 denúncies, seguit ben de prop pels Mossos d'Esquadra, amb 190 denúncies. El funcionari de presons va ser objecte de 65 denúncies, la plantilla de les diferents policies locals en va rebre 64, mentre l'Ertzaintza va acumular 46 denúncies i la Guàrdia Civil, 43. En total, des de l'arribada de Rodríguez Zapatero al go-

Les càrregues contra l'oposició al procés de Bolonya van causar 150 persones ferides i es van presentar 124 denúncies

vern espanyol el 2004, s'han interposat 3.888 denúncies per tortures a l'Estat espanyol.

En l'apartat referent a les morts sota custòdia policial o penitenciària, l'informe de la CPDT acredita un mínim de 41 morts durant l'any 2009: 28 a les presons, quatre a les dependències de la policia local, quatre a les casernes de la Guàrdia Civil, tres als calabossos de la policia espanyola i dos als centres de menors.

La impunitat, marca de la casa

Un any i tres mesos després de les càrregues policials contra les estudiants contràries al procés de Bolonya desallotjades de la Universitat de Barcelona, només dos mossos d'esquadra han estat condemnats en ferm per les agressions patides per dos periodistes. En tots dos casos, la pena ha estat el pagament d'una multa. Una, de 430 euros, per les lesions causades a E.B., periodista de Vilaweb. La sentència, recorreguda per l'agent, va ser ratificada per l'Audiència Provincial de Barcelona el mes de gener. La segona condemna refereix el cas del fotògraf d'ADN Guille V., on un agent de la Brigada Mòbil ha estat condemnat a 900 euros de multa, també per lesions. Cal recordar que, després d'aquesta segona condemna, els sindicats de mossos van rebutjar les sentències aduint que els condemnats "s'havien limitat a complir ordres dels seus superiors jeràrquics". Però fins a 30 periodistes d'*El Periódico de Catalunya*, *La Vanguardia*, *El Punt*, l'agència EFE o *ABC* van ser agredits, en una denúncia corroborada pel Col·legi de Periodistes. Tanmateix, també cal recordar que aquella repressió desfermada contra el moviment estudiantil es va

saldar únicament amb la destitució de Rafael Olmos, director de la policia. Només un més després de la seva dimissió forçada, Olmos va ser recol·locat a l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya (antiga Escola de Policia) i designat assessor del conseller Saura amb un complement anual de 40.964 euros.

La xifra de morts sota custòdia policial o penitenciària durant 2009 s'eleva a 41

Entre les altres cases recollits per les entitats catalanes membres de la CPDT, cal destacar la denúncia interposada al CIE de la Zona Franca contra el director i sis agents de la policia espanyola per les agressions patides pel ciutadà magribí M.A.G.G., colpejat pel simple fet d'entrar amb beguda a la zona de visites. O el cas de I.A.H., que va denunciar que va ser colpejat reiteradament durant la detenció i el trasllat, però que van deixar de fer-ho un cop van arribar a la comissaria de Les Corts, monitoritzada per càmeres de videovigilància, on el maltractament va cessar.

L'informe també recull la mort, en circumstàncies no aclarides, d'A.T.O., de 24 anys, el 18 d'abril a Barcelona, després d'oferir resistència a una detenció practicada per agents de la Guàrdia Urbana. En canvi, la mort a Terrassa de Jonathan C.C., de 26 anys, ha suposat la imputació de sis agents de la poli-

cia local per un delictes d'homicidi per imprudència. La versió policial oficial afirmava que el jove s'havia "desplomtat de sobte" i s'havia "colpejat el cap", però el testimoni presencial de dues veïnes sosté que va rebre "una bufetada d'un agent que el va fer caure a terra". La mort de J.J.S.A, un ciutadà equatorià sense papers de 20 anys que va aparèixer penjat d'una cel·la de la comissaria de la Via Laietana el 19 de juny, i la d'A.V.P., de 33 anys, mort a la comissaria de la policia local d'Igualada després d'haver demanat el trasllat urgent a un hospital, també surten ressenyades a l'informe.

La recopilació de vulneracions dels Drets Humans enregistrades durant l'any 2009 a Catalunya també destaca, en solitari, per les lesions irreversibles produïdes per pilotes de goma disparades pels Mossos d'Esquadra: tres joves

van perdre un ull durant la celebració per la victòria del FC Barcelona a la final de la Lliga de Campions. En el decurs de la intervenció policial, 100 persones van resultar ferides, algunes d'elles greus, com el cas de J.M.M., que va requerir 20 punts de sutura a la mandíbula a conseqüència de l'impacte d'una pilota, o el de E.L., de 23 anys, que va ingressar a la UVI de l'Hospital del Mar per contusió pulmonar i cardíaca. Al respecte, Joan Saura va afirmar que l'actuació havia estat "absolutament correcta", per la qual cosa "no obriria cap investigació". Cas contrari és el de la família uruguiana conformada per E.M., M.E i el seu fill, que van denunciar l'agressió rebuda, sense cap motiu, per agents dels Mossos d'Esquadra, que els van fer baixar violentament del cotxe amb insults racistes i que van ser detinguts el 14 d'agost a Mataró. Un cop traslladats a la comissaria, van ser alliberats amb l'argument que havien estat detinguts "per error".

Ordenances del civisme, font de denúncies

Durant la roda de premsa de presentació de l'informe, els membres de la CPDT Jorge del Cura, Carlos Hernandez i Lluïsa Domingo també van des-

> Mossos i UPAS, a judici

La setmana passada va transcendir que la fiscalia demana dos anys de presó i deu d'inhabilitació absoluta a sis agents de les UPAS de la Guàrdia Urbana. Segons *El Punt*, els agents Víctor Bayona, Bakari Sanyang, Javier Ortega, Jordi Gil, Antonio Clemente i Raúl Aguilar estan acusats d'un delictes de tortura per uns fets ocorreguts el 7 de setembre de 2006 a la discoteca Bikini de Barcelona. Segons la fiscalia, Yuri Sarran Jardine -que hauria ofert haixix als policies- va ser detingut, colpejat i traslladat a la seu policial de la Zona Franca, on van prosseguir els cops de puny i les puntades de peu i on li van apagar una cigarreta a l'esquena. També la setmana passada, els mossos Rubén Sanahuja Pérez i Alberto Mesa Lajas van ser jutjats a l'Audiència Provincial de Barcelona, acusats de detenció il·legal i robatori de 150 euros contra un immigrant senegalès, que va ser obligat a fer flexions. La víctima va tornar a la comissaria per denunciar els fets, però va tornar a ser detinguda i, a més, acusada de tràfic de drogues. La fiscalia sol·licita penes que sumen tretze anys i sis mesos de presó i 23 d'inhabilitació per als dos mossos.

> **MAI MÉS, ENLLOC, A NINGÚ.** La Coordinadora per la Prevenció i Denúncia de la Tortura (CPDT) va presentar, el 25 de juny, el sisè Informe anual sobre la tortura a l'Estat espanyol, on recopila totes les denúncies per maltractaments i agressions que ha pogut documentar durant l'any 2009. 242 casos que afecten 624 persones, un 19% de les quals es corresponen amb les 124 denúncies interposades per manifestants i periodistes després de les brutals càrregues policials del 18 de març contra grups d'estudiants que protestaven contra el procés neoliberal de Bolonya. D'aquesta manera, els Mossos d'Esquadra comandants per Joan Saura (ICV) es converteixen en el segon cos policial més denunciat, després de la policia espanyola.

, estirant del fil

taçar la persecució contra activistes en defensa dels Drets Humans, el balanç de les denúncies per agressions sexuals a les presons durant el període 2000-2009 (134, 81 presentades per dones) i el nou nínxol de denúncies que ha suposat l'entrada en vigor d'ordenances del civisme a diferents ciutats. A Catalunya, el 14% de les denúncies són protagonitzades per agents locals. En aquest aspecte, cal destacar les 20 denúncies contra la Guàrdia Urbana de Barcelona (entre elles, la d'un menor magribí que va perdre una dent després de rebre un cop de puny i al qual els Mossos no van permetre cursar la denúncia a la comissaria de Nou de la Rambla) o la interposada contra un membre de la policia portuària de Barcelona per les agressions sofertes per un ciutadà senegalès quan treballava en la venda ambulants.

Tres joves van perdre l'ull per l'impacte de pilota de goma, però Saura va anunciar que "no obriria cap investigació"

En l'àmbit de la persecució, l'assetjament i la censura contra la gent que defensa els Drets Humans, la CPDT destaca la sentència condemnatòria contra Gestoras Pro-Amnistia de 2008, la prohibició municipal d'actes contra la tortura a Iruña o la que ha patit la pròpia coordinadora. Durant les quartes Jornades contra la Tortura organitzades a Sevilla, la trobada va ser avortada i interrompuda per la prohibició expressa de la Diputació de Sevilla que es continuessin celebrant a la Casa de la Província i les jornades es van haver de traslladar a la seu social de l'Associació Pels Drets Humans d'Andalusia. Finalment, la CPDT assenyala que el 2009 va tornar a ser -un cop més- l'any de l'enlloc: la inanió pública respecte les obligacions internacionals, la desatenció política de les víctimes conjugada amb peticions d'indults a agents condemnats per tortures (entre ells, tres mossos del cas *Lucian Padurau*) o el silenci institucional van ser la tònica dominant davant la pràctica de la tortura. En l'àmbit internacional, però, l'any 2009 deixa dues resolucions condemnatòries contra l'Estat espanyol, un fet que no es produïa des de 2002 amb la sentència contra l'operació *Garzón* arran de les tortures patides per quinze independentistes catalanes. L'any passat, ben bé 20 anys després, el Tribunal d'Estrasburg va donar tota la raó jurídica i moral a Mikel Irribaren, ferit greument el 1991 per l'impacte d'un pot de fum policial i amb seqüeles irreversibles. I el Comitè de Drets Humans de l'ONU va dictaminar severament contra l'Estat pel tracte humiliant rebut per Rosalind Williams, detinguda únicament per motius racistes -"porque eres negra", li va dir el policia- a Valladolid l'any 1992.

ENTREVISTA · JORGE DEL CURA, DE LA COORDINADORA PER LA PREVENCIÓ I DENÚNCIA DE LA TORTURA

"El problema cabdal continua sent l'absoluta falta de voluntat política per eradicar la tortura"

David Fernández
estirandelfil@setmanaridirecta.info

Quina radiografia copsa l'informe sobre la tortura?

Des del punt de vista quantitatiu, poques novetats. Un augment relatiu dels episodis de violència institucional, però, sobretot, continuïtat estable del nombre de denúncies contrastades recollides, que se situa en la forquilla dels 600-700 casos anuals. 624 aquest any, respecte els 576 detectats l'any passat. Ara bé, la coordinadora no ha incorporat a l'informe 199 denúncies més per falta de verificació i per una dada nova massa preocupant: el creixement generalitzat de la por de denunciar, que ja no és patrimoni de sectors vulnerabilitzats com els migrants sense papers o les persones preses. La por de les represàlies, la desconfiança en la justícia, l'opció de no denunciar públicament s'ha estès socialment. De l'informe, també se'n desprèn que l'Estat continua entossudat i no complir les recomanacions internacionals?

A Ginebra, fa més d'un any, el senyor Rodley, del Comitè de Prevenció de la Tortura (CPT) de l'ONU, va dir al representant de l'Estat espanyol: "Per què donen tantes voltes en comptes de fer allò que se'ls recomana?". És a dir, que l'Estat no fa els deures. Aquesta és la realitat: la nul·la activitat dels responsables polítics per eradicar-la. Posem per cas: Zapatero continua sense autoritzar la publicació de l'informe del CPT del Consell d'Europa sobre la visita a l'Estat feta l'octubre de 2007. El mes de març, per carta, vam dema-

"L'Estat espanyol és un dels cinc països que manté vacant el seu representant al comitè europeu contra la tortura"

nar a la Moncloa la seva publicació i encara no ens han contestat. Alhora, l'Estat espanyol és un dels cinc països que manté vacant fa mesos el seu representant al comitè europeu contra la tortura. Nova mostra de la seva voluntat i sensibilitat, també. Què ha passat amb el nou Mecanisme Nacional de Prevenció de la Tortura (MNPT), on teniu dipositades certes esperances d'avenç? Finalment, ha estat un autèntic frau, com temíem fa quatre anys, quan l'Estat va ratificar el nou Protocol

Davant la Moncloa, Jorge del Cura, que apareix en primer pla, lliura una carta de la CPDT a Zapatero (juny del 2007).

Facultatiu de l'ONU. Ara queda clar que l'únic que cercava l'Estat eren aplaudiments de l'exterior i res més. Firmar i no fer res. Malauradament, s'ha perdut una oportunitat real per disposar d'un estri útil en la lluita contra la tortura. I resulta que el mecanisme ha estat atorgat, finalment, a Enrique Múgica, actual Defensor del Poble, impulsor de la inhumana dispersió i defensor del règim il·legal de FIES a les presons. És a dir, s'ha constituït el MNPT sense cap de les condicions i previsions fixades per l'ONU: independència, participació de la societat civil i transparència. La realitat ens dona la raó: quan van presentar el MNPT, l'adjunta del defensor va dir que, a ells, la incomunicació sota legislació antiterrorista "no els afectava". I aquesta és la preocupació número u dels organismes internacionals de Drets Humans respecte l'Estat espanyol! És a dir, qui ha de vetllar pels Drets Humans a l'Estat diu que el forat negre de la incomunicació no és competència seva! Si no n'hi havia prou per dubtar, posteriorment, van informar de 60 visites fetes a centres de detenció i reclusió i van afirmar que no hi havien detectat ni un sol cas de tortura. Paradoxalment, durant el mateix període de la visita, alguns agents policials entraven a la presó havent estat acusats de tortures. El que no veia el defensor, doncs, ho veien alguns jutges. Concloent: l'atribució a Múgica del MNPT no és res més que un altre intent de tapar la tortura, impedir investigar-la i donar un cop de porta als morros a la societat civil.

La negociació de la tortura encara és una constant?

Es confirma, un cop més, la total i absoluta falta de voluntat política per eradicar la tortura. La teoria negacionista és a l'ordre del dia. I passa que sempre busquen excuses de mal pagador, com amb les càmeres a les comissaries, on l'argument més profundament emprat és que s'instal·len per evitar denúncies falses. Aquí hi ha teca: l'Ararteko (defensor del poble basc) va denunciar, el 28 de juny, que l'Ertzaintza no li facilitava els enregistraments en vídeo dels detin-

"L'Ertzaintza no li facilita els vídeos dels detinguts que han denunciat maltractaments"

guts que han denunciat maltractaments. Sorprenent. I a Madrid, en un Lavapiés farcit de càmeres al carrer, ja és habitual que els immigrants detinguts siguin traslladats a la Casa de Campo -on sovint són agredits- i, després, tornin a ser deixats a Lavapiés. El que calen són mesures efectives i reals, com insisteixen fa anys els organismes internacionals. Cap aspecte positiu? Amb prudència i cautela. Cal assenyalar que, l'any passat, alguns jutjats van condemnar explícitament per tortures i van recuperar sensibilitat respecte aquesta qüestió. Fins i tot

l'Audiència Nacional espanyola ha absolt dos joves bascos davant els indicis que havien estat torturats. Com a la sentència absolutòria del diari *Egunkaria*: el tribunal dona plena credibilitat a les denúncies per tortures, quasi idèntiques, fetes pels periodistes durant el període d'incomunicació i narrades davant el jutge després de passar cinc dies incomunicats. És a dir, que no hi havia possibilitat de conxorxa. Cinc dies aïllats entre si i els detinguts denuncien un maltractament idèntic.

I la Coordinadora per la Prevenció i Denúncia de la Tortura?

Continuem treballant. Amb humilitat, però sense dubtes. L'aspecte més positiu de la lluita contra la tortura a l'Estat és l'àmbit social. I és la pròpia existència de la Coordinadora per la Prevenció i Denúncia de la Tortura que, en si mateixa, representa un mecanisme social efectiu contra la tortura. Una coordinadora de 45 entitats d'arreu de l'Estat, sense cap experiència homologable en l'àmbit de la UE, però que està sent objecte d'estudi per implantar-se com a model de xarxa i coalició social contra la tortura a països de l'Amèrica Llatina. Aquí rau l'esperança: en el teixit social i en la seva implicació contra la xacra de la tortura.

I una darrera pregunta, amb biaix català. Què en penses, del rebuig dels Mossos d'Esquadra al Codi d'Ètic impulsat per Interior?

Literalt, és una vergonya. El codi té aspectes discutibles, però la reacció corporativa del Consell de la Policia és simplement una autèntica vergonya. I no hi ha res més a dir.

, impressions

Albert Sales i Campos · Coordinador de la Campanya Roba Neta a SETEM-Catalunya
opinio@setmanaridirecta.info

Responsabilitat social empresarial i rentats de cara: a Lidl li surt malament la jugada

ALBA TEIXIDOR

“Impulsem el comerç amb justícia! Cada producte té una història. Per nosaltres, les persones que hi ha darrere d'aquestes històries són importants. Lidl aposta per unes bones condicions laborals a nivell global. Per això, a Lidl, només contractem proveïdors seleccionats dels quals poden demostrar la seva responsabilitat social. Ens oposem categòricament a qualsevol forma de treball infantil i a la violació dels drets humans i dels drets laborals en la fabricació dels nostres productes. Garantim efectivament el compliment d'aquests estàndards”. Fullt publicitari de Lidl, finals de 2009.

A finals de l'any passat, l'empresa de distribució Lidl publicava un tríptic informatiu dirigit a les persones clientes dels seus establiments amb la declaració del paràgraf precedent. La distribució d'aquest paper s'emmarca en l'estratègia de Responsabilitat Social Empresarial que du a terme l'empresa alemanya que, des de fa uns anys, disposa d'un codi de conducta laboral aplicable a totes les seves fàbriques productores arreu del món i que forma part de la iniciativa empresarial Business Social Compliance International (BSCI), associació d'empreses transnacionals

que diu que treballa pel compliment dels estàndards laborals internacionals.

La realitat a les fàbriques que produeixen per Lidl indica que aquestes declaracions i les polítiques de responsabilitat de la firma es queden en el terreny de les bones intencions. Diverses investigacions elaborades per la Campanya Roba Neta internacional i l'informe *Passeu per Caixa*, mostren que les fàbriques proveïdores de Lidl mantenen els seus treballadors i treballadores en unes condicions totalment inacceptables que no respecten ni els estàndards laborals més bàsics ni el

propi codi de conducta de l'empresa. L'informe presenta els resultats d'una investigació feta a fàbriques asiàtiques que treballen per cinc grans empreses de distribució comercial: Lidl, Aldi, Carrefour, Tesco i Walmart. A cap de les 31 factories analitzades, situades a Bangla Desh, Sri Lanka, l'Índia i Tailàndia, no es pagava el salari mínim legal per una jornada laboral normal. L'única manera d'accedir a aquest salari mínim era fer un nombre indeterminat d'hores extra. Malgrat tot, els salaris, a Bangla Desh, no superaven els 34 euros mensuals, a l'Índia no arribaven als 54 i, a Sri Lanka, anaven dels 33 als 60 euros al mes. Cap d'aquests salaris no s'equipara al cost de la

a l'Agència de Consum d'Hamburg, la Campanya Roba Neta alemanya i el Centre Europeu pels Drets Constitucionals i Humans per prendre accions legals contra Lidl per publicitat enganyosa. La investigació va demostrar que les persones treballadores de Bangla Desh produïen roba per Lidl en condicions descrites per elles mateixes com a “inhumanes”. Segons Khorshed Alam, un dels principals artífexs de la investigació: “Amb aquesta recerca, no només s'exposa el rentat de cara social de Lidl, també es demostra la ineficàcia d'iniciatives empresarials com el BSCI. Les grans empreses continuen utilitzant la pertinença a una iniciativa empresarial com una alternativa a l'adopció de mesures concretes per lluitar contra l'explotació laboral”.

El 14 d'abril, Lidl, que anteriorment s'havia negat a retirar la publicitat, va proposar un acord extrajudicial. Amb l'acord es van comprometre a suprimir les afirmacions referents a condicions justes de treball als seus anuncis. A conseqüència de l'acord, l'empresa alemanya no podrà fer referència a la seva pertinença a la BSCI als seus fullets publicitaris.

L'enfocament de la demanda és innovador en la mesura que se centra a denunciar la manipulació de la informació que Lidl ofereix als consumidors i les consumidoras en lloc de posar l'èmfasi en la denúncia de les condicions laborals de les treballadores i posa de manifest la lamentable asimetria jurídica que permet que milions de persones visquin sota situacions d'explotació extrema i no hi hagi cap mecanisme per denunciar i processar les empreses, locals i transnacionals que s'enriqueixen de la seva suor.

A cap de les factories analitzades no es pagava el salari mínim legal per una jornada laboral normal

cistella bàsica de productes de consum en aquests països i, en tots els casos, són el producte de jornades extenuants. Sobre la base d'aquestes situacions de pobresa i explotació, l'informe també posa de manifest la persecució a la qual estan sotmeses les iniciatives sindicals en aquestes fàbriques.

Una investigació centrada específicament en fàbriques proveïdores de Lidl a Bangla Desh ha servit

Pere Ortega · Membre del Centre d'Estudis per la Pau J. M. Delàs de Justícia i Pau
opinio@setmanaridirecta.info

Israel, ahir víctimes avui botxins

L'estat d'Israel ha tingut l'habilitat d'anar falsejant la seva història. Així ha anat transmetent un discurs on han prevalgut les mentides o les mitges veritats, amb la idea de crear un corrent d'opinió favorable a les polítiques que practica. Per exemple, pocs saben que Israel es va fundar el 1948 després d'expulsar 800.000 palestins del seu territori, una neteja ètnica que es va saldar amb un miler de morts. D'aquests fets, en neixen els camps de refugiats palestins. La Gaza actual neix com un camp de refugiats, com ho són els camps de Síria, Jordània, Egipte i el Líban, on malviuen cinc milions de palestins.

Una segona qüestió important és l'herència semita dels jueus. Els jueus que avui viuen a Israel són, en la seva immensa majoria, fills de la diàspora començada fa 2.500 anys i arribats des de tots els racons del planeta. Per tant, atribuir-los arrels semítiques és un pèl arriscat; lingüístiques sí, però racials, de cap manera. En canvi, els palestins d'avui, a més d'ésser de llengua semítica, són descendents directes dels semites que no van marxar, mai no s'han bellugat de les terres de Palestina i l'únic que van sofrir és la colonització àrab.

Israel es presenta com un país agredit. I, certament, ho ha estat;

Israel actua amb impunitat sense que la comunitat internacional faci res per evitar-ho

però no es diu mai que, de víctimes, han passat a agressors dels palestins d'avui. Així, Israel ha ocupat territoris a Cisjordània, on ha

situat 300.000 colons, ha enderrocat cases i ha expulsat els seus habitants, unes expulsions que -avui- continuen a Jerusalem est. També s'ha apropiat de les aigües subterrànies; o esquartera el territori mitjançant un mur per protegir les seves colònies i impedeix la comunicació entre les comunitats palestines; a la franja de Gaza, on viuen 1.600.000 persones, manté un setge il·legal per terra, mar i aire, contrari al dret internacional i que impedeix l'entrada de menjar i medicaments a la zona.

Moltes d'aquestes qüestions són suficients per afirmar que, a Israel,

existeix una segregació dels palestins; que Israel actua amb impunitat sense que la comunitat internacional faci res per evitar-ho. Ara ha atacat, en aigües internacionals, vaixells que portaven ajut humanitari a Gaza i han matat nou ciutadans europeus. Mentrestant, Europa i la comunitat internacional callen i es converteixen en còmplices dels crims contra la humanitat que Israel comet a Palestina.

El poble jueu ha estat perseguit per raons religioses i ètniques, sotmès a l'extermini pel feixisme i, avui, paradoxalment, practica l'exclusió i la neteja ètnica dels palestins. De víctimes, han passat a botxins.

Eva Fernández · Presidenta de la FAVB – Carme Vega · Ciutadana
opinio@setmanaridirecta.info

Mossos fent d'okupes i periodistes jugant a 'polis': de l'empatia a la farsa i la banalització

La notícia de la confraternització i de la inversió de papers entre Mossos i periodistes a la seu de l'empresa privada EULEN mereix una reflexió en profunditat.

El primer que ens ve al cap és què fan els Mossos d'Esquadra fent servir l'espai d'una entitat de seguretat privada en comptes de fer servir un espai dels molts de què disposa aquest cos. Ens queda clar que el que es devia pretendre era no oficialitzar aquesta mena de simulacre, però, aleshores, de qui surt la iniciativa?

En definitiva, si es tractava d'una maniobra extraoficial, ens caldria conèixer la posició dels comandaments i, sobretot, la dels responsables polítics d'Inte-

Ridiculitzar i estereotipar els col·lectius dissidents no és una bona pràctica

rior. Un cop més, ens demanem qui té l'autoritat sobre les accions dels Mossos.

L'empatia és la capacitat que tenim les persones de posar-nos a la pell de l'altre i que ens permet des de comprendre la seva perspectiva i posició fins a exercicis tan nobles com la compassió o el perdó. Ara bé, en aquest cas, s'ha pretès que professionals del periodisme es posessin a la pell dels Mossos d'Esquadra en el moment de contenir (eufemisme de reprimir) un sector de la ciutadania que exercia (de forma simulada)

un dret democràtic i constitucional com és el de manifestar-se per expressar el seu disseny. Sembla factible pensar que el que es pretén és que, quan aquesta situació es doni a la vida real i manifestants o periodistes resultin agredits en una càrrega policial, aquests mostrin comprensió i compassió vers els seus agressors? D'altra banda, en què pensaven els i les periodistes que van participar-hi?

Els darrers anys, hem assistit i hem protestat contra els abusos dels Mossos en la repressió de manifestacions pacífiques; l'ús del *kubotan*, per exemple, ja va mostrar la facilitat amb què aquest cos s'ha saltat els límits. El tractament de les manifestacions, el *pastoreig* o l'*encapsulament* han estat fórmules criticades però, al mateix temps, fórmu-

les que primer s'han experimentat amb els col·lectius més fàcilment criminalitzats com els i les okupes i, més endavant, s'han exercit també contra col·lectius de treballadors i treballadores en defensa dels seus drets laborals -recordeu el

S'ha assajat amb el col·lectiu okupa

cas de TMB. Així doncs, no és agosarat pensar que s'ha assajat amb el col·lectiu okupa per, després, exportar les fórmules de repressió i neutralització de manifestacions a altres col·lectius.

Parodiar els i les manifestats -siguin okupes, o altres- té un efecte pervers. Ridiculitzar i

estereotipar els col·lectius dissidents no és una bona pràctica ni en la formació dels Mossos ni en la de professionals del periodisme. D'aquests, la ciutadania esperem una visió plural, el més real possible i respectuosa amb les normes democràtiques que ens hem donat. On ha quedat el codi deontològic dels periodistes?

No obstant això, si aquesta mena d'exercicis es posen de moda proposem altres *simulacres* formatius: policies i periodistes posant-se a la pell de treballadores sexuals a la Boqueria, a la de sense sostre a qualsevol caixer, a la d'hipotecat o hipotecada desnonada, a la d'immigrada sense papers en un centre de retenció... Tenim idees per estona, ja saben, quan vulguin els muntem altres *performances*.

SERGI SOLANS

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Desfent Barcelona

Carolina de León i Mercè Compte, Barcelona
la carretera de Sants, s'està duent a terme una tala injustificada de tots els arbres, alguns d'ells centenaris. L'Ajuntament adueix que estaven malalts, però un observador atent pot comprovar que no era així. La falta de cura i receren les causes que alguns es possessin malalts. Només s'ha de veure com estan de frondosos tots els arbres de Barcelona després de les pluges abundants. Un grup de veïns hem recollit prop de 300 signatures, que hem lliurat al districte, per aturar aquest extermini indiscriminat. Ens enganyen amb la promesa de nous arbres que, creiem, no serviran per substituir els anteriors. No faran ombra fins d'aquí molt temps i no apaivagaran el soroll ni la contaminació. L'afany d'aquest ajuntament de cobrir de ciment (plaça dels Països Catalans) els carrers i places de la nostra ciutat és infinit.

Rosa Ma Vivar. 'In memoriam'

Robert González

Rosa Maria va ser alumna meua l'any passat, al 2n curs de batxillerat a l'IES Ramon Casas i Carbó de Palau-solità i Plegamans. Aquest any, acabava un parell d'assignatures que li quedaven i, a més, cursava un cicle formatiu de gestió administrativa al mateix institut. Cada setmana, me la trobava als passadissos o a l'exterior de l'institut i em saludava amb un somriure. Tenia 17 anys quan un tren va acabar amb la seva vida a Castelldefels, la passada i tràgica nit de Sant Joan. Rosa Maria era una lluitadora, que es sobreposava a les dificultats que sempre acompanyen les immigrants quan arriben al nostre país, amb esforç, voluntat i perseverança. Aquesta condició de persones novingudes, compartida per les altres onze víctimes del tren Altaria, és important de destacar perquè, darrera la tristesa i la consternació que m'envaïen, no puo ocular la ràbia pel tracte xenòfob i discriminatori que s'està fent de l'accident per part de governs, institucions i mitjans de comunicació. Totes les institucions i els mitjans de comunicació del poder -que són gairebé tots- s'han afanyat a eximir de tota culpa les empreses i governs implicats en la gestió del trànsit ferroviari i de l'estació de Castelldefels i han carregat sobre les pròpies víctimes tota la responsabilitat de la seva mort. Hagués estat el mateix si les víctimes fossin *catalanets* o *catalanetes* en lloc d'equatorians, colombians, bolivians o romanesos? Desgraciadament, em sembla que no. S'ha parlat poc de la injustícia d'aquestes morts, de les errades de seguretat i dels perills que suposa el pas de trens d'alta velocitat per estacions com la de Castelldefels-Platja. Em vénen al cap moltes preguntes que m'agradaria compartir: com és possible que trens d'alta velocitat circulin per nuclis urbans i per les mateixes línies que els de rodalies? Com és que aquestes poblacions per on passen trens sense parada a velocitats increïbles no tenen les estacions totalment tancades? Davant l'aglomeració de més de 800 persones, perquè no es va obrir l'antic pas a nivell? Era imprevisible que la gent optés per crear les vies davant el col·lapse del pas subterrani? Qui no ha creuat mai les vies de tren de les poblacions de la costa catalana, abans i després que ens possessin uns trens d'alta velocitat que mai no havíem demanat? Renfe, ADIF, Foment i els governs municipal i autonòmic no han fet la més mínima autocrítica davant el pitjor desastre ferroviari dels darrers 30 anys. L'origen estranger de totes les víctimes ajuda, al meu parer, a legitimar la hipòtesi de la imprudència de cara a la majoria de la població autòctona, que cada cop està mostrant actituds més xenòfobes i racistes. Penso que, en memòria de Rosa Maria -la meua alumna equatoriana- i de totes les altres víctimes, hem de reclamar que s'esclareixin tots els fets, es depurin responsabilitats i, especíalment, es prenguin les mesures adients perquè no es pugui tornar a repetir aquesta injustícia que s'ha emportat per davant la vida de 12 persones, de 12 companyes i companyes de classe popular, de 12 dels nostres.

EL CIGALÓ

"És més 'cool' la Barcelona de la postal"

Maribel treballa com a hostessa a The Brandery, la fira de la moda de Barcelona. Podria treballar en l'àmbit de l'ensenyament, però reconeix que li tira el món de les passarel·les, on se sent com peix a l'aigua, tot i que no es considera part de la gran família de la moda.

Lèlia Becana Velasco

Com combina tant de glamour amb unes condicions laborals dignes?

Aquí, si ets hostessa i només vols fer la teva feina, ni et miren a la cara. En canvi, si vols trepar, fer carrera, fer-te notar perquè et creus molt *fashion*, si combines rombes amb *topos*, segur que tens les portes obertes, es porta la iniciativa. Això, més que un aparador, és una selva i les que carretegem caixes i repartim acreditacions no comptem. O sigui, que les hores extres no les cobrem ni les gaudim pel sol fet de treballar al Brandery; i són moltes hores seguides, les pauses per menjar no existeixen si vols que et sigui rendible.

A tu et cal fer d'hostessa de fira? Només és pels diners?

Els diners compten i em serveixen per pagar factures. Però aquí també em pica el cuquet de la tafaneria, ho reconec. Vaig estudiar a la Llotja i això em facilita molt de material creatiu per fer les meves samarretes. Fa anys que em moc en el món de la moda independent, alternativa a les grans marques i dissenyadors. Com a feina, tampoc no em lliga gaire perquè algunes fires les faig i d'altres no.

I què pensen les dissenyadores de Barcelona?

Crec que les que vénen de fora tenen una idea preconcebuda d'aquesta ciutat i no els interessa trencar-la: és més *cool* la Barcelona de la postal que la de les batudes.

. EDITORIAL

Montilla, camaleònic i triler

Una de les imatges més sorprenents que s'han pogut veure després de la sentència del Tribunal Constitucional espanyol sobre l'Estatut ha estat el posicionament de José Montilla. El president de la Generalitat es va mostrar indignat, una postura, se suposa, fruit de la unitat governamental consensuada pel PSC, ERC i ICV-EUiA. No es pot oblidar que José Montilla, antic ministre d'Indústria i capità del PSOE a Catalunya, va ser un dels que va escollir els *representants progressistes* del Constitucional que han votat i fet possible la sentència, entre ells, el català Eugeni Gay i el valencià Pascual Sala. O sigui, Montilla va ser artífex i defensor de les eines que han possibilitat l'amputació de l'Estatut. La capacitat camaleònica del president català també es va poder veure durant la compareixença emesa per TV3 poc després que es publicés la sentència. Al mateix temps que deia que estava indignat, assegurava que l'Estatut no s'havia tocat de manera

important i demanava molta calma i tranquil·litat. És el mateix Montilla que va ser capaç de reunir-se amb la direcció de Nissan per donar-li diners públics per garantir la seva presència a Catalunya, mentre la plantilla era acomiadada i ell li demanava paciència i tranquil·litat. El Montilla dels pantalons de pana i samarreta a la botifarrada del PSC de Gavà, contraposat al Montilla de vestit i corbata que és convidat al Club Bilderberg per rendir-se als peus dels màxims responsables del saqueig financer i de l'espoli ecològic del planeta. Es tracta, en si mateix, d'un personatge amb actituds que fan pudor d'estafa, d'engany. Als companys de viatge d'ERC i ICV-EUiA, però, sembla que els agrada aquesta forma de fer i d'actuar camaleònica que ha acabat per convertir el tripartit en un club de trilers. En tot cas, ja se sap que qui juga als trilers sap que hi ha trampa, però hi continua jugant. La trampa, en el fons, és participar d'aquest gran casino. Qui en dona més?

. COM S'HA FET

Aquesta setmana, a la pàgina 14 del setmanari, trobareu informació sobre la campanya de subscripcions de les biblioteques de Catalunya. Cada setembre, les biblioteques trien les revistes a les quals es volen subscriure amb els diners que l'administració els ha assignat. Així doncs, estem intentant que el màxim nombre de biblioteques se subscriuïni a la DIRECTA. Si la biblioteca del vostre barri o poble no hi està subscripta, li ho podeu demanar com a usuàries d'aquest servei públic que paguem entre totes. A la pàgina 14, trobareu el llistat de les biblioteques que ja estan subscriptes. Si no trobeu la del vostre barri o poble a la llista vol dir que encara no hi està subscripta. Aquesta és una de les moltes maneres de col·laborar amb el setmanari i, per descomptat, us animem a posar-la a la pràctica. Gràcies, salut i fins la setmana que ve.

Qui Som

REDACCIÓ
Estirant del fil | David Fernández
Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaders d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Manu Simarro
Expressions | Roger Palà i Estel Barbé Serra Agenda directa | Alfonso López Rojo La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert García
IL·LUSTRACIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ
Roger Costa Puyal
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc i el gitano
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Lèlia Becana
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonèsnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsonès@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PENEDÈS: terrespent@setmanaridirecta.info

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Publicitat sexista

Lèlia Becana Velasco
directa@setmanaridirecta.info

El sexisme continua present a les nostres vides i en la publicitat i de quina manera! Si ens fixem en els pivots on les empreses d'oci planten els seus cartells immensos, les discoteques s'enduen la palma i no per la seva subtileza, precisament.

Fa un temps, una discoteca de València sortejava una operació d'augment de pits, a les noies, evidentment. En una altra, també es va utilitzar la imatge d'una parella (nen i nena de pocs anys), ella ensenyant-li el que amagava a les seves calcetes (!), amb el lema *Amb això dominaré la teva vida, baby!*, per anunciar un *happy hours*. A una altra discoteca, havien subhastat -amb el seu consentiment- noies solteres, com si es tractés d'una fira bovina!

Un de curiós, el d'una tanca amb la frase *La seva terrassa i el seu jardí, una temptació*; la imatge, una dona despallada que amaga el seu cony rere una poma, tot simulant l'Eva bíblica.

I no cal seguir repassant els interminables anuncis de cotxes, perfums, gelats... on sembla que el que estiguis comprant realment siguin favors sexuals de dones joves i de bon veure (a cadascuna els seus gustos).

A banda de reflexionar sobre la utilitat o el bon ús de les campanyes per la igualtat de sexes, queda palès que les dones continuem sent objecte pels homes, sempre des d'una visió masculista i, desgraciadament, majoritària.

Qualsevol esforç per l'eliminació de la publicitat no sexista ha fracassat rotundament. Tots els esforços d'una educació per la igualtat, on el sexisme no tingui cabuda, encara estan pendents de

ser realitat. Les denúncies públiques, administratives o judicials (poques, donada la dificultat del procés) no asseguruen cap canvi i posen en evidència les que decideixen seguir aquesta via, a més de desgastar-nos.

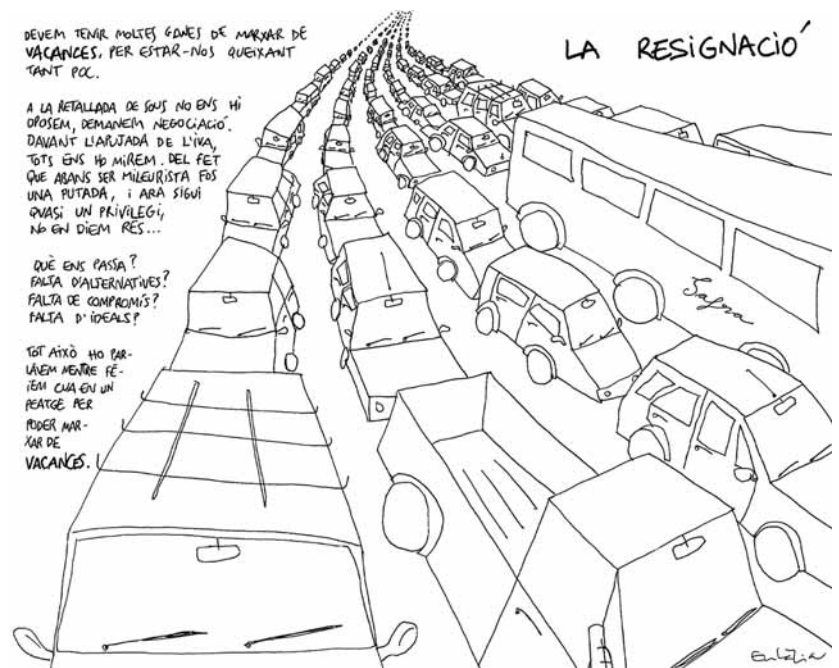
Aquesta imatge que les dones som objecte de plaer per als homes heterosexuales (i algunes lesbianes) pot conduir, en ocasions, a l'exercici de la violència per poder gaudir d'aquest objecte. Majoritàriament, comporta fantàsies sexuals pobres, estereotipades i molt frustrants, gens adaptades a la realitat.

Acabar amb la publicitat, amb tota, seria una bona manera d'eradicar el problema, però com que no es tracta d'acabar amb el gos si el que volem és acabar amb la ràbia, el boicot a les empreses que utilitzen la imatge de les dones com a objecte seria una bona cosa.

Això sí, no ens quedaria més remei que fer-nos anticonsumistes!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

EULÀLIA CORBELLA

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Radas n.º 27,

08004 Barcelona

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info
il·lustracioredirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- **RECONeixEMENT.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- **NO COMERCIAL.** No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
- **SENSE OBRES DERIVADES.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'ús legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, així està el pati

Judici pel jove que no va anar a una mesa electoral | PÀG. 8

Acusen dues persones pels 'fets Rosa Díez' de la UAB | PÀG. 9

Els militars feixistes cobren pensió, els maquis no | PÀG. 11

La plantilla del Sincrotró, contra la retallada de sous | PÀG. 12

BARCELONA · FINANÇAMENT IL·LEGAL DE PARTITS, TRÀFIC D'INFLUÈNCIES I ENRIQUIMENT IL·LÍCIT AL VOLTANT DEL PALAU DE LA MÚSICA

Les investigacions al voltant de Millet apunten a membres del PSC i CiU

Ramón García-Bragado i Ramon Massaguer es troben al punt de mira del cas de l'hotel del Palau. La fundació Trias Fargas i el tresorer de CiU són acorralats durant els interrogatoris

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Les investigacions judicials i parlamentàries sobre la caixa de pandora del Palau de la Música comencen a estirar del fil de la trama política que s'amagava darrere les figures de Fèlix Millet i Jordi Montull. La titular del Jutjat d'Instrucció número 10 de Barcelona, Míriam De rosa Palacio, i el fiscal de delictes urbanístics, Antonio Pelegrín, tot i les pressions rebudes en sentit contrari, han manifestat la seva disposició per arribar fins el final en el cas de l'hotel que es volia construir al costat del Palau. Arran d'aquesta investigació, es va dictar presó preventiva contra els antics capítosts de la institució cultural saquejada i és precisament per aquests fets que alguns polítics del consistori de Barcelona ja es troben a la corda fluixa. L'ex-regidora del districte de Ciutat Vella,

L'exregidora de Ciutat Vella diu que García-Bragado, Carles Martí i Xavier Trias la van pressionar

Itziar González, va declarar com a testimoni el 28 de juny i va manifestar que mai no s'havia sentit tan pressionada per un projecte urbanístic. En concret, González va citar Ramon García-Bragado, Carles Martí i Xavier Trias com les persones que li havien insistit en l'interès de tirar endavant la construcció de l'equipament hoteler de luxe. També va assegurar que, des del començament, havia vist interessos privats en tot el planejament i que per això va instar la convocatòria d'un procés

A l'esquerra, Ramon García-Bragado. A la dreta, Ramon Massaguer. Alts càrrecs de l'Ajuntament de Barcelona investigats.

participatiu que havia de llimar el projecte i incorporar-hi les exigències veïnals. Tot i això, va assegurar que no va saber que el projecte de l'hotel havia estat cedit a una promotora privada (Olivia Hotels SA) fins que no ho va llegir als diaris *El Punt* i *El País*. En aquest sentit, va puntualitzar que, posteriorment, repassant tota la documentació del cas, el funcionari de l'Ajuntament va localitzar una multa de l'any 2008 per obres irregulars als edificis en litigi, que no sancionava el Palau de la Música, sinó que anava dirigida contra Olivia Hotels SA. El consistori ho va justificar dient que les diferents capes de l'administració no tenen sistemes de centralització de dades unificades i, per tant, aquestes disfuncions infor-

matives es poden produir. Es dona la paradoxa que, en aquest mateix ordre de coses, l'Ajuntament va cobrar l'impost de béns i immobles a l'empresa Olivia Hotels SA durant els exercicis dels anys 2008, 2009 i 2010.

Per totes aquestes raons, pels interrogatoris efectuats durant tota la setmana (a l'empresari Manuel Valderrama d'Olivia Hotels i a l'arquitecte Carles Díaz del despatx Tusquets, entre d'altres) i per la nova documentació que es troba en mans de la fiscalia, Ramon García-Bragado, Ramon Massaguer i altres persones encara sense precisar podrien passar a ser imputades per aquests fets i haurien de tornar a declarar davant la jutgessa. D'altra banda, el jutjat ha citat nous testimonis el dia 2

Els interrogatoris al Parlament

L'altra pota de les investigacions es troba a la comissió parlamentària que investiga el desviament de diners del Palau de la Música a la Fundació Trias Fargas i al pagament de les despeses de la campanya electoral de CiU. Han estat més significatius els silencis que les confessions, ja que les persones més conegudes dels moviments econòmics que es feien al Palau s'han acollit a un suposat dret de no contestar les preguntes exposades pels grups parlamentaris i no han aclarit res del que s'ha plantejat. Gemma Montull, filla de Jordi Montull, només va parlar 30 segons per dir que no contestaria cap pregunta. Cal recordar que el seu company sentimental és Enric Fernández, un auditor destacat del Departament d'Economia, institució que havia de donar el vist-i-plau al conveni per la construcció de l'hotel del Palau. També s'han negat a declarar els directius de Letter Graphic i News Letter, empreses que van facturar desenes de milers d'euros al Palau de la Música per suposades campanyes de *mailing*. Diversos administratius de l'edifici espoliat han assegurat que mai no havien contractat el servei d'aquestes empreses però, en canvi, hi ha membres de les seves plantilles que sí que han manifestat que havien treballat per CiU durant les últimes campanyes electorals. L'antic tresorer de CiU i dirigents de la fundació Trias Fargas (CiU) apareixen a les anotacions confiscades que Millet i Montull tenien als seus despatxos. L'empresa Ferrovià tanca el cercle d'aquestes anotacions, ja que -segons se'n desprèn- rebia concessions d'obra pública per part de Felip Puig (CiU), després feia donacions *desinteressades* al Palau i part d'aquests diners eren redirigits a CiU.

de setembre i ha denegat temporalment la sortida de Millet i Montull del centre penitenciari de Brians II, on es troben empresonats des de fa dues setmanes.

Paral·lelament a tot això, Fèlix Millet ha demanat un canvi d'advocat i ha renunciat a la defensa del despatx Molins & Silva. La nova lletrada que l'assistirà a partir d'ara és Mireia Astor, una advocada del gabinet Piqué Vidal (un despatx conegut per la seva implicació en el cas de corrupció del jutge Pascual Estivill als anys 90). El fet que el lletrat Pau Molins s'aparti de Millet ha estat interpretat, en l'àmbit jurídic, com un allunyament de l'entorn de CiU respecte la figura de l'antic responsable del Palau de la Música.

, així està el pati

GRAMENET · REPRESSIÓ

El ple de juny prohibeix anar amb la cara tapada als edificis i equipaments públics del municipi

Aitor Blanc
barcelonesnord@setmanaridirecta.info

Al darrer ple municipal de Santa Coloma de Gramenet, celebrat el dia 28 de juny, el grup municipal del Partit Popular va presentar una moció per prohibir l'ús del burca i el nicab als edificis i equipaments públics, que va ser rebatuda amb una contramoció presentada pel PSC. La proposta del PSC, que governa amb majoria absoluta, recull la del PP i l'amplia, com diu textualment, a "les caputxes, els passamuntanyes i qualsevol altre element que dificulti la comunicació i l'intercanvi social".

La proposta presentada pel PSC es va aprovar -donada la seva majoria absoluta al consistori- i va comptar amb el suport del PP i l'abstenció de CiU i ICV-EUiA. Diversos col·lectius com l'Assemblea de Joves, Gent de Gramenet i el PCPC també van prendre la paraula.

Aquesta mesura que presenten lligada a una suposada lluita per la igualtat de gènere, va ser titllada com una mesura de caire xenòfob i oportunista pels diferents col·lectius. Borja Espinosa, de l'Assemblea de Joves, va intervenir per dir que "es vol generar conflicte entre les classes populars i la immigració per desviar la mirada de la crisi cap a un problema sorgit del no-res".

Al ple anterior, el PP va presentar una moció sobre el padró de les immigrants

Tant el PP com el PSC van esgrimir referències a la seguretat, la convivència i el respecte, una qüestió amb la qual estaven d'acord els col·lectius, tot i que no veuen amb bons ulls la intencionalitat que s'amaga rere aquesta proposta, com va palesar la pregunta plantejada per la representant de Gent de Gramenet, Sandra Campañón: "Si realment no existeix cap normativa que hi faci referència, per què ara cal fer una normativa que entri a discutir la forma de vestir?". Tanmateix, va induir l'existència d'una normativa que reguli el fet d'anar a cara descoberta, però que, "com passa amb la identificació dels cossos policials, no s'aplica".

Es dona el cas que, durant l'anterior ple municipal, el PP ja va presentar una moció referent al padró municipal de les persones migrades, fet que ha posat en alerta els col·lectius de suport a les migrades de la ciutat, ja que els darrers mesos s'han produït diversos atacs cap a aquest sector de la població des de les institucions. A més, també s'han descobert intents de mobilitzacions racistes i de caire ultradretà a la ciutat a través de les xarxes socials d'Internet.

CATALUNYA · ORGANITZEN UN JUDICI A L'OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA CONTRA L'ESTAT ESPANYOL

Demanen presó i una multa al jove que es va negar a acudir a una mesa electoral

Marc Font
redaccio@setmanaridirecta.info

L'independentista Marc Belzunces pot ser condemnat a 22 dies de presó (o 792 euros), a 3.300 euros de multa i a la inhabilitació passiva -fet que li impediria participar en una candidatura electoral- durant dos anys i al pagament dels costos processals pel fet de negar-se a acudir a una mesa electoral al·legant motius de consciència. Això és el que va demanar la fiscalia durant el judici per presumpte delictes electoral que es va celebrar a l'Audiència de Barcelona el dia 22 de juny. La sentència encara no s'havia donat a conèixer en el moment de tancar aquesta edició.

Belzunces podria ser condemnat per no acudir a una mesa electoral de les eleccions espanyoles

Belzunces no va acudir a la mesa electoral a les últimes eleccions espanyoles del 9 de març de 2008. El juliol d'aquell mateix any, va declarar com a imputat per un presumpte delictes electoral al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, on va subratllar: "Com a independentista català, la meua consciència m'impedeix completament col·laborar en l'organització d'unes eleccions espanyoles. No tinc capacitat de triar el contrari". En paraules a la *Directa*, afegeix que "sí que participaria en

JORDI BORRÁS

uns comicis catalans o municipals, perquè forma part de la societat catalana i barcelonina, però no de l'espanyola".

El jove independentista, geòleg de professió, demana que se l'absolgui o se li rebaixi la condemna que sol·licita la fiscalia, que titlla de "desproporcionada". En aquest sentit, subratlla que un cas com aquest hauria de ser considerat "com a molt" una falta administrativa, però mai un delictes penal, tal com és ara. Belzunces, però, pretén arribar al "fons de la qüestió" i que el legislador es pronunciï per primera vegada sobre un cas d'objecció electoral en què s'ad-

dueixen motius exclusivament independentistes. Per Belzunces, el seu judici "demostra que l'Estat espanyol presenta mancances democràtiques" i afirma que "hi ha un tema polític de fons" que ha provocat que la fiscalia demani la pena màxima en aquest assumpte. La fiscal, de fet, va insistir durant el judici en un parell d'ocasions que el jove és "espanyol". A més, l'escrit de l'acusació va ser tramès en castellà, tot i que Belzunces havia defensat el seu dret que tot el procediment judicial fos en català.

Per si el tema no fos prou xocant en ple any 2010, durant tot el procés, hi ha hagut nombroses irregulari-

tats. Així, l'acusat explica que la junta electoral "no va demostrar" que hagués rebut la notificació que el designava com a vocal segon d'una mesa del districte de Sant Andreu. Belzunces diu que la notificació "no portava la meua signatura", ja que "va ser recollida pel conserge de l'edifici". Al cap d'un any, la fiscalia va demanar a l'administració electoral si Belzunces havia rebut la notificació i la resposta va ser que "la senyora Gemma L. G. l'havia rebuda". Aquests defectes de forma podrien comportar l'absolució de l'activista independentista, conegut per la seva activitat com a bloqueaire.

TERRASSA · DURANT EL PROCÉS, L'AJUNTAMENT VALLESÀ HA PARTICIPAT EN L'ACUSACIÓ

La jutgessa arxiva el 'cas pantalla de Telecinco' per manca de proves

Anabel Raluy
terrassa@setmanaridirecta.info

Just un any després del dia dels fets, l'independentista acusat de sabotar l'acte de Telecinco ha estat absolt. Fent cas del dictamen de la fiscalia -que determina que les proves aportades no són suficients per atribuir la comissió dels delictes a Jaume Soler-, el jutjat d'Instrucció número 1 de Terrassa ha decretat el sobreseïment de la causa.

Recordem que els fets es remunten al 20 de juny de 2009, quan l'Ajuntament egarenc va decidir -i va ser l'únic municipi català que va acollir un acte d'aquest tipus- col·locar una pantalla de gran format per retransmetre el partit de la Copa Confederacions que enfrontava Espanya i Sud-àfrica. L'objectiu era, en paraules del mateix alcalde, "retre homenatge al jugador

terrassenc Xavi Hernández". Telecinco tenia previst fer connexions en directe i el consistori havia preparat 200 cadires per la gent seguidora de la Roja, tot i que la decisió no comptava amb el vistiplau d'ERC, CiU ni ICV i

Jaume Soler va ser detingut a Sitges dos mesos després dels fets de Terrassa

que la ciutadania havia fet palesa la seva discrepància a través de diferents mitjans. Endavant va convocar una concentració contra l'acte al mateix indret, que va reunir prop d'una cinquantena de joves. Una dotació nombrosa d'agents de paisà i d'uni-

forme de la Policia Municipal i dels Mossos d'Esquadra s'hi va desplegar per impedir els enfrontaments. Però, poc abans que es xiulés l'inici del partit, la roba que cobria la tarima es va incendiar i el públic va haver de ser desallotjat ràpidament.

En lloc de la citació ordinària, Jaume Soler va ser detingut a Sitges gairebé dos mesos després, en ple mes d'agost, i va ser traslladat a la comissaria de Vilanova i la Geltrú. L'endemà va ser conduït als jutjats de Vilanova, on es van congreguar diverses persones per mostrar-li el seu suport. Va sortir en llibertat amb càrrecs de danys i el jutge va passar el sumari a Terrassa.

Durant aquests mesos, l'advocat de Soler, Carles Perdigueró, ha anat rebent els informes de l'acusació amb comptagotes, mentre els Mossos demanaven poder fer múltiples proves. Finalment, el militant s'enfren-

tava a l'acusació dels delictes de desordres públics, danys i incendi. Una segona persona també va ser acusada de desordres públics. Perdigueró va denunciar que "la investigació policial era molt àmplia" i comprenia "un grup de persones que tenien en comú el fet de ser independentistes". Tant Solidaritat Antirepressiva de Terrassa (SAT) com Alerta Solidària han qüestionat el paper dels Mossos i de l'Ajuntament -aquest últim per posicionar-se políticament a través de l'organització de l'acte i per afegir-se a l'acusació-, que finalment va haver de fer pública la despesa de la retransmissió del partit, 6.000 euros. Al mateix lloc dels fets, Jaume Soler i la gent de SAT van brindar amb cava després de fer pública la sentència absolutòria. Fa poc, l'Ajuntament de Barcelona ha refusat la celebració d'un acte similar basant-se en el precedent egarenc.

, així està el pati

CATALUNYA · TV3 I LES ADMINISTRACIONS PÚBLIQUES JA NO PODRAN PARLAR PREFERIBLEMENT EN CATALÀ

El Constitucional converteix l'Estatut en una defensa de la 'unidad de España'

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La primera reacció després de la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut va arribar des de la seu madrilenya del Partit Popular, al carrer Gènova. No podien dissimular la satisfacció d'haver destrossat l'esperit redaccional del contingut de la norma jurídica bàsica de Catalunya. El resultat final de la votació dels deu magistrats de la cúpula del màxim òrgan judicial espanyol inclou fins a vuit vegades l'expressió *indivisible unidad de España*. Aquesta va ser la condició bàsica imposada pel magistrat designat per Zapatero -Manuel Aragon- i pel magistrat proposat pel PP -Guillermo Jiménez. D'aquesta manera, Maria Emilia Casas, la presidenta del tribunal, va voler fer realitat l'anunci d'una sentència abans de les vacances d'estiu. El text que es va enviar a les diferents parts personals a la causa no detalla tot el redactat de la sentència ni del text definitiu que tindrà el nou Estatut, però sí que avançava els quinze articles que han quedat anul·lats totalment o parcialment i els 27 articles que hauran de ser revisats per adaptar-los a la Constitució. Una de les condicions imposades

Seu del Tribunal Constitucional a Madrid

L'Estatut modificat pel tribunal és, en alguns aspectes, menys ambiciós que el de l'any 1979

per Manuel Aragón va ser la declaració de nul·litat jurídica del preàmbul, cosa que elimina tot valor normatiu al terme nació.

Una lectura a fons de totes aquestes modificacions ens fa adonar que

l'Estatut que ha sortit del Tribunal Constitucional espanyol és, en alguns aspectes clau, menys ambiciós que el que es va aprovar l'any 1979 després del relleu monàrquic constitucional del franquisme i conegut com l'*Estatut de Sau*.

El català passarà a ser una llengua normal a Catalunya i no pas una llengua preferent, com era fins ara a les administracions públiques i els mitjans de comunicació regits per ins-

titucions públiques, com la Generalitat o les diputacions.

Les referències contínues a la unitat de l'Estat espanyol tampoc no apareixien a l'Estatut de Sau ni a l'Estatut que va ser aprovat després del referèndum de l'any 2006. A banda d'això, el tribunal madrileny treu competències úniques al Síndic de Greuges -, per tant, desdibuixa les seves funcions - i destrossa de dalt a baix tota l'estructura dels òrgans judicials catalans que

es plantejaven al text que ja estava en vigor des de feia quatre anys. Pel que fa als assumptes econòmics, la bilateralitat en els pactes entre Catalunya i l'Estat espanyol respecte a l'equilibri financer entre territoris i el control del finançament dels ajuntaments per part de la Generalitat queden tocats de mort.

Batalla de compareixences

Pocs minuts després de fer-se pública la decisió de l'alt tribunal, José Montilla, va compareixer per minimitzar la sentència i assegurar que el 95% de l'Estatut continuava vigent. La Presidència de la Generalitat havia demanat unes hores de silenci per part dels partits catalans com a mostra de suposat respecte a la postura institucional oficial de Montilla expressada en una compareixença a tres quarts de 9 del vespre. Ningú no va respectar aquest pacte tàcit. El PP va compareixre abans que Montilla i, pocs minuts després de les 9 del vespre, es va produir una allau de rodes de premsa: primer van ser Felip Puig i Artur Mas, després Joan Puigcercós i, finalment, Joan Herrera.

L'Esquerra Independentista ho té clar

El 28 de juny, les entitats de la societat civil catalana que es van mostrar contràries al procés estatutari van veure àmpliament avalades les seves postures. La CUP, Maulets, Endavant, la Plataforma pel Dret de Decidir, Sobirania i Progrés i diverses comissions locals que han organitzat consultes per la independència durant els últims mesos van emetre comunicats on assenyalaven el dret d'autodeterminació com a única via possible després del fracàs de totes les vies negociades amb les institucions espanyoles. Òmnium Cultural ja ha convocat una marxa unitària de protesta el dia 10 de juliol.

CERDANYOLA · REPRESSIÓ

Unión, Progreso y Democracia denuncia quatre independentistes catalans

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

Dos joves independentistes van ser citats a declarar a les dependències judicials de Cerdanyola del Vallès, el dia 22 de juny, arran d'una denúncia interposada pel partit polític Unión Progreso y Democracia (UpyD). El jutjat de primera instància i instrucció de Cerdanyola del Vallès ha imputat delictes de vexacions, coaccions i desordres públics pels fets ocorreguts el dia 5 de març a la Universitat Autònoma de Barcelona, on la parlamentària Rosa Díez havia de fer una conferència (DIRECTA 175). Dos joves més hauran de declarar el proper 6 de juliol als mateixos jutjats.

La conferència que va fer Rosa Díez a la Facultat de Ciències Polítiques i Sociologia de la UAB, titulada *Una alternativa para Cataluña*, es va dur a terme amb el rebuig de part del gruix d'estudiants, una cinquantena de les quals van assistir a l'acte per mostrar la seva oposició a la presència d'aquesta política que, segons el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC), "utilitza l'odi contra la nació i la llengua catalana com a instrument electoral a canvi d'enfrontar i crispant la ciutadania".

"La justícia espanyola persegueix els independentistes"

Els dos joves encausats, que van declarar el 22 de juny, van rebre el suport d'una vintena de companys i companyes convocades per Alerta Solidària i el SEPC. Segons aquestes organitzacions, "l'obertura d'aquesta causa torna a palesar que la justícia espanyola persegueix descaradament els activistes independentistes i que resta al servei de l'espanyolisme més ranci i recalitrant". Els joves denunciats consideren que mostrar el rebuig és un acte que s'emmarca "dins el pensament democràtic", tenint en compte -també- les declaracions que va fer Rosa Díez dies abans de la conferència i que ofienien el poble gallec. Resulta que, durant la protesta i mentre s'esperava l'arribada de la conferència, membres del programa d'humor *Caiga Quien Caiga* van entrar a la sala vestits amb indumentària tradicional gallega i amb gaites, fet que forçà la seva expulsió de la sala a instàncies del degà de la facultat, Salvador Cardús.

Segons el SEPC, l'acte que es va fer a la UAB "forma part d'una campanya de crispació i no tenia cap mena de rigor acadèmic, més enllà de la propaganda electoral espanyolista". És per això que afirmen que "les autoritats de la universitat, davant l'intent de provocació d'UPyD, haurien d'haver denegat el permís per la seva consecució".

Milers de persones a la diada del 28 de juny

La marxa reivindicativa per commemorar la Diada del 28 de Juny es va celebrar el 26 de juny a la tarda al centre de Barcelona. Amb el lema *Pel dret al propi cos*, la manifestació va rebutjar que les llibertats del col·lectiu gai, lèsbic i transsexual "siguin una mercaderia que es pugui posar a la venda" i "un reclam publicitari de moda".

Els lemes també van carregar contra la cita del Dia de l'Orgull Gai que se es va celebrar el 27 de juny en format més comercial: es tracta de la desfilada del Pride Barcelona, on les empreses juguen un paper cabdal.

ELOI DE MATEO

, així està el pati

EUROPA · LA PRESIDÈNCIA ESPANYOLA IMPULSA UN NOU "PROGRAMA DE SEGURETAT CIUTADANA" QUE RECOLLIRÀ DADES D'ACTIVISTES

La Unió Europea reforça el control sobre persones "susceptibles de radicalitzar-se"

David Bou
redaccio@setmanaridirecta.info

El govern de l'Estat espanyol ha ostentat la presidència de torn de la Unió Europea (UE), durant el primer semestre de 2010, en un context de crisi estructural del sistema capitalista, el qual ha permès el silenciament d'acords en matèries de seguretat, judicials, etc., gràcies a la rellevància informativa que s'ha donat a la presa de mesures de rescat i reestructuració de les economies de la zona euro. El Consell de la UE

El programa del Consell de la UE s'ha creat per "combatre la radicalització i el reclutament" i també per "vigilar els missatges de radicalització"

-principal instància decisòria de la UE i amb un paper determinant en l'elaboració de la política exterior i de seguretat comuna- va aprovar, el dia 30 de març a Brussel·les, el document 7984/10 anomenat *Instrument per emmagatzemar dades i informació sobre processos de radicalització*, on es recull un programa complet de vigilància comunitària amb la finalitat de "combatre la radicalització i el reclutament" i "vigilar els missatges de radicalització". Abans de la seva aprovació, aquest document va adqui-

Una càmera de vídeo enregistra les persones que passen o passegen pel carrer Tallers de la ciutat de Barcelona

rir la categoria de confidencial i tan sols ha estat possible conèixer-lo gràcies al fet que l'ONG State Watch hi va tenir accés i va decidir fer-lo públic amb l'argument que "no es dirigeix a persones o grups que vulguin cometre atemptats terroristes, sinó a gent que té punts de vista radicals i definida com a propagadora de missatges radicals".

La seguretat, un pretext pel control social

Després dels atemptats de Nova York i Madrid, l'any 2005, la UE -pressionada per l'administració Bush- va decidir adoptar una estratègia global de

lluita contra el terrorisme, dins la qual es va dissenyar un *Pla d'Acció Global contra la Radicalització i el Reclutament*, encaminat a potenciar el factor preventiu d'aquest tipus de polítiques de seguretat. L'any 2009, aquest pla va ser revisat i actualitzat, al mateix temps que es demanava que els estats membres "adoptessin mesures per compartir informació i avaluar l'extensió de la radicalització des d'un enfocament multidisciplinari". Aquesta demanda perseguia l'objectiu de crear un instrument comú de recollida de dades i informació sobre processos de radicalització violenta, una fita assolida per la presidència

espanyola de la UE al Consell Europeu reunit a Luxemburg el 26 d'abril passat i presidit per Miguel Ángel Moratinos -ministre espanyol d'Assumptes Exteriors- i pel secretari d'Estat per la UE Diego López Garrido. En aquesta reunió, es va aprovar el que van qualificar de "programa de seguretat ciutadana". També es va acordar aplicar les mesures per reforçar la coordinació entre l'Europa i l'Enfocament -Oficina Europea de Policia i Sistema interceptor de comunicacions de la UE, respectivament-, els serveis d'intel·ligència de la UE coneguts com a SitCen i les diverses policies dels estats membres.

Persecució ideològica

L'aplicació de les noves mesures comportarà que qualsevol persona involucrada en grups d'extrema dreta o esquerra, nacionalistes o independentistes, religiosos i altermundistes -entre d'altres- puguin romandre sota vigilància policial pel sol fet de ser "susceptibles d'experimentar un procés de radicalització". Tot i que en un primer moment les mesures anaven destinades únicament a grups terroristes islàmics, la inestabilitat social creixent arreu d'Europa ha fet estendre els plans sobre qualsevol persona que aixequi sospites i ha instat els governs dels estats membres a "considerar tot tipus de ciutadans defensors d'idees heterodoxes entre els objectius, fins i tot els que donin suport a idees radicals clàssiques".

Per això s'ha establert una metodologia que contempla la investigació de factors que van des del "grau de compromís ideològic o polític" fins a "si la situació econòmica de l'individu és de precarietat, desocupat, pèrdua d'una beca o de suport financer, etc.". Però el protocol encara va més enllà i recomana la investigació dels sentiments personals de militants de grups sospitosos i posa èmfasi en la "vinculació emocional de la persona en relació a la seva identitat col·lectiva i amb la resta de membres del grup".

És important destacar que el document associa el recurs de la violència a tot tipus d'idees contràries a l'*status quo*, sense incidir en el fet que l'adopció d'un discurs radical no implica necessàriament l'ús de mètodes violents. Aquesta generalització pot comportar un nou augment de la persecució d'idees en una Europa que avança decidida cap a la retallada progressiva de les llibertats civils i polítiques de la seva ciutadania.

CATALUNYA · ELS MENORS SERAN DERIVATS A UN NOU CENTRE QUE PRESENTA LA MEITAT DE PLACES

Els centres de menors El Bosc i ALCOR tanquen definitivament les seves portes

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

Els centres d'acollida de menors immigrants El Bosc (a Vallvidrera) i l'ALCOR (al barri del Poblenou) tancaran definitivament les seves portes entre finals de juny i principis de juliol. El tancament es demora des de fa més de sis mesos, la data prevista per la Conselleria d'Acció Social i Ciutadania, que va assegurar que els centres cessarien la seva activitat "a finals de 2009". D'aquesta manera, la Generalitat respon a l'informe emès l'any passat pel Síndic de Greuges, que afirmava que ambdós equipaments -que estan concertats

però depenen de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (DGAIA)- es trobaven en situació de "sobrecapacitat" i "col·lapse". Tant El Bosc, un centre de dia gestionat per la Fundació Mercè Fontanillas, com l'ALCOR -una nau industrial inhòspita gestionada per l'entitat Apip, on els nois passen la nit- van ser concebuts per acollir l'onada de menors no acompanyats arribats a Catalunya des de 2002. Malgrat la plena ocupació dels centres, que sumen unes 70 places, la DGAIA va continuar derivant-hi els xavals, que han acabat vivint en condicions precàries i de salubritat dubtosa; fins al punt que, segons una antiga educa-

Una educadora diu que "els nois van passar un brot de grip, amuntegats al pati, sense un sostre on resguardar-se"

dora social d'un dels centres, "els nois van passar un brot de grip, amuntegats al pati, sense un sostre on resguardar-se". Aquesta situació ha estat denunciada repetidament per asso-

ciacions com el DRARI, el Casal dels Infants del Raval i la Creu Roja, que des de l'any 2008 exigeixen el tancament d'El Bosc i l'ALCOR i el trasllat dels menors que hi resideixen a CRAE (Centres Residencials d'Acció Educativa) on els proporcionin una atenció integral, com la que reben els menors autòctons tutelats per la Generalitat. "Després de deu anys de presència de menors no acompanyats al nostre país, no hi ha cap raó per mantenir un circuit paral·lel i excepcional", afirmen. Les entitats, a més, consideren "fallit" el model català actual d'atenció a la infància i demanen l'obertura d'un debat social participatiu per elaborar "un nou model que impedeixi i

sancioni les males pràctiques i les conductes negligents per part de les administracions". Precisament, tant el DRARI com el Casal dels Infants i la FAVB han denunciat en diverses ocasions que s'estaven fent "proves radiològiques no fiables per declarar alguns dels nois acollits com a majors d'edat" i "expulsar-los del circuit d'acompanyament de menors", tot abandonant-los a la seva sort. Aquesta situació, pel que sembla, s'ha agreujat durant aquests darrers mesos abans del tancament d'El Bosc i l'ALCOR, ja que el nou centre -situat al districte de Gràcia- només disposa de 36 places, la meitat de les que s'ofereixen actualment.

, així està el pati

CATALUNYA · PARLEM AMB L'EXMAQUI JOAN BUSQUETS, QUE HA DEMANAT UNA PENSIÓ PELS GUERRILLERS

“El tripartit no podrà dir que el PP i el PSOE són els únics que neguen les pensions”

Busquets durant la Marxa Homenatge als Maquis a Santa Eugènia (2007), en una foto feta pel Centre d'Estudis Josep Ester Borràs de Berga

Xavi Martí
redaccio@setmanaridirecta.info

L'exmaqui i membre del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs de Berga, Joan Busquets i Verges (conegut també com *El Senzill*), va enviar, l'1 d'octubre de 2009, una carta al president de la Generalitat, José Montilla, per demanar-li que atorgués una pensió als maquis catalans que van combatre contra el franquisme a Catalunya. Nou mesos després d'enviar aquesta missiva, Busquets només ha rebut un justificat de recepció de la petició i encara està “esperant una resposta ferma i precisa sobre el problema plantejat”. Per denunciar la inacció del govern català, ha decidit redactar un text que porta per títol *Exmaquis: carta oberta* i que es pot llegir a les publicacions *el pèsol negre*, *Catalunya o Berguedà Actual* i a la web *bergueda.libertari.org*, on ja compta amb el

“És de justícia que es doni una pensió als maquis... eren els enemics número u del franquisme”

suport de 28 col·lectius i 57 adhesions personals. En unes declaracions a la *Directa*, Joan Busquets ha indicat que “és de justícia que es concedeixi una pensió a aquest col·lectiu, que va pagar el millor tribut da-

vant la lluita contra la dictadura, ja que els maquis eren els enemics número u del franquisme”.

L'exmaqui, que entre el 1949 i el 1969 va viure reclòs a cinc presons de l'Estat espanyol, manifesta que “el Parlament de Catalunya va aprovar, l'any 2001, la rehabilitació total dels maquis” i que “el text, que titlla els maquis d'*herois*, va demanar al govern de Madrid que es reconegués la seva memòria i que deixessin de ser qualificats com a *bandolers* als arxius històrics”. Busquets indica que “el parlament català també va demanar que s'incloués el període d'activitat a la guerrilla en el comput per calcular les pensions”. *El Senzill* denuncia: “L'Estat espanyol ens reconeix a mitges, ja que només té en compte l'aspecte moral, però l'econòmic no, i això ha fet que escrigui a Montilla perquè ho impulsi ell”. I afegeix: “El proper mes de setembre, just abans de les eleccions, aniré a Barcelona per fer actes de protesta i posar en evidència el tripartit, perquè ells, a Catalunya, no faran res en relació a aquest tema”. Busquets considera que, amb les seves denúncies actuals i futures, “el tripartit no tindrà excuses i no podrà dir que el PP o el PSOE són els únics culpables que no es concedeixin les pensions”. L'exmaqui manifesta que els partits “sempre es tiren les pedres els uns contra els altres, es critiquen els uns als altres i, al final, ningú no fa res”.

Els militars franquistes cobren

A *Exmaquis: carta oberta*, Joan Busquets escriu: “Els militars franquistes bé cobren una pensió; em pre-

gunto, però que ells sí i els guerrillers no?”. L'exguerriller ha dit a aquest setmanari que “sempre s'afavoreix més els franquistes que a nosaltres” i que “ells són els favorits”. Busquets

Quan es demana qualsevol cosa pels guerrillers, “sempre trobem crítiques i pals a les rodes”

diu que, quan es demana qualsevol cosa pels guerrillers, “sempre trobem crítiques i pals a les rodes; els franquistes no van ser inquietats pels seus crims, els van concedir una amnistia i l'Estat es va passar pels

massos les protestes de les Nacions Unides, que deien que aquests delictes no eren amnistiables... si això és democràcia, ja em diràs!”.

La carta escrita per Busquets i el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs de Berga diu: “És una ignomínia que, a hores d'ara, encara haguem de continuar reivindicant un dret que altres països europeus van reconèixer en acabar la Segona Guerra Mundial i pel qual van atorgar una pensió sense necessitat ni tan sols de demanar-la”.

L'exmaqui, que viu a França des dels anys 70, ha indicat que, quan explica a persones de l'estranger (que molts cops no estan polititzades) que els maquis catalans no reben cap tipus de pensió, “es queden sorpreses” i li diuen que es tracta d'una situació “inaudita, inexplicable i escandalosa”.

> Una vida de lluita anarcosindicalista

Joan Busquets va néixer el 1928 i es va afiliar a la CNT el 1944. L'any 1946 va ser empresonat tres mesos i, el 1948, es va unir al grup d'acció antifranquista de Marcel·lí Massana, amb qui va fer accions de sabotatge a les zones de Manresa, Berga i Terrassa l'estiu de 1949. Després d'un breu pas pel grup de Josep Sabatè, la tardor de 1949, es va integrar al grup dels germans Gregorio i Saturnino Culebras i va ser detingut a Barcelona el 18 d'octubre d'aquell mateix any. Va ser condemnat a mort, però li van commutar la pena per 30 anys de presó. La seva autobiografia va ser traduïda al català el 2008: *El Senzill. Guerrilla i presó d'un maqui*.

“Vaig fer el que havia de fer, el que em deia la consciència”, destaca Busquets. “Les presons estaven plenes de companys... allí, hi moria la gent de fam i de maltractaments. La misèria era indescriptible. A les presons, he patit una fam terrible; em vaig aprimar uns 25 quilos. Era un genocidi. La persona que sortia de la presó sortia malalta”, afegeix.

BARCELONA · LLUITA

Reivindiquen la col·locació d'un artefacte explosiu a la seu de La Caixa del Camp Nou

Redacció Barcelona
redaccio@setmanaridirecta.info

Un comunicat anònim aparegut a nombroses pàgines web contrainformatives assegura que la matinalada del 23 de juny es va produir un atac contra l'oficina de La Caixa ubicada al recinte del Camp Nou. No és el primer cas de lluita amb explosius contra interessos capitalistes que es produeix a la ciutat de Barcelona durant els últims mesos. A la nota reivindicativa, s'especifica que l'artefacte incendiari estava “composat per dues bombones de càmping gas i diversos litres de benzina”. El redactat afegeix que, tot i ser una de les poques oficines bancàries de la ciutat que no acull indigents, la raó per la qual van atemptar contra aquesta oficina no va ser aquesta, sinó que “l'objectiu era específicament la institució del Futbol Club Barcelona i el Camp Nou”. El text no dóna dades de desperfectes ni danys i tampoc no detalla si l'artefacte va arribar a esclatar.

El Camp Nou és el símbol del “nostre circ romà actualitzat”

El que sí que exposa el comunicat són les raons que van motivar aquesta acció de lluita. Segons es manifesta al text, l'atac es va produir perquè el Camp Nou representa “el nostre circ romà particular i actualitzat, pel seu poder de distracció i alienació en un moment de misèria creixent (...) conscients que també estàvem colpejant un símbol, una marca d'atracció internacional que juga un paper significatiu en la transformació de Barcelona en un enorme descampat de plàstic venut a l'especulació i el turisme”.

El comunicat també exposa que han escollit “seguir atacant l'edifici social que heu construït a les nostres esquenes, amb la il·lusió excitant de veure com algun dia s'ensorra amb vosaltres a dins”. Afegeixen que, “sota la Barcelona anestesiada, encara hi batega la bella Rosa de Foc que, anys enrere, dominava la ciutat i que, encara avui, fa florir pètals incandescents amb la destrucció dels símbols i estructures de la humiliació acumulada”. Per últim i com a declaració d'intencions, afegeixen: “Tornarem a atacar... però, fins aleshores, llancem un missatge a totes aquelles persones que estan arribant al límit de la seva paciència, que senten a les seves venes el batec de la ràbia, però encara vacil·len a l'hora de sortir al carrer contra tant d'abús i tant miserable: No hi ha res a esperar, ara és el moment, ara és el nostre moment”. Cap font oficial de la policia no ha confirmat els fets ni n'ha informat als mitjans de comunicació.

, així està el pati

EL PRAT · DESLOCALITZACIÓ

Kaufil es vol endur la seva producció a Navarra

Xavi Martí
baixllobregat@setmanaridirecta.info

La direcció de Kaufil, que fabrica components de goma pels automòbils, té la intenció, des de fa ben bé un any, de traslladar la seva producció a una empresa filial situada a Navarra (Manipulados Mendavia) i tancar la planta del Prat de Llobregat. L'empresa, a més, proposa que la plantilla es traslladi per anar a treballar a una altra planta de Kaufil, situada a Logronyo. Per tant, l'única opció que tindrien les persones treballadores per conservar la seva feina seria marxar de Catalunya.

La plantilla de Kaufil s'oposa al trasllat i el seu representant sindical, José Sánchez (CCOO), indica que els arguments de l'empresa per justificar la deslocalització no s'aguanten per enlloc: "Diuen que la planta no és viable, però això no és veritat".

El juliol de 2009, l'empresa va fer el primer intent de deslocalització. Kaufil va presentar un Expedient de Regulació d'Ocupació que afectava 56 persones i que va ser desestimat pel Departament de Treball. Davant la decisió de la Generalitat, Kaufil va optar, el desembre de 2009, pel contenciós administratiu i la contenciós salarial: l'empresa va acomiadar les persones que tenien contractes eventuais, va reconèixer acomiadaments improcedents i algunes treballadores

L'empresa ven fum per fer que la plantilla accepti "dotze dies per any treballat"

es van acollir a les jubilacions. Aquestes mesures van restar 20 persones a la plantilla. Després dels ajustaments, les treballadores i la direcció de l'empresa van acordar, segons Sánchez, que "Kaufil buscava una nau més petita que la del Prat prop de Barcelona", i, d'aquesta manera, "pagaria menys despeses de lloguer i tindria una grandària de fàbrica adaptada a les característiques de la producció". El març d'enguany, Kaufil va dir que ja tenia una nau a Cerdanyola, però, a finals de maig (amb la planta del Prat ja mig desmantellada), va canviar d'opinió i va resoldre que la producció s'havia de traslladar a Navarra.

Sánchez creu que les actuacions de l'empresa "són una trampa" i que l'objectiu és que la plantilla rebutgi el trasllat i accepti els acomiadaments improcedents, ja que "té la intenció d'aplicar el nou decret llei" per "pagar dotze dies per any treballat". Les negociacions entre l'empresa i la plantilla (formada per 36 persones) es podrien allargar fins ben entrat el mes de juliol. Si no s'arriba a cap acord, la Generalitat haurà d'aprovar o no el trasllat de Kaufil.

CATALUNYA · L'ASSEMBLEA DE BARCELONA SERÀ L'ESPAI UNITARI ON ES PREPARARÀ LA VAGA GENERAL

Les treballadores preparen mobilitzacions contundents contra les retallades del govern

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

Prop de 350 treballadores es van reunir el 29 de juny a les Cotxeres de Sants a la primera Assemblea de Barcelona, convocada pel Comitè de Conveni d'Autobusos de Barcelona contra "les retallades socials i laborals". L'assemblea va comptar amb la intervenció de diverses persones que, després d'analitzar la situació actual, van fer propostes en la línia d'una mobilització "sostinguda" i "contundent" que vagi "més enllà de la convocatòria d'una única vaga general". En aquest sentit, l'assemblea va acordar treballar, mitjançant la creació de comitès de base a empre-

L'assemblea acorda treballar amb la creació de comitès de base a empreses, barris i pobles d'arreu per fer una nova trobada el 15 de setembre que es vol que sigui massiva

ses, barris i pobles d'arreu del territori, per convocar una nova assemblea el dia 15 de setembre que es vol que "sigui massiva". També es va consensuar la redacció d'un manifest i la creació de comissions de treball que treballin aspectes com la comunicació i l'extensió d'aquesta convocatòria.

Assemblea de treballadores de Barcelona

El despertar d'una llarga letargia
Durant les intervencions, es va denunciar que la situació actual de retallades socials dictada per la Unió Europea i l'FMI i executada pel govern socialista de Zapatero "ha posat les treballadores contra les cordes", cosa que ha fet que hagin sorgit assemblees de treballadores i mobilitzacions a moltes empreses o serveis públics, tal i com es va relatar. Considerat com "l'atac més gran contra les classes populars des del franquisme" i donada la situació "d'uns sindicats majoritaris estancats en el diàleg social", tal com es va assegurar des de dalt de l'escenari, l'Assemblea de

Barcelona va optar per l'autoorganització i la democràcia directa. Durant l'acte, es van sentir proclames de solidaritat amb les treballadores del Metro de Madrid -que, cal recordar, al tancament d'aquesta edició continuaven en vaga total- i amb la vaga general al País Basc.

Una mar de propostes

Les assistents van fer multitud de propostes que podem resumir en tres blocs. En primer lloc, van afirmar que cal un espai unitari des d'on "superar la supeditació als dictàmens dels sindicats majoritaris" i que permeti una organització estable. En segon terme, van estar

d'acord en la necessitat de fer "mobilitzacions i accions que siguin sostingudes en el temps i contundents". Per fer que això sigui possible, les presents es van comprometre a crear comitès de base als barris i pobles d'arreu del territori on es presentés el manifest i continuar la coordinació per correu i mitjançant la creació de comissions de treball. Durant l'assemblea, es van llançar altres propostes com l'ocupació d'un mitjà de comunicació, una concentració davant del Parlament el dia que la classe política marxi de vacances i una xiulada massiva l'11 de setembre durant l'ofrena floral.

CERDANYOLA · EL GOVERN DE MADRID INSTA A REDUIR LA MASSA SALARIAL DE LES TREBALLADORES UN 5%

La plantilla del Sincrotró ALBA planeja sis aturades contra la retallada de sous

Pau Llonch
sabadell@setmanaridirecta.info

L'objectiu del Comitè d'Empresa del Consorci per la construcció i explotació del laboratori de llum Sincrotró (CELLS) és minimitzar l'impacte del Reial Decret-Llei 8/2010 aprovat pel govern de Madrid que insta a reduir un 5% la seva massa salarial, de manera que aquest s'estableixi progressivament segons els ingressos. Concretament, després de la proposta inicial de la direcció, basada en una retallada màxima del 7% en l'àmbit directiu, el Comitè d'Empresa (CGT) va elaborar una proposta que el seu portaveu, Marc Álvarez, considera "més equitativa". Aquesta es basa en fer que el percentatge de retallada sobre

els salaris més baixos sigui inferior i fins i tot inexistent pels sous que se situen al voltant dels 18.000 euros anuals i que es compensi amb l'aplicació de percentatges

Des del 2005, un total de 70 persones han deixat de treballar al laboratori del Sincrotró

superiors -de fins el 9,84%- als salaris més alts, que podrien arribar als 85.000 euros anuals segons fonts sindicals no contrastades. Aquesta proposta, com la de com-

pensar les retallades amb les partides de personal no dedicades directament als sous, va ser rebutjada per la direcció de l'empresa sense donar peu a cap negociació. Álvarez considera inadmissible la negativa d'acceptar retallades superiors al 7% dels sous dels càrrecs directius, ja que "en centres comparables, com per exemple les universitats, s'estan negociant retallades que van del 8% al 12%".

En un comunicat fet públic per convocar les protestes, la plantilla també mostra la seva indignació pel fet que s'equipari el personal del CELLS al funcionariat, al qual s'aplica el real decret, donades les quotes de permanència laboral baixes que caracteritzen aquest consorci, "a diferència de la poca rotació funcional". En aquest sentit, el comu-

nicat recorda que durant els seus set anys llargs de vida, el Sincrotró ALBA s'ha caracteritzat "per la volatilitat de la seva plantilla". Des del gener de 2005, un total de 70 persones han deixat de treballar al CELLS, una xifra "destacable, si tenim en compte que la plantilla ha passat de 60 a 148 treballadores durant el mateix període", segons els sindicats.

Per decisió assembleària del personal, entre altres accions de protesta, els sindicats amb presència al Comitè d'Empresa han convocat aturades de dues hores diàries -cada dimarts i dijous del 8 al 29 de juliol, d'11 a 13h-, coincidint amb la posada en marxa parcial de l'accelerador de partícules i han sol·licitat la mediació de la Conselleria de Treball de la Generalitat de Catalunya.

MIRALLS

Clemencia Rodríguez
 “El llenguatge és poder”

pàg. 4 i 5

BON VIURE

Mares i pares que aposten
 per educar en família

pàg. 7

DIRECTA 190

30 de juny de 2010

La societat civil contra la impunitat

La gestió de la memòria històrica a El Salvador ha estat molt vinculada a l'impuls de la ciutadania per defensar i exterioritzar la seva memòria i identitat. En aquest camí, va ser molt important el procés obert arran dels acords de pau firmats el 16 de gener de 1992 al castell de Chapultepec, a Mèxic, després d'una guerra civil que va durar onze anys i que va deixar exhaustos el país i la població. Calia, aleshores, pensar en la reconstrucció del país a tots els nivells: polític, social, material, etc. En aquest context de reparació, la població civil va cobrar un paper protagonista en l'execució de propostes per a la recuperació de la memòria històrica, propostes que seran clau per aprofundir en els aspectes que havien conduït al conflicte social fins a la seva màxima expressió: la guerra.

Carlos Àngel Ordás
 afons@setmanaridirecta.info

El cas d'El Salvador no és aïllat. El context internacional més proper presenta similituds, ja que, per desgràcia, conflicte social i guerra no han estat dinàmiques exclusives d'El Salvador. Ben al contrari, de manera paral·lela, diversos països centreamericans van compartir el dolor i la crueltat d'unes condicions socioeconòmiques que van donar lloc, també, a conflictes armats amb resultat desigual a curt termini, però amb un denominador comú: el sofriment de la pràctica totalitat de la població. La postguerra serà complicada per les societats de tots aquests països.

L'empremta de la guerra civil

El cas salvadoreny, després d'onze anys de guerra, presentarà un marc desolador: el país destruït, l'economia enfonsada i una empremta marcada a foc sobre diverses generacions de dones i homes que van patir les conseqüències més diverses i horribles possibles de la guerra. Ara, aquestes persones s'enfronten a la tasca difícil d'aconseguir reconstruir les seves vides i el seu país i construir una pau i una democràcia autèntiques; la tasca de treballar per sortir endavant i enfrontar-se a les noves que comparteixen amb les seves veïnes centreamericanes. Tot i que s'ha posat fi als conflictes armats, avui dia, l'Amèrica Central en general i El Salvador en particular continuen presentant unes xifres pròpies dels estats en guerra: una mitjana de gairebé dotze assassinats diaris (cosa que suposa 4.000 homicidis cada any), a més de desaparicions i segrestos.

A tot això, cal afegir-hi l'opció de moltes persones d'abandonar la seva llar i la seva família per un futur millor, que només és possible –aparentment– lluny de la seva terra. La diàspora salvadorenya, sobretot cap als Estats Units, ja va tenir lloc abans de la guerra, però va arribar a nivells significatius poc després de la seva fi, a causa de la carència d'espais productius. Les conseqüències són una enorme dependència econòmica de les remeses econòmiques que, alhora, suposen un condicionant poli-

tic determinant en les relacions amb els EUA: la xifra de persones emigrades supera els quatre milions, la qual cosa significa un terç de la ciutadania. Això fa que sigui ben present la consciència social de la impossibilitat de reabsorbir aquesta quantitat ingent de persones emigrades dins el propi territori salvadoreny, el més densament poblat de l'Amèrica continental.

Malgrat la fi de la guerra civil, actualment, a El Salvador, hi ha 4.000 homicidis cada any, a més de desaparicions i segrestos

El cas salvadoreny, com el dels països veïns, no és simple. Violència, corrupció, impunitat i tràfic són paraules presents en gran manera a la zona, encara que això no respon exclusivament a dinàmiques pròpies. La intervenció estrangera, ja sigui de països o de transnacionals, en les polítiques i les economies asfixia i deixa poc marge de maniobra a les sobiranes nacionals. En el cas particular d'El Salvador, després dels acords de pau, el partit de la dreta dura, ARENA, ha governat durant 20 anys i ha incentivat la inversió estrangera mitjançant la signatura de diversos tractats de lliure comerç amb Mèxic, Xile i els EUA, totes elles economies molt més fortes que la salvadorenya. Per tant, la negociació d'aquests tractats en termes d'igualtat és totalment fictícia.

El paper de la societat civil

Tot plegat ha fet que el moment d'eufòria i esperança inaugurat amb els acords de pau s'hagi anat diluint amb el pas del temps. Tot i així, encara existeixen dinàmiques que es continuen projectant en el present. La desmilitarització de part de l'aparell estatal i de la societat va fer que aquesta última disposés dels espais necessaris per irrompre en el marc públic. Diversos a-

Un museu de lluita, justícia i identitat

Molts dels projectes impulsats per la població civil que van néixer després dels acords de pau tenen la finalitat de contribuir a la configuració i la consolidació de la memòria històrica, per donar-li el paper que mereix en el si de la identitat nacional i per situar-la a l'escena pública a través de l'anàlisi crítica.

Un d'aquests projectes civils de posguerra és el Museo de la Palabra y la

Imagen (MUPI), que és fruit de la iniciativa de la guerrillera Radio Venceremos, de la ciutat de San Salvador. El MUPI s'ha encarregat de conservar, gestionar i exposar públicament tot el patrimoni documental de les lluites socials i, al mateix temps, ha denunciat les massacres perpetrades contra la població civil. Per exemple, la que va tenir lloc a principis de setembre de 1981 a El Mozote, al nord-est

del país, on més de 1.000 persones –especialment dones i infants– van ser assassinades per l'exèrcit.

El 1996 el museu també va impulsar una campanya anomenada *Contra el caos i la desmemòria*, que consistia en una crida a la ciutadania perquè donés tots els materials vinculats amb la història de la guerra amb l'objectiu de conservar-los i d'exposar-los. La resposta ciutadana va superar amb

escreix les expectatives de les artífexs del projecte, que van rebre materials de tota mena i no sols relacionats amb la guerra. Així, van decidir recollir el missatge llançat per la societat i treballar altres qüestions relacionades amb la història d'El Salvador en general i amb la seva identitat cultural en particular. El MUPI, de fet, ha basat bona part de la seva tasca en el treball amb les comunitats rurals.

Commemoració del Dia de la Niñez Perdida

Monument a les víctimes de massacres, al Parc Cuscatlán (San Salvador), iniciativa civil de Pro-Memoria

FOTOGRAFIES: Mònica Pérez

Carlos Henríquez Consalvi, àlies Santiago, és un periodista veneçolà que va arribar a El Salvador dies abans que comencés oficialment la guerra civil. Va esdevenir la veu de Radio Venceremos durant els onze anys que va emetre des de la clandestinitat. També és un dels fundadors i l'actual director del MUPI. Hem parlat amb ell.

Què és el MUPI?

És un intent de la ciutadania de fer una aportació a la construcció de la memòria històrica del país. Per això, el primer que vam fer va ser rescatar els arxius de la memòria, ja que l'Estat no es va preocupar d'una part d'aquesta memòria. Per una banda, per desídia i, per l'altra, perquè no li convenia recuperar aquesta memòria que englobava, per exemple, l'etnòcid de 1932. La voluntat va ser arribar a la societat i transmetre-li allò que forma part de la seva cultura i de la seva història, a través del rescat d'aquesta memòria i de la producció d'arxius documentals.

Com va sorgir el projecte del MUPI?

És una iniciativa llarga i complexa. No neix un dia ni és fruit d'un projecte preconcebut, sinó que va creixent en el transcurs de la guerra mitjançant la compilació de dades, fotos, documents de la massacre d'El Mozote i documents que vinculaven el govern amb aquell fet. Va ser una tasca molt complicada i llarga. Durant la guerra, vam anar arxivant i guardant materials i, de tant en tant, quan podíem, ens els enduíem fora del país per no perdre'ls. Acabada la guerra, la nostra primera idea va ser constituir un arxíu de les lluites socials del país. El que va ocórrer, però, és que, gràcies a la campanya *Contra el caos y la desmemòria*, la

societat es va motivar, va donar idees i va proporcionar materials d'altres períodes i, llavors, vam canviar la idea original que teníem. Va ser un procés complex i participatiu.

Amb l'aportació ciutadana es va reconfigurar el procés, doncs?

Vam rebre materials sobre moltíssims temes i vam entendre que el que la societat ens deia era: "Molt bé pel que fa a la guerra, però, què passa amb la resta de la nostra cultura i història?". Així, vam engegar un procés una mica més complex. A més, cal tenir en compte que aquest país no té cap museu d'història i que el museu d'antropologia estava tancat a conseqüència del terratrèmol de 1986; per tant, hi havia un buit. El projecte neix molt lligat a Radio Venceremos i al patrimoni que genera la ràdio. Vam començar a treballar amb els materials que tenim i vam editar publicacions sobre la matança d'El Mozote, sobre l'etnòcid de 1932. Vam fer diverses exposicions itinerants, ja que no teníem prou espai. El 1999, el museu va ser reconegut legalment. Sempre vam investigar qüestions obscures o poc conegudes de la història del país, com ara Prudència Ayala, que es va presentar a la candidatura presidencial quan les dones encara no podien ni votar. Històries o successos rebutjats per la

història... També hi ha molta implicació ciutadana. Fa poc, van arribar uns mestres que ens van explicar que gairebé no es disposa de documentació sobre les lluites dels mestres als anys 60 i ens van prestar els documents que tenien perquè s'elaborés alguna cosa. També s'ha treballat molt amb comunitats, sobretot a les zones sud-oest i nord del país. Hi ha molta feina feta sobre la història del país.

Quina impressió tens sobre el procés de reconstrucció de la memòria impulsada a El Salvador?

És un procés molt ric, multifacètic i tirat endavant amb molta energia. Aquest procés, en mans de les comunitats, s'ha convertit en 1.000 maneres de fer memòria, entrada especialment en les víctimes i desenvolupada amb una força impressionant. Als masos i els cantons, les accions es multipliquen: han fet museus a San José Las Flores; a Usulután en volen fer un altre; a Perquín n'hi ha un; es fan activitats a Junquillo, a El Mozote, a Sumpul... És un fenomen molt interessant i digne d'estudi, però encara no s'ha estudiat. Una de les parts més interessants ha estat el procés de construcció del *Monumento a la Memoria y a la Verdad* en homenatge a les víctimes al parc Cuscatlán.

Qui fa tot això i d'on parteix la iniciativa?

De les comunitats. A San José Las Flores tenen un museu i cada any commemoren la matança de Sumpul. I és la gent qui ho fa, qui ho porta a terme. Les mares, les mares de les víctimes, també hi tenen un paper protagonista. Les comunitats religioses de base també, amb el suport de les institucions de memòria i Drets Humans, però sobretot des d'un foc i un impuls que

sorgeix de les bases. Aquestes són les que formen les organitzacions i les organitzacions projecten la iniciativa civil.

Es troben amb alguna dificultat?

No, amb cap ni una. La prova es veu en el fet que les iniciatives s'executen i floreixen, hi ha energia.

Però, de vegades, no es deu poder fer segons quina condemna pública, potser...

Això fa referència als processos jurídics i a la qüestió de les culpes, que és l'altra cara de l'assumpte. Es tracta de dignificar els morts i assenyalat els assassins. Aquest càstig social també té un pes moral pels que van matar Óscar Romero i els jesuïtes de la Universidad Centro Americana (UCA), o els d'El Mozote...

Amb tot, existeix una rotonda en homenatge a Roberto d'Aubuisson, creador dels batallons de la mort, autor intel·lectual de l'assassinat d'Óscar Romero i fundador del partit Arena. Al 2007, el president Saca el va proposar com a fill emèrit d'El Salvador, tot i que la proposta va quedar arxivada per la pressió social i dels grups activistes de Drets Humans.

Bé, aquest monument és obra d'una alcaldessa que el va construir, però, en realitat, té el valor del ciment amb què està fet. No va ser la societat qui va construir-lo, tan sols una part d'aquesta. Fins i tot té un valor positiu perquè, així, la gent sap que ell és l'assassí d'Óscar Romero. Que hi hagi més monuments serveix perquè recordem més el que va fer aquest home. Des del meu punt de vista, és més pedagògic que es mantingui, sempre que se sàpiga qui va ser. I les comunitats coneixen la seva història, els seus màrtirs i assassins i no ho oblidem.

Clemencia Rodríguez: “El llenguatge és poder i les tecnologies de comunicació s’han dissenyat per m

Clemencia Rodríguez (Colòmbia) és professora de la Universitat d'Oklahoma (EUA). Als anys 80, va iniciar l'estudi d'experiències de comunicació alternativa i, el 2001, va publicar el seu llibre més conegut, *Fissures in the Mediascape. An International Study of Citizens Media*, on fonamenta la seva proposta del concepte de mitjans ciutadans. Rodríguez és cofundadora d'OurMedia / Nuestros Medios, una xarxa global d'activistes de comunicació alternativa, comunitària i ciutadana pensada per l'intercanvi d'eines i coneixement. Per Rodríguez, el seu enfocament és antropològic perquè “és exactament el que passa quan la gent es troba amb aquestes tecnologies. Les tecnologies són creades als països del nord, mentre que els col·lectius i les persones que les utilitzen al sud global el que fan és redissenyar, distorsionar, improvisar, hibridar, convergir, barrejar i reciclar les tecnologies des de la seva pròpia realitat quotidiana”. La professora colombiana destaca la importància de parlar del silenci en què es troben immerses les persones com a audiències dels grans mitjans, ja que aquesta condició les ha mantingudes en un silenci sobre elles mateixes, sobre la narració i recreació de les seves pròpies experiències. Així, la tasca dels mitjans ciutadans té relació amb la transformació de la subjectivitat de la gent que hi participa d'un estat de passivitat, aïllament i silenci cap a una forma de subjectivitat activa. Per comprendre aquests processos complexos de canvi a escala individual i col·lectiva, cal indagar la relació que hi ha entre identitat, llenguatge i poder perquè “el llenguatge és poder i les tecnologies de la informació i la comunicació són tecnologies dissenyades exclusivament per modelar llenguatges”. Rodríguez va convidar a pensar en el rol que poden exercir els mitjans ciutadans en la generació de formes alternatives de representació de les subjectivitats i en el canvi social, emfasitzant la importància del desig i de la festa en la construcció de subjectivitats.

Chiara Sáez Baeza, Okupem les Ones - IGOP / UAB
miralls@setmanaridirecta.info

Vostè ens ha mostrat diferents experiències de mitjans ciutadans a Colòmbia, però el context és molt diferent del nostre.

Només que hi hagi algú que tingui la idea de voler portar la seva comunitat cap a un altre punt, les tecnologies actuen d'una altra manera. No cal que hi hagi un conflicte, una guerra. Tan sols es necessita desig i esperança. Les experiències comunicatives que vaig veure als 90 a Catalunya, per exemple, van ser clau per la meua pròpia percepció d'aquest tema.

Què passa en aquests mitjans ciutadans que vostè ha observat amb les relacions de gènere?

Hi ha un espectre que va de projectes molt masculins a altres molt femenins. Per exemple, una de les conseqüències del conflicte armat a Medellín va ser sobretot als anys 80 i 90s que les dones joves i les nenes abandonessin els espais públics. El carrer es va tornar un espai de guerra. Llavors, si es desenvolupa un projecte de cinema al carrer en aquest context, és obvi que les nenes no seran visibles. Els critiquem per això i es justificaven dient que les nenes no arribaven a les convocatòries de participació. Llavors els suggerim que havia d'anar a buscar, fer arribar les convocatòries a espais on si es troben les noies. Un altre dels projectes és molt femení, perquè com que la fotografia no s'associa amb la virilitat en determinades zones de l'interior de Colòmbia, arriben molt pocs nois, només aquells que no tenen problemes amb mostrar gustos menys etiquetats com a masculins. Per això mateix, aquest espai s'ha convertit en un imant per a sexualitats alternatives. Una illa de diversitat en una zona molt homòfoba.

Si Chantal Mouffé parla de democràcia radical, però vostè prefereix parlar de mitjans ciutadans abans que de mitjans radicals?

La part que prenc de la teoria de Mouffé és la relativa a la ciutadania, més que la referida a la democràcia radical. M'ha tocat veure mitjans que, al matí, són radicals perquè tenen programes de caràcter contra informatiu i, a la tarda, són ciutadans perquè hi parla la comunitat sobre la seva quotidianitat; llavors, clarament, de vegades no pots classificar els mitjans d'una manera o una altra.

“Encara que les tecnologies són creades als països del nord, els col·lectius i les persones que les utilitzen al sud global el que fan és redissenyar, distorsionar, improvisar, hibridar, convergir, barrejar i reciclar les tecnologies” des de la seva pròpia realitat quotidiana”

Quin paper atribueix a les polítiques de comunicació a la seva obra?

Cal acostumar-se a veure-les com un horitzó. Amb elles, aconseguïx avançar un pas però, al mateix temps, es van obrint noves necessitats. Les polítiques sempre resolen problemes previs, això significa que també s'han d'anar modificant per anar adequant-se a les noves complexitats socials que van sorgint permanentment.

A l'Amèrica Llatina, el moviment dels mitjans comunitaris o ciutadans sempre ha comptat amb una presència religiosa important, sobretot de l'Església catòlica; què en pensa, d'aquesta influència?

Aquest matrimoni és ben interessant a l'Amèrica Llatina. A Colòmbia, almenys, la majoria dels capellans o monges que es van posar a lluitar per exigir condicions legals pels mitjans

comunitaris mai no ho van fer per motius religiosos. Pots ser reserven una hora per fer la missa dominical, però tota la resta és per la comunitat. De vegades, passa que altres esglésies (religions) fan els seus programes a la ràdio del capellà.

Canvia el concepte de mitjans ciutadans amb la rellevància que està adquirint Internet?

Per mi es tracta sempre del mateix, amb diferents dispositius. Downing, per exemple, defineix com a mitjans alternatius des

FOTOGRAFIA
Robert B.

ogies de la odelar-lo”

revés. També crec que cal anar amb compte amb el terme ciutadà. A Colòmbia, funciona perquè no tenim cap migrant. Però en contextos on la migració és un problema de drets –de la ciutadania entesa en un sentit previ a Mouffe–, potser haurem d’inventar un altre terme que no s’enganxi amb altres debats.

Què opina del finançament als mitjans comunitaris per part de les agències de cooperació per al desenvolupament?

Aquest tipus de finançament és pervers perquè fa que els projectes perdin la seva autonomia. Els fan seguir directrius que no tenen res a veure amb el terreny local. És el que veig a l’Àfrica i em sembla horrosos. Colòmbia no és prou pobra per atreure la cooperació internacional ni tampoc ha estat declarat país en guerra, de manera que tampoc hi són. Els mitjans de comunicació es financen amb rifes, amb anuncis entre membres de la comunitat pels quals es paga una petita quantitat de diners i amb coses així. Ara bé, també és cert que, als Estats Units, per exemple, no veig que l’enfocament de comunicació pel desenvolupament continuï vigent perquè, amb totes les teories postcoloniales, això es veu com un enfocament colonitzador.

–
“Es tracta d’establir una forma ètica d’utilitzar els mitjans”

Què opina de mitjans fets des de la ciutadania, però que responen a comunitats que emfasitzen discursos d’odi?

Fa uns anys, vaig escriure l’article “La veu de l’àngel poeta”, on em faig aquesta pregunta: els mitjans de neonazis i *skinheads* són ciutadans? I el que faig és utilitzar les teories de Luce Irigaray per afirmar que no ens podem quedar en el fet que l’estructura institucional o la programació d’un mitjà sigui ciutadana, sinó que hi ha d’haver un plantejament ètic al darrere. Es tracta d’establir una forma ètica d’utilitzar els mitjans.

I pel que fa a les teves experiències antigues i recents de comunicació alternativa, quines línies de continuïtat o discontinuïtat observa?

A Colòmbia, encara hi ha mitjans alternatius sorgits als anys 70 molt lligats als moviments socials. Es conceben molt vinculats a aquests moviments, s’obrien perquè parlés la veu del sindicat, del col·lectiu... Però, des dels anys 80, comencen a aparèixer altres mitjans menys militants. Els activistes dels 70 no els van saber trobar sentit a aquests últims mitjans, els van acusar de venuts i de tebis i, aquí, es va produir una ruptura que, fins ara, no s’ha salvat; i continuen treballant en dos camps diferenciats, malauradament. Jo crec que tenen interessos diferents, però complementaris; els mitjans més militants haurien d’aprendre a comprendre la funció dels altres i viceversa.

Aquí, al nostre país, com ho podem fer per enfortir els mitjans comunitaris?

El primer que ha de passar és que el mitjà vulgui vincular-se amb la comunitat. A Colòmbia, hi ha unes 600 ràdios comunitàries legals i més de 300 televisions comunitàries legals. De totes aquestes, jo crec que n’hi deu haver un centenar que valen la pena, que són mitjans comunitaris participatius, que tenen molt clara la seva funció. El perquè de la comunicació és el primer que cal pensar, abans de fer-ho sobre la tecnologia. Els mitjans que he estat estudiant últimament tenen molt clar que és per això i, per tant, el mitjà no està complint la seva funció mentre no estigui articulat amb la comunitat. Molts s’han articulat a través de les escoles perquè s’adonen que nens, nenes i adolescents són els únics que tenen temps, llavors comencen a fer tallers de ràdio, de producció de vídeo i televisió als nou anys. En aquest procés, es plantegen les preguntes clau: els nens i nenes es pregunten qui conforma la seva comunitat. En últim terme, són tallers que els van modelant perquè facin servir la tecnologia per veure’s elles mateixes i la seva comunitat. Al final, aquests nens i nenes tenen una visió de la seva comunitat

molt profunda, molt crítica. Conec una noia de catorze anys que dirigeix un noticiari radial regional a Colòmbia, que ja té quatre anys d’experiència fent comunicació comunitària. L’altra opció és detectar allò que convoca la gent. Si ens toquen la nafra en temes que sí que ens interessin, aquí és on comencem a participar. Allò genial dels líders de mitjans comunitaris que funcionen a Colòmbia és detectar l’àmbit que fa que a la gent se li remogui alguna cosa per dins i, des d’aquest punt, poc a poc, en dos o tres anys, anar activant processos de participació.

Com influeix Internet actualment en aquests processos de participació social?

Encara necessitem uns deu anys per trobar anàlisis adequades del que està passant. Cal tenir en compte treballs com els de Manuel Castells, que aporten hipòtesis interessants sobre el particular. Encara que també és cert que ell, sobretot, segueix fites d’impacte molt impressionant en molt poc temps. Però insisteixo que el gran problema que veig a Internet és que tu no pots dissenyar el moment de recepció. Pots cridar, però, si ningú no t’està escoltant, no serveix de res. I això és el que passa molt amb Internet. Mentre que una ràdio comunitària d’un barri o poble té moltes més possibilitats de *performance* perquè està present en un lloc geogràfic. Internet ens fa perdre aquest aspecte i no he trobat teoria crítica sobre això. A Internet, no veig la capacitat de permanència, d’establir una relació a llarg termini amb una comunitat. Els projectes que observo construeixen relacions permanents amb la comunitat, que tenen respecte i prestigi i que, de vegades, el perden si cometen un error. És com un altre membre de la comunitat, que hi construeix una relació a llarg termini.

El títol del seu llibre de 2001 parla d’esclatxa o de bretxes. El seu treball, d’altra banda, aborda moltes teories que no provenen del camp de la comunicació, sinó d’altres disciplines. Pel que fa a la seva pròpia autorepresentació, on se situa vostè?

Jo sóc professora del departament de comunicació de la meua universitat i em considero una comunicadora. Però, en el camp de la comunicació, mai no trobo les teories per explicar el que investigo. El meu enfocament teòric s’emparenta amb l’antropologia i la teoria literària. Des d’aquí, miro cap a les experiències de Colòmbia.

–
“Però insisteixo que el gran problema que veig a Internet és que tu no pots dissenyar el moment de recepció. Pots cridar però, si ningú no t’està escoltant, no serveix de res”

No li sembla que té un enfocament mediocèntric de la comunicació?

Reconec que la meua obsessió pels mitjans comunitaris és un fetitxe propi, però no té res a veure amb el fet que no cregui que els processos comunicatius siguin més o menys importants. És que al·lucino quan arribo a un poble perdut i veig els usos a contra corrent de tecnologies fetes amb propòsits molt més convencionals.

No li sembla que, juntament amb l’enfortiment i la visibilització dels mitjans comunitaris, cal fer un treball per millorar els grans mitjans?

Les lluites per transformar-los són tan importants com això altre. Però són dues coses completament diferents. És una feina que no faig perquè no em fa vibrar com aquesta, però crec que cal fer-la. Tampoc és que jo no vegi aquesta altra televisió. *Betty la lleija* o *The Wired* són grans productes massius. Quan veig aquest tipus de coses, penso que s’haurien de recuperar molt més aquests mitjans per aquest tipus d’usos.

del hip-hop fins a Internet, diverses formes que treballen la dimensió simbòlica. Ell trenca la vinculació entre els mitjans i la tecnologia. Però, a mi, em preocupa el nombre de projectes que existeixen. Són projectes que, al darrere, tenen uns líders que, al meu parer, són genis/artistes de la comunicació i que se serveixen d’Internet, però on l’ús d’Internet es dissenya, on el moment de l’escolta és part del disseny. Es comença per les necessitats de comunicació i s’acaba amb la tecnologia, no al

Badalona i Nicaragua: un cordó de solidaritat permanent

El grup de joves Los Lirios i l'esplai Xirusplai de Badalona són els protagonistes actuals d'una llarga fraternitat amb Nicaragua. Tres dècades escrites a través de la defensa de la justícia social i l'agermanament entre entitats i escoles de la ciutat catalana i el país centreamericà.

Àlex Romaguera
petjadse@setmanaridirecta.info

La guerrilla del Frente Sandinista de Liberación Nacional va entrar a Managua, el 19 de juliol de 1979, per posar fi a la dictadura de Somoza i prendre les responsabilitats de govern a Nicaragua mitjançant la Junta de Gobierno de Reconstrucción Nacional.

Els sandinistes es van trobar un país castigat pels avatars de la guerra. Milers de persones s'havien quedat sense llar, moltes infraestructures clau havien desaparegut, mancaven productes bàsics i les taxes d'analfabetisme i de pobresa s'havien disparat fins a extrems insostenibles.

La revolta sandinista va despertar la solidaritat arreu del planeta, apreciada pel caràcter emancipador i pel model social que plantejava la guerrilla. A Badalona, una colla de militants d'esquerres aviat van teixir-li els primers vincles per contribuir a la represa democràtica del país centreamericà. Van organitzar viatges cap a Managua i van conèixer de prop les àrees on el sandinisme posava els fonaments d'una Nicaragua esquinçada pels tentacles de la Casa Blanca, però converguda del seu potencial humà, ecològic i geoestràtegic.

Xirusplai facilita l'intercanvi i l'apropament entre nois i noies de totes dues comunitats

La relació entre Badalona i Nicaragua es va concretar arran de les destrosses que l'huracà Mitch va provocar a la zona a principis de 1988. A resultes de l'ajuda, el juny d'aquell any, es va produir l'agermanament entre els consistoris de Badalona i de San Carlos de Río San Juan. L'acord es concretava amb el projecte d'urbanització del barri de los Lirios, a Chichigalpa, que va permetre reubicar els assentaments ofegats per les esclavissades.

Complicitat a dues bandes

L'entitat que va establir els primers contactes a Nicaragua va ser l'Associació Catalana de Brigadistes per Nicaragua, encarregada de dinamitzar les iniciatives amb la comunitat de Sant Carlos, a partir de la qual van aparèixer altres projectes a Ocotol o Estelí. Així queda recollit a la retrospectiva que el grup Los Lirios i l'esplai Xirusplai han elaborat amb motiu del trentè aniversari de la revolució.

Avui, aquests dos col·lectius, nascuts a l'escalf dels primers brigadistes, vehiculen les relacions amb les comunitats rurals de Nicaragua. Així, per exemple, Los Lirios aglutina desenes de joves que ajuden a millorar l'autonomia de les

Mostra organitzada a Badalona amb motiu del 30è aniversari de la revolució sandinista - **Badalona x Nicaragua**

Projecte educatiu a la comunitat de Chichigalpa - **Los Lirios**

dones del barri de Los Lirios, a Chichigalpa. En coordinació amb elles, fan viables diversos tallers, xerrades i altres activitats formatives. Això inclou l'acompanyament d'educadores socials i el suport en les tasques de protecció, de salut i d'alfabetització de la mainada en una ludoteca que es va inaugurar l'any passat.

En la mateixa línia, l'esplai Xirusplai del Círcol, un dels barris més cèntrics de Badalona, actua com a corretja de transmissió entre nois i noies de les dues

comunitats, gràcies a trobades d'intercanvi que faciliten l'apropament i el coneixement mutu a les zones de Chichigalpa i de Chinandega.

Justament, a Chinandega, l'any 1997, es va produir l'agermanament entre l'escola local de Francisca González i la Jungfrau de Badalona, impulsat per una comissió formada per pares i mares de l'institut badaloní. Des d'aleshores, aquesta comissió, constituïda el 1994, planteja itineraris de sensibilització sobre la diversitat i la pluriculturalitat com a

fonts d'enriquiment i impulsa el comerç just, el consum responsable i altres eines que contribueixen a avançar en la transformació global dels països respectius.

Més enllà de l'activitat amb les contraparts i l'activitat sobre el terreny, aquests agents proporcionen una mirada pedagògica sobre Nicaragua. I és a través de xerrades, exposicions o concerts com el que es va fer el dia 10 de juny que Badalona esdevé el mirall d'un poble que confia bastir la democràcia imaginada durant la revolució.

Educar en família (I)

L'educació ha de respondre a les necessitats, als interessos i als ritmes propis de cada nen i nena. Això és el que defensen les mares i els pares que decideixen educar en família. Consideren que aquesta opció és més enriquidora i satisfactòria que delegar la transmissió de coneixements i de valors en les institucions educatives oficials. A Catalunya, es calcula que hi ha mig miler de famílies que assumeixen l'educació integral dels seus fills i filles, tot i que no hi ha cap cens oficial que les comptabilitzi. En aquest article i el proper coneixerem més detalls d'aquesta modalitat educativa.

Manel Moles

bonviure@setmanaridirecta.info

L'educació en família prescindeix de l'escola (pública, privada o lliure) en l'educació de la mainada. Això no suposa que no es facin activitats conjuntes (sortides, festes, activitats extraescolars, activitats culturals diverses...); es fan, però sense entrar en la disciplina escolar i mantenint la pròpia independència. Podem afegir, per diferenciar l'educació en família del simple absentisme escolar, que l'educació dels infants és assumida directament pels pares i mares i que la canalla està, gairebé de manera permanent, acompanyada d'una persona adulta, normalment d'una de les mares o pares o d'alguna familiar propera. A partir d'aquí, cada família és un món. No podem esperar trobar coincidències més enllà de la no-utilització de les institucions escolars. És precisament aquesta diversitat, aquesta defensa de la pròpia diferència, el motiu últim que hi ha darrere de les diverses raons per escollir aquesta opció educativa.

Moviment social i opció educativa

Hem d'entendre que l'educació en família és tant un moviment social com una opció educativa. No estariem parlant d'un moviment social tradicional, circumscrit a una classe social determinada, en una situació econòmica i social insostenible, sinó més aviat d'un dels anomenats nous moviments socials, com l'ecologisme, el feminisme o alguns nacionalismes. Famílies de les característiques socials, culturals, econòmiques, ideològiques i geogràfiques més diverses unides davant la inevitable intromissió de l'administració en aspectes cada cop més personals, en la defensa d'un espai individual de desenvolupament de la pròpia diferència.

L'educació en família, com a moviment social, s'organitza en forma de xarxa interconnectada, cosa que permet compartir experiències educatives

L'educació en família, com a moviment social s'organitza en forma de xarxa interconnectada, on els nous membres no adopten les consignes i normes

existents, sinó que enriqueixen i amplien amb la pròpia experiència la realitat del moviment. La importància dels diferents membres no està determinada per l'existència d'uns càrrecs preestablerts, sinó que ve donada per la implicació diària. Aquesta flexibilitat, que té el suport d'una llista de correu dinàmica, permet el relleu constant, la sinèrgia i l'aportació del millor de cadascú, la qual cosa constitueix la veritable base de la força del moviment. Una força que, lentament, va donant els seus fruits, com el recent reconeixement de l'educació en família per part del govern català. Les funcions del moviment són tres: la lluita pel reconeixement d'aquesta opció educativa, el suport a les famílies que eduquen en família i la divulgació de la realitat d'educar en família, més enllà dels estereotips i les categoritzacions simplistes existents.

El coneixement que es té d'educar en família és més aviat pobre, superficial i esquitxat de tòpics, estereotips i generalitzacions

La mateixa estructura de xarxa interconnectada de l'educació en família és la base que permet compartir experiències educatives. Sobre la xarxa bàsica operativa de reivindicació, suport i divulgació, es constitueix un nombre indeterminat de subxarxes diverses i canviants, basades en llaços familiars o d'amistat, en proximitat geogràfica, en interessos culturals o d'aprenentatge, en grups d'edat, en aficions, en costums o en qualsevol altre aspecte que pugui ser compartit per diferents famílies. En l'àmbit d'aquestes subxarxes, s'organitzen una plèiade d'activitats culturals i socials de tota mena, com trobades periòdiques, visites a museus i exposicions, sortides culturals, organització de tallers, formacions específiques, intercanvi de coneixements, ús compartit de recursos i materials, utilització d'espais o desenvolupament d'activitats que no es poden plantejar de forma individual. La riquesa d'aquesta diversitat d'activitats és obvia i permet complementar, d'acord amb la realitat de cadascú, les activitats dutes a terme a la llar.

FOTOGRAFIA: Mirta

Prescindir d'un sou

Hem parlat de l'educació en família com una opció educativa. Però no ens hem de confondre. No es tracta d'escollir entre aquesta o aquella escola o entre una o una altra metodologia. Escollir aquesta via en l'educació de la nostra mainada comporta la dedicació exclusiva a temps complet d'una de les progenitores (o dues mitges dedicacions completes), amb totes les seves conseqüències. Un aspecte important és l'econòmic. Prescindir d'un sou suposa haver de restringir molt les despeses, sense desatendre les nostres necessitats i les dels nostres infants. Cal marcar unes prioritats molt clares i, en molts casos, una gran imaginació per arribar a tot amb la meitat de recursos. També pot suposar haver de sacrificar la carrera professional, haver d'abandonar un lloc de treball gratificant o oblidar-se

de les possibilitats de promoció laboral. També pot suposar la pèrdua d'amistats, veure's exclòs de certs cercles socials que fins ara freqüentàvem –i on, a partir d'ara, és possible que no siguem ben vingudes– i potser alguns conflictes amb familiars que no entenguin aquesta opció. No podem oblidar que, actualment, el coneixement d'aquesta opció des del punt de vista social és més aviat pobre, superficial i esquitxat de tòpics, estereotips i generalitzacions. Plantejar-se aquesta opció vol dir ser conscient de tots aquests factors i sentir-nos capaces de fer-hi front amb garanties.

MÉS INFORMACIÓ:

– <http://educarenfamilia.org/>

Carnestoltes... o el ressorgiment de l'au Fènix

FOTOGRAFIA: Albert Garcia

Proposta, assemblea, acció, vida, un glop d'aire... Uf, quina pudor que emana d'aquest fum de goma cremada. Quan sigui flames, és clar. Olores?

I què havien de fer? Signar un altre cop l'acomiadament, o esperar que continuïn baixant els sous de tota la població, o hibernar eternament en un automatisme al més pur estil 1984.

O qui sap. Potser, algun dia, els patri-capitalistes que maneguen la teca i la moral s'adonen del gruix de desigualtats que generen i decideixen entregar els privilegis i anar-se'n solets a la foguera.

Potser algun dia... oi?

Mentrestant, a les drassanes, ja han mostrat quina és la tècnica, un *modus operandi* prou entenedor.

La tàctica, amb tacte, s'imposa al superar impotències. Tot i que existeixi medicació forçosa, sempre hi haurà qui prefereixi fer empassar al metge la seva pròpia medicina. I que n'apregui.

Afectades, sí, potser fins i tot malaltes.

Empassant des de sempre crisi rere crisi per saciar la gana, les ganes d'entendre si existeix alguna mena de correlació entre

-
Es tracta d'un ecosistema exòtic, ric i fàcilment inflamable fruit de la síntesi d'il·lusions vers el fracàs, diversitat d'idees i pràctiques, creant realitats abstractes. I d'altres no tant
 -

la quantitat de focus candents i la manca de foc viu.

Tracten de donar les primeres passes. Cap on? *Què s'han cregut, aus Fènix? Doncs, expulsades del paradís, ara mateix!*

Al cap i a la fi, quina altra cosa podrien ser? Aus Fènix que moren i ressurgeixen a d'altres indrets, tot deixant la seva empremta per allà on passen, en un ball de màscares, que no de saló. Al carrer, subjectes a la força, passius, cansats de deixar passar, s'impacienten i es disfressen per enfrontar-se a les adversitats quotidianes.

Un ecosistema exòtic, ric i fàcilment inflamable fruit de la síntesi d'il·lusions vers el fracàs, diversitat d'idees i pràctiques, creant realitats abstractes.

I d'altres no tant.

Ana Nuevo

"Realmente botija, no sabía un corno. Pobrecitos, creían que libertad era tan sólo una palabra aguda"

M. Benedetti: "Hombre preso que mira a su hijo".

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

MASS-MEDIA

Els mitjans a favor de les antenes

Diversos mitjans de comunicació (*El País*, Tv3, *El Mundo*, COPE, etc.) van informar, el 23 de juny, sobre un informe elaborat per persones del món científic britànic que rebutja la tesi que les antenes telefòniques causen malalties. L'informe data de 1999, tot i que va ser publicat pel *British Medical Journal* recentment. La federació Ecologistes en Acció i la Plataforma contra la Pol·lució Electromagnètica van denunciar que es publicuï com a actualitat una notícia amb dades de fa més d'una dècada. Els grups ecologistes també van denunciar que "no s'hagi informat que l'informe no és conclouent" i que "no es mencionin cap estudi que demostrï que les antenes telefòniques sí que afecten la salut". Cal dir, a més, que les notícies no van contrastar la informació ni van citar opinions de grups contraris a aquestes antenes. La notícia té com a origen un teletip distribuït per l'agència d'informació Europa Press i ha generat titulars com "Cau el mite de les antenes" (la Sexta Notícies). M.S.

ANÀLISI

Els diaris es despullen i opinen sobre la sentència de l'Estatut

La sentència del Tribunal Constitucional espanyol sobre l'Estatut de Catalunya ha estat tractada per tota la premsa, tant catalana com espanyola, de manera ideològica i no informativa. Així doncs, *El Periódico*, amb l'escut de la Generalitat de l'any 1979 de fons, va titular "Volem l'Estatut!". També va cridar a assistir a la manifestació convocada pel president Montilla. Mentrestant, *La Vanguardia*, tot i que aparentment

va titular de manera informativa ("El TC rebaixa l'Estatut"), va posar l'editorial ("Que parlin les urnes") a portada i la va acompanyar amb les declaracions de Montilla i Mas. En el cas d'*El Punt* i l'*Avui*, la portada també va reflectir la línia editorial. "Som una nació diguin el que diguin", va titular *El Punt* i "El TC fa injustícia", va titular l'*Avui*. Cal destacar l'editorial que va publicar el grup Hermes a tots dos rotatius (cada cop l'un més a

prop de l'altre). A la premsa espanyola, les interpretacions van ser en sentit contrari, ja que la majoria de rotatius van sostenir que, amb la sentència, l'Estatut ha sortit "avalat" pel TC, tal com exposa *El País*. *El Mundo* fins i tot va afirmar que "ha estat salvat per Casas", en referència a la presidenta del tribunal espanyol. Altres portades estatals com la dels diaris *ABC* o *La Razón* van obrir amb un to espanyolitzant. El primer, que va

REPRESSIÓ CONTRA LA LLIBERTAT D'EXPRESSIONI I D'INFORMACIÓ

Detingut per fotografiar un control policial d'estrangeria

El fotògraf del diari *Diagonal*, Eduardo León, va ser detingut el 22 de juny mentre fotografiava la detenció d'una persona migrada al metro de Madrid. Els fets van succeir quan el fotògraf va veure un home saharí que es trobava ajagut, emmanillat a terra amb el llavi sagnant al costat de dos policies vestits de paisà i va procedir a captar la imatge. Els policies el van identificar i li van fer posar les seves pertinences a terra. Després, van demanar al fotògraf en repetides ocasions que els entregués la càmera, però com que aquest s'hi va negar, van traslladar-lo a la comissaria, acompanyats d'un guarda de seguretat del metro. El fotògraf va estar retingut durant una hora, sense ser informat de la seva situació en cap moment. Abans de deixar-lo marxar, li van requisar la targeta de la càmera, sense senyalar cap motiu a l'acta policial, únicament que havia estat "interceptada". M.S.

ANÀLISI

Publicitat encoberta disfressada d'informació

Xavi Martí

Els mitjans de comunicació han creat un nou gènere periodístic aquests darrers anys. El podríem anomenar *publireportatge encobert* ja que, en la majoria dels casos, sembla escrit pels departaments de premsa de les empreses o per les seves seccions de comunicació corporativa. Un dels exemples d'aquesta publicitat encoberta, el podem trobar a la pàgina disset de la revista *Interviú* del 7 al 13 de juny. El text, que no està signat per

ningú, apareix maquetat en una pàgina on no posa que es tracta de publicitat. El publireportatge encobert informa sobre l'obertura d'un nou Corte Inglés a Almeria i apareix coronat -per dalt i per baix- amb una franja verda, el color de l'empresa. La informació que apareix al text té una clara vocació comercial i de captació de clientela, amb frases com "ofereix al client la proposta comercial més gran en moda i complements per totes les edats". El publireportatge inclou la relació de les marques més prestigioses que ofereix el nou establi-

ment. N'esmenta fins un total de 34, relacionades amb el tèxtil, l'esport, la llar o l'electrònica. El text recull els metres quadrats del nou centre i la inversió que ha fet l'empresa, sense oblidar el vessant de *responsabilitat social* o *institucional* que totes les grans empreses miren de difondre a través de la seva comunicació corporativa. Pel que fa a aquest darrer aspecte, la peça parla del nombre de llocs de treball creats i del fet que "la major part d'ells, el 61%, han estat ocupats per dones".

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

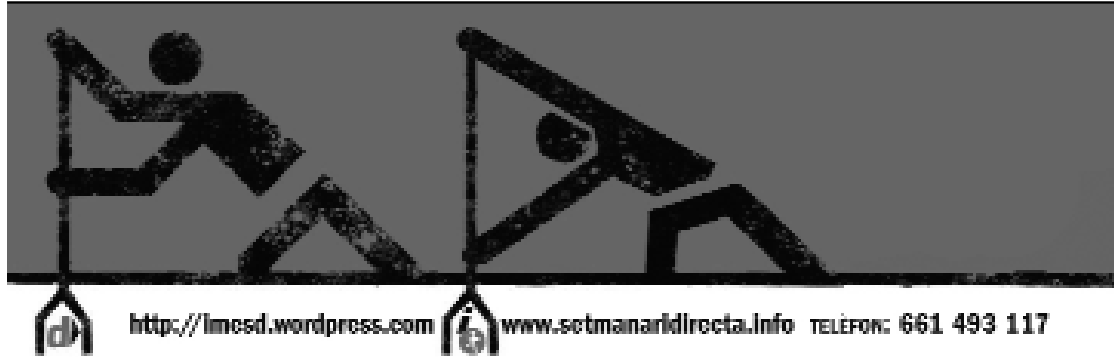
Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canaladajove.terrasa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Aquest estiu t'acostem les notícies més fresques
www.setmanaridirecta.info

LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO
 SUSCRÍBETE DESDE 25€

, espai directa

<http://lncsd.wordpress.com> www.setmanaridirecta.info TELÈFON: 661 493 117

Directa a les biblioteques!

Al setembre les biblioteques escullen a quines publicacions es subscriuen. Si la Directa encara no és a la biblioteca del teu barri o poble demana-la!

BIBLIOTEQUES SUBSCRITES:

Badalona	Biblioteca Can Casacuberta
Badia del Vallès	Biblioteca Vicente Aleixandre
Barcelona	Biblioteca Barceloneta-La Fraternitat
Barcelona	Biblioteca El Carmel-Juan Marsé
Barcelona	Biblioteca Ignasi Iglésias-Can Fabra
Barcelona	Biblioteca La Sagrera-Marina Clotet
Barcelona	Biblioteca Les Corts-Miquel Llongueras
Barcelona	Biblioteca Sagrada Família
Barcelona	Biblioteca Sant Pau i Santa Creu
Barcelona	Biblioteca Vila de Gràcia
Cardedeu	Biblioteca Marc de Vilalba
Castellar del Vallès	Biblioteca Antoni Tort
Cornellà de Llobregat	Biblioteca Central de Cornellà de Llobregat
Cornellà de Llobregat	Biblioteca Marta Mata
Espulgues de Llobregat	Biblioteca Central Pare Miquel d'Espulgues
Gavà	Biblioteca Josep Soler Vidal
Hospitalet de Llobregat, l'	Biblioteca La Bòbila
Masnou, el	Biblioteca Joan Coromines
Mataró	Biblioteca Pompeu Fabra
Mollet del Vallès	Biblioteca Can Mula
Parets del Vallès	Biblioteca Infantil i Juvenil Can Butjosa
Prat de Llobregat, el	Biblioteca Antoni Martí
Sabadell	Biblioteca del Nord
Sallent	Biblioteca Sant Antoni M. Claret
Sant Cugat del Vallès	Biblioteca del Mil·lenari
Santa Coloma de Gramenet	Biblioteca Central de Santa Coloma de Gramenet
Santa Perpètua de Mogoda	Biblioteca Josep Jardí
Tiana	Biblioteca Can Baratau
Vilafranca del Penedès	Biblioteca Torras i Bages
Vilanova i la Geltrú	Biblioteca Armand Cardona Torrandell
	Bibliobús El Castellot
Blanes	Biblioteca Comarcal de Blanes
Cassà de la Selva	Biblioteca Pública de Cassà de la Selva
Escala, l'	Biblioteca Víctor Català

Cap biblioteca sense la seua subscripció!

Figueres	Biblioteca Fages de Climent
Girona	Biblioteca Pública de Girona
Olot	Biblioteca Marià Vayreda
Salt	Biblioteca d'en Massagran
Salt	Biblioteca Pública de Salt
Sant Feliu de Guíxols	Biblioteca Pública Octavi Viader i Margarit
Sant Hilari Sacalm	Biblioteca Municipal Sant Hilari Sacalm
Balaguer	Biblioteca Margarida de Montferrat
Lleida	Biblioteca Pública de Lleida
Mollerussa	Biblioteca Comarcal Jaume Vila
Tàrraga	Biblioteca Central Comarcal de Tàrraga
Calafell	Biblioteca Ventura Gassol
Cambrils	Biblioteca Municipal de Cambrils
Falset	Biblioteca Municipal i Comarcal Salvador Estrem i Fa
Reus	Biblioteca Central Xavier Amorós
Tarragona	Biblioteca Pública de Tarragona
Vila-seca	Biblioteca Pública de Vila-seca
Amposta	Biblioteca Sebastià Juan i Arbó
Flix	Biblioteca Artur Bladé i Desumvila
Perelló, el	Biblioteca Cabra-Feixet
Tortosa	Biblioteca Marcel·lí Domingo

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distrivinyes · Or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canales · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Ateneu Llibertari Paquita · Pg Marimón Asprer, 16. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREGUERA:** Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falca · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perrenya, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall s26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MARSA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arzoniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3 | La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romera · Santa Rosa, 18. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 9. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Café Tendur · Historiadora Sílvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Butlleta de subscripció

Un cop hagis omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Radas 27, 08004, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

Nom.....	Cognoms.....	Edat.....
Adreça.....		
Població.....		Codi Postal.....
Correu electrònic.....		Telèfon.....
Quota: Ordinària ☐ 75 euros Semestral ☐ 40 euros Solidària ☐ 150 euros Altres ☐euros		
Forma de pagament: Domiciliació ☐ (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés ☐		
☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐		
*Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any		
Si ☐ No ☐ Vull rebre informació d : qüestions relacionades amb la Directa		
Com has conegut la Directa?.....		
Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa		

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

EUA · EL FÒRUM SOCIAL DELS ESTATS UNITS ACORDA UNA AGENDA NACIONAL D'ACCIONS I ALTERNATIVES AL NEOLIBERALISME

De Detroit a Toronto, els moviments socials desafien el G-20

USSF 2010 Social Media Release
Detroit

Aquesta és la història de dues ciutats i els seus dos objectius. Una va reunir els líders internacionals que s'aïllen de la seva gent per discutir solucions per afavorir el lliure mercat, que actualment travessa una crisi profunda. L'altra va unir representants de centenars de moviments socials internacionals i més de 20.000 persones de tot els EUA que estan desenvolupant solucions de base i alternatives per transformar el món. La diferència es va fer evident als carrers. A Toronto, la policia va dominar la via pública gràcies a 1.000 milions de dòlars de pressupost de l'ajuntament destinat a protegir les lleis del capital de la gent que volia fer sentir la seva veu. A Detroit, les comunitats van ocupar els carrers a través de la força de les marxes pacífiques i acolorides dels moviments socials, que hi van reclamar feina, salut, educació i respecte pels Drets Humans durant la celebració del Fòrum Social dels Estats Units (USSF, en les seves sigles en anglès), del 22 al 26 de juny.

El G20 s'ha reunit per discutir les taxes dels bancs, els preus d'importació i exportació i les retallades de pressupost

El motiu de l'estat policial en què es trobava immersa la ciutat de Toronto era la celebració de la reunió del G20, que es va reunir el cap de setmana del 26 i 27 de juny per discutir les taxes dels bancs, els preus d'importació i exportació i les retallades de pressupost -anomenades mesures d'austeritat- com a únic remei possible a la crisi econòmica global. A la seva agenda, també hi constava el pla canadenc per eliminar els fons destinats a serveis mèdics d'avortament. Però la cimera del G20 va topar amb desenes de protestes, manifestacions creixents de la dissidència en contra d'un cos que enriqueix l'elit a costa de les dones, la mainada, la gent pobre i la classe treballadora arreu del món. Aquesta discrepància es va materialitzar, sobretot, a Detroit, una població que molts residents locals anomenen *zona zero*, per les terribles conseqüències que s'hi estan vivint arran de la crisi.

SHADIA FAYNE WOOD

Manifestació a la ciutat de Detroit celebrada durant el Fòrum Social dels Estats Units

RONNIE

La policia ha blindat la ciutat de Toronto durant la celebració de la cimera del G-20

"El G-20 de les promeses buides ha esgotat la seva credibilitat i autoritat moral davant el poble del món", va dir Alejandro Villamar, de la Xarxa Mexicana d'Acció Davant del Lliure Comerç (RMALC en les seves sigles en castellà), a la roda de premsa que es va fer el 24 de juny. "La crisi global requereix una solució veritable, justa i oportuna. La seva retòrica no s'atura davant la crisi climàtica, no s'atura davant la voracitat dels especuladors financers i no s'atura davant la fam de milions de persones. Necessitem solucions

immediates que responguin a les nostres demandes de justícia social", va concloure, tot sintetitzant l'esperit de Detroit.

El fòrum va incloure catorze grups de treball de diversos temes socials, la celebració d'una assemblea nacional del poble, accions, conferències, una visita per la ciutat per conèixer la seva història, les seves lluites i les seves opcions de futur. Fins i tot hi va haver un fòrum social pels infants i la creació de diversos espais de debat com l'espai jove, el de salut i justícia sanitària o l'espai indígena.

L'agenda de l'assemblea del poble dels EUA

Mentre Arizona veu com desperta una nova llei racial, el desastre del petroli de la BP s'escampa i la profunda crisi econòmica comença a pesar, milers d'activistes es van reunir, el 24 de juny, com a Moviment Assembleari del Poble (PMA, en anglès) per escriure una agenda nacional d'accions fruit de les conclusions del Fòrum Social dels EUA. El Moviment Nacional Assembleari del Poble és la culminació dels esforços de més de 100 organitzacions locals, regionals i es-

tats que involucren desenes de milers de persones dels EUA.

"El procés serà curt en paraules però llarg en accions", va explicar Elandria Williams, del Highlander Center, membre del grup de treball del PMA. "Ha estat increïble veure com, cada dia, la gent -pares i joves, gent en atur i àvies- participava en aquest procés de gestió de base de la comunitat. No es tracta dels polítics o del que pensen els experts", va afegir.

Segons expliquen les organitzadores, les comunitats d'arreu del país es van preparar pel fòrum social bàsicament a través dels PMA.

"Hi ha més de 50 PMA a cada front de lluita del país que es ramifiquen arreu del món. Els PMA són el punt on la roda troba el camí, on la paraula esdevé acció. Per això, la gent va arribar al fòrum preparada per definir estratègies, convergir i encarar els desafiaments", va dir Stephanie Guilloud, del Project South i coordinadora del grup de treball del PMA.

Les reunions del Moviment Assembleari del Poble dins del fòrum van començar el dimecres 23 de juny i es van fer fins a la cloenda, el dia 26. Els temes que s'hi van tractar van anar des del desenvolupament d'enfocaments intersectorials, a la justícia ambiental arran de la catàstrofe de la petrolera BP o la coordinació d'estratègies de comunicació per fer front a la dreta. Un altre aspecte clau va ser la crisi de Detroit en si, la ciutat seu del Fòrum Social dels EUA. Es van celebrar cinc accions planejades com a part de les PMA de la ciutat, que van incloure protestes i marxes locals.

"Hem sortit reforçats d'aquest procés. Aquesta és una batalla de les nostres vides. Perdre no és una opció"

"Les PMA estan abordant les qüestions més difícils que nosaltres, com a nació, estem enfrontant", explica Rubén Solís, del Sindicat de Treballadors del Sud-oest i coordinador del grup de treball. "Hem sortit reforçats d'aquest procés, més organitzats i disposats a embrutar-nos les mans. Aquesta és una batalla de les nostres vides. Perdre no és una opció", conclou Solís.

+ INFO

www.ussf2010.org

, roda el món

EGIPTE · REPRESSIÓ

El règim egipci continua negant l'assassinat de Khaled Saïd

Marc Almodóvar
Alexandria

Tot i que hi ha més de nou testimonis presencials que asseguren que van veure amb els seus propis ulls com la nit del 6 de juny dos policies de paísà apallissaven fins a la mort el jove alexandrí Khaled Saïd, el règim continua negant els fets. El fiscal general de l'Estat assegura que els resultats de la segona autòpsia revelarien que el jove va morir d'asfíxia "després d'ingerir una bossa plena de haixix durant la custòdia". Aquesta segona autòpsia es va fer després de la gran pressió popular que va generar el cas i que clamava per la manipulació policial de les proves del crim. Els grups de Drets Humans posen de manifest les imatges eloqüents del jove apallissat que han circulat per Internet com a mostra de l'abús, però la policia assegura que "s'ho va fer ell sol en caure d'una ambulància" i que "aquestes contusions no li van provocar la mort". En un principi, es va dir que el jove podria tenir a les seves mans unes gravacions que incriminarien el cos policial en el contraban de drogues, però sembla ser que la família de la víctima hauria negat aquesta versió. Tot i que l'abús policial és una constant del règim Mubarak, el crim d'Alexandria ha despertat la ràbia

Les mobilitzacions de denúncia contra la impunitat policial no han deixat de succeir-se al país, algunes amb repressió policíaca inclosa

popular. Les mobilitzacions de denúncia contra la impunitat policial no han deixat de succeir-se al país, algunes amb repressió policíaca inclosa. Milers de persones es van concentrar el divendres 25 de juny a Sidi Gaber, el barri alexandrí d'on era originari Saïd. Tot i els intents governamentals de boicotejar la trobada, milers d'activistes pels Drets Humans, artistes i representants de l'oposició política es van congreguar a la sortida de la pregària setmanal. Entre tota aquesta gent, hi havia l'antic líder de l'Agència Nuclear de les Nacions Unides, Mohammed el Baradei -que es troba en plena campanya per la successió a Mubarak-, o l'anterior candidat, el liberal proamericà Ayman Nour, empresonat durant quatre anys pel règim. Khaled Saïd ha estat anomenat *el màrtir de la llei d'emergència*, un sistema jurídic que regeix el país des de fa més de 30 anys i que diversos grups d'oposició asseguren que "serveix per perseguir la dissidència".

PALESTINA · PARLEM AMB UNA DESERTORA ISRAELIANA

"Vaig creure profundament que si veia un palestí i li donava l'esquena, m'apunyalaria"

Or Ben David és una noia israeliana de 20 anys que acaba de sortir de la presó, on complia condemna per desertar del servei militar del seu país. Recentment, ha visitat Londres per coincidir amb un grup de joves musulmà i compartir experiències.

John Reimann
viewpointonline.net
Londres

Sense preguntar-li res, Or Ben David comença la seva història.

El 2002, vam viure la segona intifada. Jo vivia a Jerusalem i la gent, allà, va veure aquella guerra com un acte de terrorisme. Vaig veure les bombes. La gent tenia por de sortir de casa. Davant l'escola, van posar una bomba. La gent desapareixia pel carrer. Passaven tot tipus de besties. Va ser un període de molta i molta por. La majoria de la gent, quan algú proper a ells moria, esdevenia racista i odiava la raça que havia mort el seu amic. Jo, però, vaig començar a fer-me preguntes. No podia entendre què podia portar una persona, lluny de la seva família i de la seva feina, a donar la seva vida per matar-ne una altra. I vaig començar a qüestionar els professors, els meus pares i d'altres adults del meu entorn. La resposta que vaig obtenir era sempre que els jueus i els àrabs mai no han pogut viure junts i que mai no podran fer-ho; que aquesta guerra sempre hi ha estat i sempre hi serà i que no hi havia res que jo pogués fer-hi. Alguna cosa d'aquella resposta no em va convèncer, però no en tenia d'altra.

"És un gran xoc comprovar que els estereotips que la teva societat t'ha ensenyat no són certs"

Què va canviar quan vas créixer?

Va passar que, al cap d'uns anys, una amiga meva, el pare de la qual era un activista pacifista que l'havia duta a Cisjordània de petita, em va explicar que no volia fer el servei militar. La meva reacció va ser cridar-la i renyar-la. Li vaig dir: "Qui collons et penses que ets? Hi ha gent que mor per tu. Tu pots viure aquí mentre d'altres cauen perquè tu tinguis el dret de viure aquí, qui et penses que regeix el país des de fa més de 30 anys i que diversos grups d'oposició asseguren que "serveix per perseguir la dissidència" i també significa algú

ACTIVESTILLS.ORG

que ho obté tot de la seva societat i no torna o dona res a canvi. Després d'aquella gran discussió, però, poc a poc, em vaig adonar que tot el que li havia dit no era el que creia realment, sinó el que m'havien ensenyat a dir. I me'n vaig anar a visitar Cisjordània. Vaig anar a Bilin, un petit i bonic poblet que, des de fa sis anys, cada divendres celebra manifestacions no violentes contra el mur de la vergonya que parteix el seu territori. Arribar fins allà no va ser gens divertit. Estava espantada. Et trobes amb un munt de problemes per superar. Però quan vaig arribar al poble, ens vam assegurar tots junts, jueus i àrabs, israelians i internacionals. I mentre seia a terra, em vaig adonar que ho feia amb palestins al costat i ningú no m'apunyalava per l'esquena o intentava segrestar-me o assassinar-me, allò va ser un gran xoc per mi. Ok, és racional, però és un gran xoc comprovar que els estereotips que la teva societat t'ha ensenyat no són certs. Perquè jo havia cregut profundament que si veia un palestí i li donava l'esquena m'apunyalaria. Després de l'assemblea i del meu gran xoc, vam celebrar la gran manifestació. I davant nostre, hi havia l'exèrcit, l'exèrcit israelià. Aquell que jo havia sentit meu, que em protegia. Aquell exèrcit que m'havia de donar

seguretat, perquè a Israel tothom sap que el nostre exèrcit "és el més moral del món". Aquell, ara, era davant meu i nosaltres cantàvem les nostres cançons, érem pacífics, però ells van començar a disparar-nos i a carregar. Físicament, no va ser fàcil de suportar, però mentalment, allò va ser com una gran bufetada a la cara. Allà vaig fer un gran pas cap a l'esquerra i cap a esdevenir objectora de consciència.

"Tens ordres. No dorms. Et deprimeixes. Si ets a l'exèrcit tens molta pressió... o sigui que tanques els ulls i fas el que et diuen"

El canvi ha de venir de dins?

Normalment, sí, perquè les persones creuen en allò en què han estat educades a creure i, si veuen que passa alguna cosa estranya, si veuen que hi ha problemes, ho intenten canviar però des de dins. Aniran a un *check-*

point i un bon soldat els dirà "no podeu passar", però ho farà amb un somriure als llavis com si els donés una rosa. Però, tot i així, allò continua sent un *checkpoint*. A vegades, la gent pensa que, si serveix a l'exèrcit, no serà mai enviada a destruir cases o a fer coses per l'estil. Però resulta que no és així. Ets en un exèrcit. Tens 1.000 coses al cap. Tens ordres. No dorms. Et deprimeixes. I si un superior et diu d'entrar a un poble i tu dius "no", no seràs l'únic que patirà, tots els teus amics en patiran les conseqüències. Si ets a l'exèrcit, tens molta pressió... o sigui que tanques els ulls i fas el que et diuen. Només esperes que, un minut després que s'acabi tot, te'n puguis anar de viatge a l'Índia a fumar totes les drogues possibles. D'altra banda, l'exèrcit no és el problema principal; és el govern qui els envia allà. L'exèrcit és un missatger. Hi ha qui accepta aquest rol, jo vaig decidir rebutjar-lo i vaig anar de cap a la presó. Quan tenia setze anys, vaig dir que no hi aniria i ells em van dir: "Sabem qui ets, sabem que has estat a Cisjordània, no et serà tant fàcil escapar".

"Me'n vaig anar als mitjans de comunicació i els vaig explicar la meva decisió i el perquè. Allò va xocar la gent. Perquè, a Israel, l'exèrcit és una vaca sagrada"

I què vas fer?

No tenia massa opcions. Me'n vaig anar als mitjans i els vaig explicar la meva decisió i el perquè. Allò va xocar la gent. Perquè, a Israel, l'exèrcit és una vaca sagrada. Has de servir l'exèrcit i, després, tens el dret de fer d'altres coses. Has de complir amb les teves obligacions de cara a la societat i, després, obtens altres drets. Però això no és propi d'una societat democràtica. De cop pensen: "Espera, hi ha qui no va a l'exèrcit? Hi ha qui, de fet, ho rebutja? Hi ha alguna cosa dolenta en el fet d'anar a servir a l'exèrcit?". I als palestins, els dona molta esperança saber que no tots els israelians són soldats i són dolents. Per la gent jove, bé, no només els joves... tots els israelians que coneixen els palestins són soldats o són collons, gent que ve a fer-los mal. Per tant, aporta molta esperança saber que hi ha uns altres israelians, que no tots som iguals.

HONDURES · EL FRONT NACIONAL CONTRA LA REPRESSIÓ HA RECOLLIT 650.000 SIGNATURES PER ACONSEGUIR UNA NOVA CARTA MAGNA

Camí lent cap a una nova Constitució enmig d'una repressió molt dura

Roger Rovira
Barcelona

La construcció d'una nova Hondures continua un any després del cop d'estat malgrat la repressió. El procés per l'aprovació d'una nova Constitució camina ferm i, per mirar de demostrar-ho, el Front Nacional Contra la Repressió (FNCR) ha estat recollint signatures, des del 19 d'abril, i ha arribat fins les 650.000, amb l'objectiu d'aconseguir-ne un milió de cara al primer aniversari de l'aixecament militar que va derrocar Mel Zelaya el 28 de juny de 2009. En un país on la població total no arriba als vuit milions de persones, aquest procés "és l'esperança per la llibertat, la democràcia, per una Hondures millor", resumeix Rassel Tomé, una de les moltes voluntàries que recullen signatures per tot el país centreamericà.

El 14 de març, es va celebrar la segona Trobada Nacional per la Refundació d'Hondures a la ciutat de La Esperanza, on van participar 900 delegats provinents de disset dels divuit departaments del país. La trobada fins i tot va establir una junta directiva i

Durant la primera meitat de l'any 2010, s'han produït més de 60 assassinats per motius polítics, dotze dels quals contra sindicalistes

diverses comissions constituents que s'encarreguen de promoure el debat sobre la nova Hondures. Aspectes com la cultura, la sobirania popular, el medi ambient o la seguretat nacional formen part de l'agenda del procés constituent, a més del racisme, la diversitat sexual o la comunicació.

Després que el mes de maig es fes públic un primer recompte parcial que xifrava el nombre de signatadors en 550.000, la repressió s'ha incrementat, amb nous atemptats contra líders de les comunitats, sindicalistes i periodistes.

Hondures viu una dictadura militar des del 28 de juny del 2009

60 assassinats

Durant la primera meitat de l'any 2010, s'han produït més de 60 assassinats per motius polítics, dotze dels quals han estat contra sindicalistes i membres actius del FNCR i nou contra periodistes que han denunciat els crims d'Estat. L'Organització de Periodistes Iberoamericans (OPI) denunciarà el president Porfirio Lobo davant el Tribunal Penal Internacional per aquests nous assassinats. Com manen els manuals militars de l'Escola de les Amèriques, el règim hondurenc està perseguint les famílies de les activistes. L'assassinat d'Oscar Molina, cunyat de Porfirio Ponce i vicepresident d'un dels sindicats més influents del país, en un atemptat contra tota la seva família va despertar la repulsa de sindicats d'arreu del món, que es va fer visible durant el

primer partit que va disputar la selecció d'Hondures al Mundial de futbol de Sud-àfrica. El Comitè de Familiars de Detinguts i Desapareguts d'Hondures (COFADEH), per la seva banda, ha comptabilitzat fins a 9.000 violacions de Drets Humans (DDHH) durant el primer any des del cop d'estat, 544 de les quals han estat contra defensores dels DDHH. La Unió Internacional de Treballadors de l'Alimentació va fer arribar una carta al president d'Hondures, Porfirio Lobo, per fer resó d'aquests fets.

Les últimes víctimes d'assassinat denunciades han estat Roland Valenzuela (exministre de Mel Zelaya), Luís Arturo Mondragón (director del Canal 19 de televisió) i José Luís Baquedano (dirigent sindical), tots ells morts durant la primera quinzena del mes de juny.

La Multisectorial Contra la Repressió ha denunciat, entre altres, els assassinats contra els menors d'edat Oscar Geovanny Ramírez, de disset anys; Diego Bonefoi, de quinze, i Nicolás Carrasco, de setze. Per la seva banda, el 13 de juny va desaparèixer el jove Oslin Obando Cáceres, de 22 anys, després de rebre diverses amenaces de mort.

Purgues entre el funcionari judicial

L'associació de Jutges per la Democràcia va assumir una posició jurídica de condemna del cop d'estat, va impulsar accions legals de tutela de les garanties constitucionals i va denunciar el paper que havien jugat les seves pròpies autoritats judicials en el cop d'estat. Com a represàlia, alguns d'aquests jutges i jutgesses van veure com se'ls obria un expedient disciplinari i, el dia 5 de maig, van ser acomiadades, fet que suposa "una ferida gairebé mortal a la independència de tots els jutges, jutgesses i funcionaris del poder judicial", segons reclama el Comitè d'Amèrica Llatina i el Carib per la Defensa dels Drets Humans de la Dona (CLADEM), que agrupa organitzacions de catorze països. La Comissió Interamericana de Drets Humans, Amnistia Internacional i l'Alta Comissionada de Drets Humans de l'ONU, s'han pronunciat en el mateix sentit i han exigint la restitució de les magistrades.

En canvi, el Congrés d'Hondures acaba de ratificar l'ascens de cinc militars que van participar i planificar el cop d'estat contra el president Manuel Zelaya, com denuncia el diputat d'Unificació Democràtica Sergio Castellanos. Altres alts càrrecs militars han estat premiats amb llocs de responsabilitat al govern o al capdavant d'empreses, com el general Romeo Vásquez, que ara és gerent de l'empresa Hondureña de Telecomunicaciones, Hondutel.

La farsa de la comissió de la veritat

El règim hondurenc vol impulsar una Comissió de la Veritat i la Reconciliació, tot imitant la comissió que va investigar les matances a la veïna Guatemala, per exemple. Però, en aquest cas, amb la diferència que l'ordre constitucional previ al cop d'estat no s'ha restablert. El FNCR nega la legitimitat d'aquesta comissió "que pretén justificar el cop d'estat i ser una font d'impunitat", amb l'únic propòsit de buscar "el reconeixement internacional i l'obertura dels organismes de finançament". El prestigiós Centre per la Justícia i la Llei Internacional, Cejil, ja va afirmar, el mes de febrer, que aquesta comissió podria ser una farsa.

La Plataforma de Drets Humans d'Hondures està promouent una altra Comissió de la Veritat, avalada tant pel FNCR com per les instàncies dedicades a la defensa dels Drets Humans d'àmbit internacional.

> Un ambaixador amb un currículum colpista contrastat

L'ambaixador dels EUA a Hondures, Hugo Llorens, va anunciar la inversió de 20 milions de dòlars per donar suport al sistema de seguretat del país centreamericà, que es troba en mans del ministre Oscar Álvarez, nebot del general Gustavo Álvarez Martínez, excap de les Forces Armades d'Hondures i col·laborador de John Dimitri Negroponte, ambaixador a Tegucigalpa i senyalat com a

responsable dels esquadrans de la mort i els cossos paramilitars durant la dècada dels 80. La lluita contra el crim organitzat torna a disfressar la intervenció nord-americana a Hondures. Cal recordar que el propi ambaixador, Hugo Llorens, va reconèixer que havia participat en reunions on es van discutir els plans del cop d'estat. El currículum de Llorens és ampli, ja que era director d'Afers Andins

del Consell Nacional i de Seguretat a Washington durant el cop d'estat contra el president veneçolà Hugo Chávez. Frei Betto, presoner polític durant la dictadura militar del Brasil, explica que "estan fent de tot per dur cap a la violència un moviment meravellosament pacífic, un poble atrevit i amb una gran dignitat que ha contestat contundentment els horrors de la mort i la violència".

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Ni som àngels ni BCN és el cel

La Kasa de la Muntanya, okupada des de l'any 1989, celebra el seu vintè aniversari entre el 2 i el 4 de juliol

David Fernández
expressions@setmanaridirecta.info

Com que el bo, sovint, es fa esperar i amb un lleuger retard sobre l'horari previst a l'espera del bon temps, la Kasa de la Muntanya celebra els actes de celebració dels seu vintè aniversari entre el 2 i el 4 de juliol. Aviat és dit, però han hagut de transcórrer moltes nits i moltes matinales per poder penjar el cartell on diu: "I van 20!". Corria el 1989 i ja era la nit del 10 a l'11 de novembre quan un grup de set joves -que avui ja no ho són tant- va decidir ocupar l'antiga caserna de la Guàrdia Civil a l'avinguda del Santuari de Sant Josep de la Muntanya, al barri gracienc de La Salut. La història crida la història i el complex militar edificat per iniciativa pròpia per la nissaga Güell l'any 1909 per garantir la pau social de l'aristocràcia de la zona, va ser construït, cedit i concedit als néts del Duc d'Ahumada per complir la seva funció repressiva. Sinistra i trista funció que va exercir fins el 1983, quan els dos darrers agents benemèrits que hi quedaven van plegar i la caserna va tancar oficialment, després de ser objecte d'una de les darreres accions de Terra Lliure a Barcelona.

Sis anys de buit després, els set joves es van atrevir a crear la sempre infranquejable frontera de la propietat privada i es van instal·lar a la planta baixa. Més no podien: el deteriorament, la decadència i les urpes devastadores de l'especulació havien deixat l'edificació en un estat deplorable i quasi tot estava malmès. Les moltes jornades mancomunades acumulades de treball comú per rehabilitar-ho van parir la Kasa tal com la coneixem avui: menjador, habitatges, gimnàs, kafeta, zona d'acollida, distribuïdora, pati, terrat i tants altres racons antiautoritaris que han fet de la Muntanya una referència catalana, estatal i europea del moviment social d'okupacions.

I va caure el mur...

Pels amants del bisturi analític de la història, el mur de l'antiga caserna tocada amb tricorní s'esfondrava, exactament, el mateix dia que un altre mur, però a Berlín, queia definitivament. Entre la macrohistòria que cridava que "la història s'havia acabat" i la microhistòria que anunciava que tot just començava, un cop més, queda la certesa que cap projecte no acaba mai si no se'l deixa morir. Un projecte que ha estat activat, impulsat i adobat per les

Imatge del pati interior de la Kasa de la Muntanya captada durant els primers temps d'okupació

desenes de persones que -en l'anonimat de la col·lectivitat- li han donat vida, esma i ànima; per les filles i els fills que hi han acabat naixent i creixent, i pels centenars, milers, de companyes i companys que han escurat les papil·les gustatives als sopadors del divendres, han afilat el cervell col·lectiu a les jornades de reflexió, han gaudit de les activitats culturals o han acudit a corre-cuita a les assemblees d'urgència convocades per articular respostes socials davant l'enèsima agressió.

Precursor de la implosió del moviment okupa, nascut a mitjans dels anys 80 a Catalunya, aquesta mena de santuari ateu de l'okupació ja porta 20 anys al peu del canó de quasi tots els fronts, refent-se -com cal- després dels daltabaixos, les tristesses, les dificultats i les alegries que acumula qualsevol història col·lectiva. És clar que, com sempre, la repressió va ser puntual i va trucar a la porta ben aviat. A les dotze de la nit del novembre de 1989 que va caure el mur de Berlín, ja van rebre la primera visita policial -que mai no és l'última- que els volia foragitar. I així fins avui: desobeint l'absurd de no poder donar vida i lluita a espais morts. I als llimbs judicials des de principis del segle XXI, amb una ordre de desallotjament signada fa anys, però que afronta un conflicte de legitimitat enrevessat: el 1992,

Interior la va cedir en frau a Hisenda, que el 1997 va incoar la primera denúncia. Passa que passa que la propietat és dels múltiples hereus de la família Güell, que la van cedir a la Guàrdia Civil, verbigràcia repressiva, amb uns fins militars que ja no es compleixen, motiu pel qual, avui, la causa encara es dirimeix a les instàncies judicials més altes.

7.600 dies d'okupació

Contra tot plegat i 20 anys després, el santuari de l'okupació a Catalunya celebra quatre lustres, que són dues dècades i que es tradueixen -també- en més de 7.600 nits i matinales d'okupació. Entre els plecs de la nit, queda tota la memòria insurgent. I també la imatge a la retina de l'assalt il·legal que van protagonitzar les Unitats d'Intervenció Policial (UIP) comandades per Silverio Blanco i Angel Arregi una vigília d'un 18 de juliol de 2001, quan -sense cap ordre judicial- diversos agents antidisturbis i agents del Grup 6 de la Brigada d'Informació van arrambar amb tot, van fer barra lliure i es van emportar el que van voler de la fortificació. Mentrestant, les barricades de foc s'alçaven a la ronda del mig i les pilotes de goma feien perdre un ull a un activista que protestava pel desallotjament. L'assalt il·legal, titllat així pel propi jutjat de guàrdia, va acabar amb desenes de policies

imputats per robatori, en una causa que finalment no va prosperar, però que sí que va desvetllar l'obsessió neuroparanoica que Julia Garcia Valdecasas i tots els cossos policials haguts i per haver-hi tingut amb la Kasa de la Muntanya.

Kasa de la Muntanya: escola de memòria urbana de la història que mai s'explica, icona de la resistència okupa a Barcelona i focus propagador del suport mutu, l'autogestió social i l'autonomia popular. En la crònica, encara en rigorós directe, de l'okupació amb més vida acumulada: la que porta més dies resistint davant la

falsedat de la Barcelona postmoderna. Autenticitat antiespeculativa que ja ha superat 25 reformes del Codi Penal, inclosa la darrera aprovada aquest mateix mes de juny, que endureix la repressió a l'okupació amb penes de fins a dos anys de presó. Maldecap local de tots els regidors de la Vila de Gràcia, obsessió securitària dels comissaris de torn, la Muntanya continua arrelada al barri de La Salut que els empara. Santuari o fortalesa, refugi o aixopluc, hemeroteca de lluites o llavor de futur, la Muntanya resisteix. Encara. Fa vint anys, és a dir, batent records... d'okupació.

> De BCN a KNY, Laforsa acull l'aniversari de la KM

Lluny del barri de la Salut, però a les mateixes coordenades del moviment d'okupacions, el Centre Social Okupat Laforsa de Cornellà (avinguda de la Fama, 41, FGC Almeda) acollirà les activitats del vintè aniversari de la Kasa de la Muntanya entre els dies 2 i 4 de juliol. El divendres 2 de juliol serà el moment del sopador (21:30h), el teatre i la sobretaula de kafeta nocturna, que hauran anat precedits d'una doble exposició fotogràfica (20h) que obrirà la celebració: *Kasa de la Muntanya 1989-2009 i Centres Socials Okupats a Barcelona*. L'endemà, a partir de les 21h, serà el torn del concert d'aniversari, que comptarà amb les actuacions dels històrics Misèria & Companyia, ben acompanyats per Estricalla, The Capaces i Kako. L'endemà, 20 anys d'història comunitària, forjada amb l'autogestió i la confiança en les pròpies forces, reforçaran la lògica brechtiana d'un dels cartells alemanys que es podia veure a l'exposició de les Jornades Europees d'Okupació que es van celebrar al CSO Laforsa fa quinze dies: "La derrota mai no és perdre, és no continuar lluitant".

MÚSICA

Les alternatives de l'estiu musical

Al marge dels grans festivals massificats, espais com el Feslloch o el Rebrot donen veu a formacions de l'escena independent

Estel Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

A l'estiu, el canvi de clima i d'horaris motiva les ganes de viure nous espais i dedicar més temps a les activitats lúdiques. Un dels formats que uneix aquestes circumstàncies són els festivals, aplecs i cicles -cada any més consolidats arreu dels Països Catalans-, que esdevenen una alternativa i sumen escenaris a les festes majors, perquè permeten una autonomia institu-

cional més gran a favor de l'entitat organitzadora i unifiquen eixos temàtics. El seu objectiu principal és esdevenir un trampolí per aquelles manifestacions artístiques que costen de visibilitzar, ja sigui per l'emergència, el gènere, l'origen o la diferència d'interessos del mercat. A més, la intensitat horària permet afegir-hi tot tipus d'activitats que aproximem la gent assistent a les diferents lluites quotidianes. A continuació, us oferim cinc cites imprescindibles d'aquest juliol.

Rebrot

El Rebrot, la trobada anual organitzada per Maulets, centra la seva novena edició en l'anàlisi de les experiències internacionals per organitzar la resposta davant la crisi capitalista als Països Catalans. Xerrades, lectures literàries, diferents tallers i un seguit d'activitats lúdiques i esportives com el segon torneig de futbol 5, les olimpíades, cercaviles reivindicatives i excursions que farciràn el programa diürn. En el marc de l'Aplec, es descobriren les persones finalistes del segon Certamen de Literatura Social i també les guanyadores de l'Esclat 2010, que actuaran el 16 i el 17 de juliol. Pel que fa als concerts, la música començarà a sonar el 15 de juliol amb l'actuació de Naia i Terror Roig i la nit acabarà amb cant improvisat. Durant la tarda del 16 de juliol actuarà Mi# i, al vespre, Grapat de Perdígons i PD Barni. El 17 de juliol, actuaran Rapsodes, Orxata Sound System i El Belda i el Conjunt Badabadoc, a més del PD Faràndula So Insistent. El 18 de juliol, al migdia, els Panxacontents tocaran al Pi de les Tres Branques. SALUT COLOMER

- > Del 15 al 18 de juliol.
- > Berga (el Berguedà).
- > ESPAIS: Diversos escenaris.
- > PREUS: Gratuït.
- > WEB: www.maulets.org/rebrot.

Feslloch

Un dels festivals més importants del País Valencià, el Feslloch, enguany arriba a la seva quarta edició amb tres grans novetats: el programa augmenta un dia, suma una vintena de formacions al cartell i congela el preu de les 2.000 entrades que es posaran a la venda (20 euros). La cita del 8 al 10 de juliol esdevé la cloenda de La Gira, un festival itinerant organitzat per Escola Valenciana on es programa música en català arreu dels Països Catalans. Entre la vintena de formacions que desfilaran pel Feslloch, destaquen Obrint Pas, que tornen als escenaris dels Països Catalans després d'un 2009 sabàtic; La Gossa Sorda, Orxata Sound System, Arròs Caldós, Tom Bombadil, Odi i el monològista Xavi Castillo... S. C.

- > 8, 9 i 10 de juliol.
- > Benlloch (La Plana).
- > GRUPS: Obrint Pas, La Gossa Sorda, Orxata Sound System, Tom Bombadil, Odi, Xavi Castillo, Mugroman, BKS, Naia, Aluminosis, Banakal, Atzembra, Skalinograd, Nit de Grills, Arròs Caldós, MC Fabre, El Belda i el Conjunt Badabadoc, DJ Bianco i DJ Pasqu Selector.
- > ESPAI: Camp de futbol i Auditori municipal.
- > PREU: 20 euros, a la venda per Internet a la web <www.productesdelaterra.cat>.
- > WEB: www.feslloch.com.
- > PROMOTOR: Escola Valenciana - Federació d'Associacions per la Llengua.

La Nevera del Teatre del Raval

La plataforma de grups emergents Nova Escena organitza un recital acústic de petit format els dissabtes del mes de juliol. Es tracta de la primera edició de La Nevera, el cicle que té com a objectiu principal descobrir les propostes emergents. El Teatre del Raval acollirà, en aquesta edició, les actuacions de Maria Coma i Outsiders (dia 3 de juliol), Oliva Trencada i L'Atelier (dia 10), Miss Carrussel i 4t 1a (dia 17), La Brigada i Samitier (dia 24) i The Grave Dancers, amb Ferran Palau i Louise Samson d'Anímic i Maria Rodés (dia 31). S.C.

- > Del 3 al 31 de juliol.
- > Barcelona.
- > ESPAI: Teatre del Raval.
- > PREU: 7 euros.
- > web: <www.teatredelraval.com>.

Llunes del Ter

Un any més, arriba el cicle musical Llunes del Ter, que amenitza les nits dels dijous i les tardes dels diumenges de juliol a l'embarcador del Ter. El Grup de Defensa del Ter, promotor de l'esdeveniment, vol recuperar la vida a la conca del Ter i, en aquest cas, ho farà amb tot tipus de propostes musicals. El cicle alternarà cantautors com Joan Colomo, Pilar Montero, Roly Berro i Monegre, amb formacions de tots els estils (jazz, flamenc, hip-hop, rock rural, etc.) com Vilaperkins o Tarabanda (la banda de l'escola de música de Taradell) i l'animació infantil de la mà de Guillem Ramisa & el teu pare. S.C.

- > Manlleu.
- > De l'1 al 29 de juliol.
- > Espai: Embarcador del ter.
- > Preu: Gratuït.
- > web: www.dgter.org.

Paupaterres

El festival de ritmes ètnics de Tàrraga, a més de l'edició central que se celebra els dies 16 i 17 de juliol a la capital de l'Urgell, organitza una segona edició als Pirineus, concretament a Sant Joan de les Abadesses, el 23 de juliol. L'escenari targarí barrejarà artistes d'arreu del món amb formacions autòctones com Tremendamente, Els Amics de les Arts, La Troba Kung-Fú o Qui Hi Ha? Paral·lelament, també presentarà espectacles de cabaret de circ i un mercat ètnic on es podran degustar plats multiculturals. La primera edició del Paupaterres Pirineus se centrarà en el folk, amb El Drapaire Musical i Bonafaira, entre altres formacions.

- > 16, 17 i 23 de juliol.
- > Tàrraga i Sant Joan de les Abadesses (l'Urgell i el Ripollès).
- > ESPAI: Càmping Municipal.
- > PREUS: Gratuït.
- > WEB: <www.paupaterres.cat>.

Pop al carrer

La platja de Tavernes acollirà, el divendres 16 de juliol, la sisena edició del festival de Pop al Carrer que organitza LaCasaCalba. Enguany, el festival es dedicarà a les veus femenines i hi desfilaran la formació menorquina Dèlen (indie-folk), Eva Dènia Trad Quartet de Gandia (tradicional-jazz), la formació mallorquina Tiu (pop gastronòmic) i la formació d'Alzira Limbo-teque. L'actriu d'Ontinyent Mariau presentarà la nit i també hi haurà les videoprojeccions de Daniel Olmo Boronat de VerdCel.

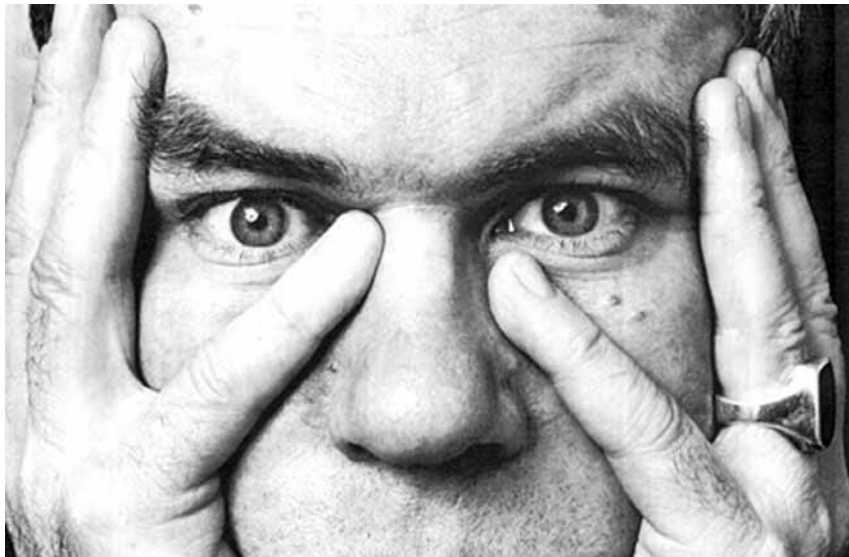
- > 16 de juliol.
- > Tavernes de la Vallldigna (la Safor).
- > ESPAI: Plaça dels Tarongers (platja).
- > PREU: Gratuït.
- > WEB: <http://lacascalba.blogspot.com>.

, expressions

LLIBRES

Raymond Carver, sense polèmiques

La publicació en català de 'Principiants' permet acostar les lectures a l'obra original de l'autor

ARXIU

Per fi s'ha publicat en català el llibre de contes *Principiants* (*Begginers*, amb traducció a càrrec de Ferran Ràfols, editorial Empúries-Anagrama) amb què es va saldar la polèmica sobre fins a quin punt l'obra del nord-americà Raymond Carver (1939-1988) era, en gran part, fruit de les correccions i retocs del seu editor Gordon Lish.

Àlex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

Entronitzat per la crítica com un Txèkhov nord-americà, Carver és un dels principals exponents del minimalisme literari -realisme sobre la classe obrera blanca-, que els nord-americans van anomenar *dirty realism*, moviment literari amb autors com Richard Ford, Tobias Wolff o Ann Beatty. La restauració del text original de l'autor de llibres com *Catedral* o *Quieres hacer el favor de callarte?* permet que la lectora compari el text *De què parlem quan parlem de l'amor?* (Columna, 1997) -títol que va inventar el mateix editor Lish- amb *Principiants*.

En alguns casos, aquests relats van ser retallats per l'editor Lish fins a un 70% o van ser canviats durant l'última frase, fet que en va tergiversar el sentit. La restauració de l'obra, impulsada per la vídua de Carver, l'escriptora Tess Gallagher, es va fer el 2008 i va anar a càrrec de la universitat de Hatford (Connecticut).

El realisme sòrdid

Els relats de Carver se situen, principalment, en les relacions precàries de la gent de la classe obrera durant les dècades dels anys 70 i 80. Ens trobem a l'època del govern de Ronald Reagan, que va impulsar retallades socials molt fortes, i se'ns mostra una societat on cada persona s'espavila com pot, engolida en el revers real del somni americà, en la

"tranquil·la desesperació" per la supervivència.

L'alcoholisme en el qual Carver estava immers durant la seva joventut, li va servir de base des d'on poder literaturitzar, sense estetitzar-la, la vida als motels, les discussions violentes, la fragilitat de les relacions afectives. Trobades entre desconeguts amb solidaritats mínimes. Discussions plenes d'alcohol i molta gent que fa les maletes.

Un Carver no tan 'carveria'

En aquesta segona vida literària que li ha donat la indústria editorial, es fa evident que Carver escrivia amb més tendresa i amb menys cruïda, amb un estil menys el·líptic. Tot i que continua sent-li propi un to narratiu sense èmfasi, on sovint és la lectora qui ha d'aportar la càrrega emotiva i moral davant la sordidesa de la decadència narrada, majoritàriament alcohòlica (com per exemple a *Visor*). Carver fa deambular els seus personatges sense que aquests i aquestes s'ofereixin res més que petites solidaritats i diàlegs curts, amb la tensió de saber-se constantment amb el gel trencadís sota els peus.

En alguns contes, hi ha trobades insignificants però molt reparadores, com la del pastisser d'*Una cosa bona, petita*, que expressen la pervivència de la solidaritat humana soterrada en la seva mínima expressió. En d'altres casos, només hi ha una constatació amorosa, gèlica, d'una situació i també és la lectora qui ha

Principiants

Empúries. Anagrama, 2010.
291 pàgines.
Principiantes (Anagrama).

ALTRES LLIBRES

En català
Si em necessites, truca'm. Empúries, 2001. 126 pàgines.
Catedral. Labutxaca, 2010. 208 pàg.
En castellà
Quieres hacer el favor de callarte? Anagrama, 2002. 235 pàgines.
Tres rosas amarillas. Anagrama, 1997. 156 pàgines.

d'inferir la cruïda de l'escena, com passa a *Meu*.

Sigui menys minimal del que ens pensàvem o no, sempre sorprèn la capacitat de Carver per narrar les coses essencials sota mínims, per restaurar la part humana dels seus personatges.

LLIBRES

La conquesta de la imatge

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

Estem totalment conquerides, simplement, per la imatge. El nou assaig de l'autor i pensador Ramón Fernández Durán publicat per l'editorial Virus torna a impactar de ple en les conseqüències nefastes del capitalisme global. En aquesta ocasió, ens parla de l'anomenada *tercera pell*, un fenomen que -segons Fernández Durán- ha possibilitat el desenvolupament i l'expansió del capitalisme per tot el globus.

Aquesta pell -altrament anomenada *infoesfera* (ràdio, televisió i Internet)- ha afavorit el desplaçament de les preocupacions humanes quotidianes orientant-les cap a l'espai de tot allò *virtual*, és a dir, ja no ens fixem en el deteriorament del nostre espai real, el que l'autor anomena "segona pell" i que, en definitiva, és on residim físicament si no ens embolquem en problemàtiques virtuals. Tot plegat acaba trastocant la comprensió que tenim de la societat on realment habitem.

Tocades pel temps

Fernández Durán insisteix en el fet que hem entrat en un volcà on el nucli és dominat per la dimensió

monetària-financera. Una esfera que opera *non stop* 24 hores al dia i que ens acaba imposant la dictadura del present, un únic temps real i global que -sens dubte- no motiva el desenvolupament intel·lectual, humà i social. Vaja, un desastre absolut i amb poques alternatives de millora. O no?

LLIBRES

Somnis estroncats

Soledat

Autor: Anselm Aguadé i López.
Editorial: Cossetània Edicions, 2010.
Pàgines: 184.

L'autor de *Rabassa morta* reprèn el gènere de la narrativa per situar-nos en plena postguerra civil. Concretament, en la realitat de moltes persones d'Andalusia que, preses de la misèria familiar i social, van decidir viatjar cap a casa nostra a la recerca d'un somni o, simplement, d'un instant de calma. La transformació d'aquestes expectatives un cop s'arriba a terres catalanes és

radical. La realitat supera la ficció i la majoria d'aquestes persones, ben aviat, veuran que la pobresa també ha emigrat amb elles i el canvi d'espai ha estat tan sols això, un trasllat.

Anselm Aguadé avisa per endavant que és una novel·la biogràfica on ha volgut abocar tots aquells records i petits homenajes que encara li restaven per posar sobre el paper.

LLIBRES

Dues joies de Jean Renoir

Es recuperen dos films que tracten de mons distants: la Provença proletària i el París aristocràtic

Fotograma del film 'Elena y los hombres', realitzat per Jean Renoir

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

L'obra de Jean Renoir és una presència totèmica en el cinema de tots els temps, amb la rellevància que li atorga el fet de ser una obra estesa en el temps, important en els resultats artístics i variada en els contextos històrics i de producció. Pocs grans directors van viure la fixació dels codis narratius del cinema mut culminant dels Murnau, Lang, Ford i companyia i van mantenir-se en plena activitat fins molt després de l'auge de la *nouvelle vague*, a més de treballar tant al Hollywood dels grans estudis com a l'Europa dels autors, o a la televisió. Aquests darrers mesos, Versus Entertainment ha recuperat dues de les seves obres a través d'unes edicions excepcionals en DVD, que inclouen llibretos generosos i documentals realitzats per Jacques Rivette (*La duquesa de Langlais*).

Naturalisme filmic

Toni és un film naturalista molt rigorós, amb una estructura productiva lleugera, més propi del proto-documentalisme de l'època, que en part va anticipar el futur -i més dramàtic-neorealisme. Rodant a l'exterior i comptant amb actors no professionals, Renoir mirà d'acostar-se sense artificis a la vida de la gent immigrant que arribava a França a la cerca d'una feina. En aquest marc, va situar una història real d'amors visceralment encreuats: Toni manté una relació de parella amb l'hostalera que el va acollir quan va arribar, però se sent irremediablement atret per l'efervescent Josefa.

Amb esperit mostrador, el francès va retratar un món de parlaments senzills, picaresca, transgressions morals lacòniques i esclats de

passió, sovint violenta. Un món cruel, de vides senzilles endolides per l'amor o per amistats generoses. Però lluny d'idealitzar el proletariat, Renoir se centra en un protagonista ambigu, que es comporta de manera insensible amb la seva dona i, alhora, mostra una capacitat de sacrifici infinita en el seu enamorament perdurable de Josefa.

Com als films de Carné, persones desfavorides persegueixen somnis de felicitat i prosperitat que els condueixen a la perdició, però l'obra de Renoir -més crua i d'aparença més autèntica- probablement té (sense interferències sentimentals ni estilitzadores) una major capacitat d'impacte en la consciència social que l'aleshores naixent realisme poètic. Tot i les distàncies preses, resulta paradoxalment pietosa en el seu final despietat: en tancar la pel·lícula de manera circular, amb nous peons que arriben per trobar feina, l'autor sembla mostrar la indiferència del món industrial respecte als patiments de les persones retratades i facilita que l'espectador senti pena per aquesta modernitat que s'alimenta de mà d'obra barata que mor silenciosament.

Un artifici amb abast satíric

Tot i la seva aparença d'opereta romàntica amb moviments per l'escenari més propis del vodevil, *Elena y los hombres* és un d'aquells films de Renoir que van més enllà del seu esquelet narratiu i es converteixen en obres d'interpretació oberta i amb connotacions molt riques. El personatge catalitzador és Elena, vídua d'un aristòcrata revolucionari, que vol ser una mena d'amulet per possibilitar que els homes del seu voltant aconseguixin fites ambicioses. Després d'una desfilita, decideix aconseguir que un general

famós i absurdament carismàtic es converteixi en home d'estat, encara que pel camí esdevingui colpista. I és que, sempre a la cerca de caràcters polièdrics, Renoir matisa la condició de dona-somni d'aquesta musa que avala les conspiracions timocràtiques de la cort d'assessors de Rollan i que dinamita les normes del gènere romàntic quan es mostra disposada a casar-se per interessos econòmics. En el ridícul Rollan, per la seva banda, es poden veure petges de Napoleó i de De Gaulle, de la temptació d'aglutinar un país al voltant d'un home-símbol.

El film és un contenidor de moltes línies de treball possibles, amb diàlegs de gran refinament i moments d'humor físic, escenes esteses de caire teatralitzant i d'altres d'una brevetat extrema on Renoir usa l'el·lipsi amb mestratge. El seu vessant satíric (de la noblesa, dels interessos canviants de l'emergent burgesia industrial, de la diplomàcia) ajuda a fer que l'obra transcendeixi la condició de comèdia sentimental i dona com a resultat un artefacte estètic amb diversos nivells de lectura, espectacularment colorista i amb una narrativa visual brillant i experta. Una obra rococó pels seus moments de lleugeresa moderadament eròtica i barroca en el seu desplegament de quadres dins de quadres, de representacions de fingiments... i de petons de mentida que acaben sent autèntics.

FILMOGRAFIA

Jean Renoir, *Toni* (Versus Entertainment, 1935).

Jean Renoir, *Elena y los hombres* (Versus Entertainment, 1956).

A LA CANTONADA

PROGRAMARI LLIURE

La filosofia del programari lliure

Jordi Salvia

Aquesta setmana aprofitarem la cantonada per recomanar un llibre en el qual poder capbussar-se aquest estiu. Pot semblar un tema feixuc, però el llibre està escrit de manera planera i molt amena, amb la voluntat de difondre una filosofia que, sense adonar-nos-en, ens ha anat impregnant aquests darrers anys. Es tracta del recull d'articles i assaigs de Richard Stallman *Programari lliure per una societat lliure*. El llibre explica la història d'Stallman i el projecte GNU i parla de qüestions com les patents, el *copyright* i la cultura *copyleft* de manera pedagògica i radical.

Avui dia, tothom ja ha sentit parlar del programari lliure. Potser fins i tot sense ser-ne conscients, algunes de vosaltres n'heu fet servir o ho feu habitualment. Quan parlem de programari lliure, a la majoria de gent li ve al cap Linux. Linux és el nucli d'un sistema operatiu que va ser llançat a Internet el 17 de setembre de 1991 per un estudiant d'Informàtica de la Universitat d'Hèlsinki (Finlàndia) anomenat Linus Torvalds. Segurament, hauria estat un fet anecdòtic si no fos per una decisió que va revolucionar el món de la informàtica. En comptes de llançar el seu projecte sota un llicència privativa, Torvalds va decidir publicar el nucli del seu sistema operatiu sota la Llicència Pública General (GPL, de l'anglès General Public License) dissenyada originalment per Richard Stallman.

Stallman -un extreballador de l'Institut de Tecnologia de Massa-

chusetts (MIT) que va abandonar aquesta universitat per una qüestió de principis, quan va ser envaïda pel programari privatiu -és el pare filosòfic d'allò que coneixem com a programari lliure i, des de la presidència de la Fundació pel Programari Lliure (FSF, de l'anglès Free Software Foundation), vetlla per la seva expansió, entre moltes altres batalles. Segons la FSF, el terme programari lliure fa referència a la llibertat de les usuàries per executar, copiar, distribuir, estudiar, canviar i millorar el programari. Concretament, es refereix a quatre classes de llibertat per les usuàries de programari. Llibertat 0: llibertat per executar el programa amb qualsevol finalitat. Llibertat 1: llibertat per estudiar el funcionament del programa i adaptar-lo segons les pròpies necessitats (és indispensable accedir al codi font). Llibertat 2: llibertat per redistribuir còpies per ajudar altres usuàries. Llibertat 3: llibertat per millorar el programa i després posar-lo a disposició pública pel bé de tota la comunitat (l'accés al codi font també és una condició indispensable).

Per comprendre aquesta filosofia cooperativista, que entén el programari lliure com una eina de democràcia i llibertat, *Programari lliure per una societat lliure* és un llibre de lectura obligada. Podeu aconseguir-ne una edició digital en català a www.lafarga.cat/cultura-lliure i, en paper, podeu trobar una edició en castellà gràcies al projecte editorial madrileny Traficantes de Sueños (<http://traficantes.net>).

Bona lectura!

, agenda directa

ALBORAIA

Festes Majors Autogestionades

Del 3 a l'11 de juliol
Amb aquestes festes majors autogestionades, volem oferir activitats pensades des del poble i per al poble i fomentar les diferents expressions de cultura popular. Entre altres activitats, hi haurà concerts, jocs infantils, tallers de circ i cervesa, grafitis, skate, festa de disfresses i llançament de mòbils! Tota la informació a la web www.fesmal.tk
Organitza: Alboraià Per la Cultura, Dimonis de l'Avern, Espai de Circ Llaurent Cultura

BARCELONA

7es jornades per la llengua de Sant Andreu de Palomar

Divendres 2 de juliol
A la plaça de Can Fabra
18h. Xerrada *L'origen dels noms propis de persona*, a càrrec de Francesc Bernat.
19:30h. Taller de danses tradicionals
Al CSO La Gordíssima:
21-02h. Gran joc del Bocamoll i KaraoCAT amb cançons en català (hi haurà pintxos i begudes de la terra). C. Pons i Gallarza, 10.
Dissabte 3 de juliol
A la plaça de Can Fabra
10:30h. Matinal infantil amb jocs tradicionals
18h. Actuació de la Bastonera de Sant Andreu
18:30h. Campionat de botifarra i jocs tradicionals
21h. Sopar popular solidari, a càrrec del Grup de Suport a l'Alfonso.
De 22:30 a 00h. Festa *trinquera* amb punxa-discs.
Organitza: Assembla Popular Independentista

Divendres 2 de juliol
Xerrada-debat 'Una estratègia per sortir de la crisi? Qui surt guanyant i qui surt perdent amb les retallades i la reforma laboral?', a càrrec d'Albert Recio Andreu
16:30h. Local sindical de la CGT-Diba C. Mallorca 244, 2n 1a.
Organitza: Secció sindical de la CGT a la Diputació de Barcelona

Divendres 2 de juliol
Actes de clausura de la 8a Escola d'Estiu d'Attac-Catalunya

Acampada de resistències
Trobada antiindustrial en defensa del territori

ULL CLINIC / ALR

Del 6 al 12 de juliol
A FELLINES (GIRONÈS)

Des d'una perspectiva àmplia de l'espectre antiindustrial, diferents col·lectius han organitzat una trobada amb la finalitat de contribuir a l'extensió del punt de vista crític que aporta l'antiindustrialisme i d'ajudar a articular i visibilitzar les lluites en defensa del territori i de les persones davant el capitalisme i la crisi tecnològica.

La trobada es basarà en el debat i la convivència a través d'una acampada que tindrà lloc entre els dies 6 i 12 de juliol prop de Felines, un poblet situat a la demarcació de Viladestes, al Gironès.

L'acampada està oberta a la participació activa de tota aquella gent que se senti propera a aquests plantejaments i interessada en la proposta, independentment de la seva afiliació militant. Com a base pel debat, s'han organitzat una sèrie de xerrades a càrrec de diverses persones que són bones coneixedores de les diferents problemàtiques que es tractaran.

Entre d'altres intervencions, la trobada plantejarà els següents temes: *Elements bàsics de la crítica antiindustrial*, a càrrec de Miquel Amorós; *Imaginaris apocalíptics*, a càrrec de Javier Rodríguez Hidalgo; *El territori com a taulell del capitalisme: infraestructures i energia*, a càrrec de Corsino Vela i Pascual Aguilar, i *Crisi i Utopia al segle XXI*, a càrrec de Félix Rodrigo Mora.

La convocatòria també comptarà amb la participació de gent de les assemblees que lluiten contra el TAV, la MAT, el pla Caufec i el pantà d'Itoiz i del col·lectiu Transgènics Fora.

Un altre apartat d'interès de l'acampada seran els tallers pràctics destinats a l'expressió teatral com a eina per l'anàlisi col·lectiva de la realitat o les sessions destinades a treballar les seqüeles en forma de trauma i estrès que -després de la ràbia i l'eufòria- apareixen com una forma més de repressió dins l'activisme resistent.

També mereix una menció especial el taller de primers auxilis per les manifestacions i les accions i el taller d'escalada, destinat a mostrar tècniques que poden ser útils per diferents lluites de desobediència civil.

Tota la informació detallada sobre l'acampada la pots trobar al bloc: acampadaderesistencies.blogspot.com

18h. Xerrada *Una arquitectura internacional per després de la crisi*, a càrrec de Arcadi Oliveres.
19:45h. Concert amb el grup Naranjas de la China.
Els actes tindran lloc al Centre Cultural La Casa Elizalde. C. València, 302.

Fins el 3 de juliol
zona Trobada Internacional de Teatre Social i de les Oprimides 'Sin Telón 2010'
Amb el tema *La lluita contra la pobresa i l'exclusió a través del teatre de l'oprimit*, la trobada presenta el treball de nou grups.
Més informació: sintelon.wordpress.com

Dissabte 3 de juliol
Mercat d'intercanvi
A partir de les 11h a la plaça Marina (pg. Zona Franca)
Més info: intercanvi@entitatsdelamari-na.org
Organitza: Entitats de la Marina

Dissabte 3 de juliol
Mercat d'intercanvi a Sant Antoni
De 17:30 a 20:30 h. a l'avinguda Mistral cantonada Calàbria
Per reservar taula: mercatintercanvi@xarxantoni.net
Organitza: Xarxantoni

Divendres 4 de juliol
1er Concurs de Tapes Veganes Anti-USA
12h. CSO La Gordíssima. C. Pons i Gallarza, 10.
Només cal que porteu les vostres tapes i alguna explicació, en format lliure, de perquè són anti-USA. Hi haurà degustació gratuïta, entrega de premis i música en viu.

Divendres 4 de juliol
Fem-lo diferent!
De 18 a 22h. Cinema documental, xerrada i pràctica d'agricultura urbana amb pastissos i beguda.
CSO La Otra Carboneria. C. Urgell, 30.

Fins el 16 de juliol
Exposició fotogràfica 'Xangai-Hong Kong, tan lluny tan a prop'
Sala Cava del Centre Cívic Can Basté.
Passeig Fabra i Puig, 274-276.

BANYOLES

Dissabte 3 de juliol
1r Mercat d'Intercanvi a Canaleta
De 10 a 14h. A la plaça Rocacorba
Organitza: Associació de Veïns i Veïnaes del Barri de Canaleta

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

1r Certamen d'Assaig Jove 'Ajuda Mútua'
La Societat Cultural Ajuda Mútua convoca un concurs d'assajos sobre una figura de l'anarquisme destinat a més joves de 20 anys. El termini per l'entrega d'originals és del 3 al 31 de gener de 2011.
Per més informació: www.enxarxa.com/interhelpo i al local de la societat a Cornellà, Carretera d'Esplugues, 46.

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Xarxa d'intercanvi de coneixements de Sant Feliu de Llobregat: volem conèixer persones que puguin estar interessades a participar en aquest projecte.

CONTACTE:
sfafap@hotmail.com

Busco actors i actrius per crear a Barcelona un nou grup de teatre de mentalitat oberta i dinàmica.

CONTACTE: Titus
fumnegre@gmail.com

Bons contra Millet: La Federació d'Associacions de

Veïns i Veïnes de Barcelona ha iniciat una campanya de bons per finançar una acusació popular contra l'expresident del Palau.

CONTACTE:
ap.millet@coops57.coop

Kayo Malayo busca cantant, incorporació al grup a partir de la propera temporada.

CONTACTE:
info@kayomalayo.com

Partits i patxangas futbolers: si us falta gent per jugar, hem creat una comunitat per posar en contacte

persones aficionades.
CONTACTE:
www.faltau.com

Canvi rentadora gairebé nova per alguna cosa que em pugui interessar. Barcelona.
CONTACTE: Jose
656 315 413

Ofereixo estudi de gravació a Barcelona, serveis de tècnic de so en mescla i mastering, o classes bàsiques sobre el mencionat, a canvi de classes de 3DMax amb Vray.
CONTACTE: Nil
n2prod@hotmail.com

> EL TEMPS

DIJOURS 1

Temperatures que assoliran valors clarament

estiuencs. Calor, xafogor i vents en calma. Se superaran els 35 a l'interior.

DIVENDRES 2

Situació estable i sense canvis. Un front fred provinent de l'atlàntic provocarà ruixats al País Basc i el Pirineu Occidental.

DISSABTE 3

Una petita bossa d'instabilitat a les capes altes generarà tempestes elèctriques durant la tarda al nord de Catalunya.

DIUMENGE 4

Al matí, l'ambient serà una mica menys xafogós però de dia els termòmetres es dispararan. Tornaran a superar els 30 graus.

DILLUNS 5

Una bossa d'aire càlid que arrencarà des del Marroc començarà a envair el País Valencià i les Illes. Els termòmetres pujaran.

DIMARTS 6

La calor serà sofocant i molt xafogosa. Els primers valors de 40 graus es podrien assolir al pla de Lleida, Tarragona i Castelló.

GRAMENET DEL BESÒS

Divendres 2 de juliol

Taller-debat sobre rols de gènere

Com a material de suport pel taller, es comptarà amb un document facilitat per Dolça Lluita, col·lectiu antipatriarcal de la UAB. És important que les persones que vulguin participar del taller abans treballin el document base, que es pot consultar al bloc: esberla.wordpress.com 19h. Local Social Krida. C.Beethoven .7. Organitza: Espai de Formació l'Esberla

Dijous 1 de juliol

Trobada 'Alimentació i Compromís: la sobirania alimentària'

L'activitat consistirà en un col·loqui obert amb un representant de Som lo que Sembrem, amb el propietari de la botiga El Racó Ecològic i amb membres del Col·lectiu Rave Negre. 20:45h. Al Casal Popular l'Esquerda. C. Enric Prat de la Riba, 31.

LA BISBAL D'EMPORDÀ

Divendres 2 de juliol

Actes de suport als detinguts del 'botellón' a Girona l'any 2006

21h. Presentació del llibre *DSKNTRL*, d'Ibai S. Urbietta. 22h. Sopar solidari. 23h. Espectacle de màgia *Màgic Cambres + kafeta* i musiketa! Tots els actes es faran a l'Ateneu Llibertari Paquita. Passeig Marimón Aspres, 16.

LLEIDA

Dijous 1 de juliol

Cassolada popular contra la reforma laboral i les retallades socials

19:45h. Davant la seu del PSC-PSOE i del Ministeri d'Economia a Lleida. Plaça de l'EI Organitza: Assembla Ciutadana Que la crisi la paguin els rics de Lleida

MANRESA**Taller d'electricitat per a dones**

Primera quinzena de juliol (inici dia 6 de juliol), els dimarts i els dijous de 20 a 22h. I el diumenge 18 de juliol tot el dia. El curs s'organitza per un màxim de catorze persones i es farà al CSO La Tremenda, carrer Salvador amb Hospital. Per més informació i inscripcions

Mai no ens agafarà el toro d'Osborne!**3 de juliol, JORNADA ANTIREPRESSIVA A MANRESA**

Amb una jornada plena d'activitats, el dia 3 de juliol, es reivindicarà la situació dels dos joves manresans que poden passar vuit dies a la presó arran de la insubmissió mostrada davant la pena multa que se'ls va imposar per fer sabotatges al toro d'Osborne situat al Bruc.

La jornada, organitzada pel Grup de Suport i per Alerta Solidària, començarà a les 18h. a la plana de l'Om amb una mostra de balls de bastons a càrrec de la colla Manrússia Van del Pal i la colla bastonera d'Igualada. Al mateix lloc, es faran els parlaments sobre el cas dels dos manresans i altres casos repressius com el d'en Gerard de Lleida.

A més, es comptarà amb les actuacions del grup Avel·lina, el cantautor Pau Alabajos i el grup At Versaris. Més tard, la jornada continuarà a l'Ateneu Popular la Sèquia, on es farà un sopar popular, i hi haurà un concert i pd.

Més informació sobre el cas repressiu i la jornada de suport a: ultratgemespanya.blogspot.com

escriure a: columnaclitoriana@hotmail.com
Organitza: CSO La Tremenda

MATARÓ

Dijous 1 de juliol
Concentració 'L'estatut ha mort, proud'estatuts, Independència'
18:45h. Davant l'Ajuntament
Convoca: CUP de Mataró i Maulets

MONARS**Jornades d'Okupació Rural**

Entre l'1 i el 4 de juliol, se celebrarà una nova edició de les jornades sobre okupació rural a Monars (la Garrotxa). Hi haurà tallers, debats, jocs i espectacles. Les jornades són obertes i s'organitzaran a través la col·laboració de totes les persones que hi participin. Hi ha lloc per acampar. Per més informació, escriure a masiamasmitja@gmail.com

FERRERIES

Acampallengua
3 i 4 de juliol
Més info: acampallenguazo10.blogspot.com

PALOL DE REVARDIT

Dissabte 3 de juliol
VI Nit de Misteri
Aquesta nit màgica i misteriosa començarà a les vuit del vespre a l'esplanada del Pavelló Municipal de Palol de Revardit. Us hi esperem! Més informació: www.palol-tengresca.com
Organitza: Associació Palol t'Engresca

SANT MARTÍ VELL

Divendres 2 de juliol
Concert Jove
23h. Coalició Kanall + La Tosca Brava + DJ Ivanote.
Organitza: Circuit Empordà Alternatiu

TERRASSA

Divendres 2 de juliol

Xerrada 'El software lliure i la teva llibertat', a càrrec de Richard Stallman
Richard Stallman parlarà sobre les metes i la filosofia del moviment del programari lliure i l'estat i la història del sistema operatiu GNU. 19h. Consell de Joventut. C. Ramon Llull, 132-136.
Organitza: AltCtrSupr- Hacklab de Terrassa

TORROELLA DE MONTGRÍ

Dissabte 3 de juliol

Festa dels Indiketes

23h. Concert amb Odi + Kayo Malayo + Granotes de la Bassa + DJ Torrebruno
Organitza: Circuit Empordà Alternatiu

VALÈNCIA

Divendres 2 de juliol

10 anys de Ca Revolta

Dins els actes de celebració del desè aniversari de Ca Revolta, hem preparat una festa-recorregut pel barri de Velluters. Hi haurà actuacions de dansa contemporània amb La Coja i Pepa Cases, castellers amb la colla de Sant Marcel·lí, teatre de carrer amb el grup Velluters i música amb Xambó i Alifarnat i Rondalla d'El Micalet. Les actuacions començaran cap a les 20h. davant del solar del Teatre Princesa (carrer Moro Zeit).
Més info: www.carevolta.org
Organitza: Ca Revolta

VIC

Fins el 5 de juliol

Festa Major Jove

Durant tota la setmana, Vic acollirà aquestes festes plenes de música i diversió. El divendres 2 de juliol, a les 23h., hi haurà la gran nit de Rock'n'roll amb Old Stars Covers + Kott Potassium Hydroxide+ Man in Black+ Willy and The Poor Boys i DJ Rock and Piol.
Més info: centresocialvic.blogspot.com
Organitza: Comissió de Festa Major Jove de Vic

Birra Nostrum 10

Divendres 2 de juliol
Torna la cercavila alcohòlicofestiva, en el marc de la festa major de Vic, fora de programa i organitzada per les verges de la C-17.

Festival d'Art Digital i Electrònica**LA CELLERA DE TER, Dies 2 i 3 de juliol**

El Festival d'Art Digital i Electrònica (FADE) és un festival d'estiu, de curta durada i entrada gratuïta, que vol conjugar els aspectes més lúdics de la música electrònica amb tot allò que fa referència a les noves tecnologies aplicades a la creació artística. La segona edició d'aquest festival, organitzat per l'Associació Elèctric, tindrà lloc els dies 2 i 3 de juliol durant tot el dia i tota la nit a La Celler de Ter, a quinze quilòmetres de Girona, a diversos espais situats al centre del poble i al polígon industrial.

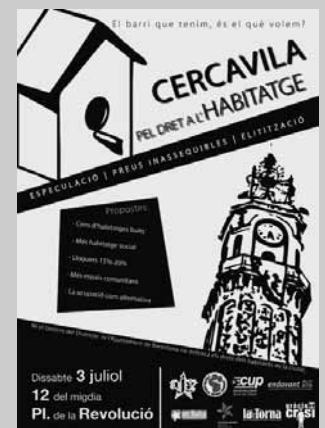
Pots consultar la programació a myspace.com/festivalfade

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES**BARCELONA, Dissabte 3 de juliol Cercavila popular pel dret de l'habitatge**

12h. Plaça de la Revolució (Gràcia)

Contra l'especulació, els preus inassequibles i l'elitització!

Propostes:
- Cens d'habitatges buits
- Més habitatge social
- Lloguers 15%-20%
- Més espais comunitaris
- L'ocupació com a alternativa

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Laia Manresa i Sergi Dies DIRECTORS DEL DOCUMENTAL 'MORIR DE DÍA'

“Morir de dia és morir amb els ulls oberts, fins i tot amb una actitud de responsabilitat”

‘Morir de Dia’ és el títol de la pel·lícula de Laia Manresa i Sergi Dies, estrenada recentment, sobre l'entrada de l'heroïna a Catalunya durant els anys 70. Un projecte ideat pel cineasta Joaquim Jordà, que, després de la seva mort, el 2006, els dos joves realitzadors –col·laboradors estrets del director de ‘Numax presenta’ o ‘De Nens’– van prosseguir fins a crear “una altra” pel·lícula. Arriben a fem l'entrevista amb Carlos Gulias, fundador de l'Associació Lliure Antiprohibicionista i present a la pel·lícula com a testimoni vivent d'aquella època.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

De què tracta la pel·lícula?
Laia: *Morir de dia* intenta explicar una mica l'entrada de l'heroïna a Catalunya i els primers anys del seu impacte. S'estructura a partir del testimoni en primera persona, deixat a través d'arxiu, de quatre personatges que van morir. I explica que la primera heroïna que es va consumir aquí no es venia aquí, sinó que era gent il·lustrada –mínimament culta– i aventurera qui l'anava a comprar fora.

Aquesta era la pel·lícula que volia gravar Jordà?

L: Humilment, penso que hi hauria coses que s'haurien assemblet, però evidentment no té res a veure, ja que ningú no sap què hauria fet el Joaquim. Agafem la seva idea i un punt de partida. Ell volia fer el retrat de dues dones que apareixen en un concert que va gravar l'any 1970, la presentació del *Dioptria* de Pau Riba, de qui era amic. El Joaquim volia retratar a aquests primers hippies aquí, la representació d'una generació que volia trencar amb moltes històries. Jo havia de coguionitzar la pel·lícula, com havia fet a les anteriors. I mentre ell acabava un muntatge anterior, vaig començar a investigar. Ens havíem de posar a treballar el mes de setembre, però va morir el juny. La productora em va proposar continuar i vaig dir que sí. Llavors, vaig proposar al Sergi, muntador de pel·lícules del Jordà i amic, de codirigir la pel·lícula.

Qui són els quatre personatges?

L: El primer personatge és el Pau Maragall, germà dels Maragall que tots coneixem. Forma part d'aquesta primera generació, d'aquest grup de gent emprenedora i il·lustrada. Els seus articles (sota el pseudònim de Pau Malvido) a la revista *Star*, de l'època, són una crònica subjectiva del que succeïa en aquell moment, no només a nivell polític, sinó també

ANNA MURILLO

social, de vida... Em va il·luminat molt i em va semblar una bona manera de parlar subjectivament d'aquells moments. El segon personatge és la Mercè Pastor, amiga de Maragall i primera dona de Pau Riba. La Mercè comença a consumir a principis dels 70 i és una de les dones a qui el Joaquim volia retre homenatge. El seu personatge s'estructura a partir d'un diari personal que ella escriu entre l'any 1980 i el 1987. El tercer personatge és el Pepe Sales, també d'una família coneguda –amb certa glòria–, que pinta, escriu cançons, és músic. Va deixar moltes

“La transició va ser una traïció tan gran que molta gent es va llançar a viure una vida tremenda”

filmacions d'ell. Pepe ja és d'una segona generació juntament amb Juanjo Voltes, el quart personatge. Voltes és un personatge anònim, fill de classe mitjana, molt introvertit, amant de la lectura. S'enlluerna amb aquesta primera generació de hippies i amb la seva música i s'enganxa a l'heroïna.

Dieu que la gent us comentava que seria una pel·lícula molt trista. Creieu que, al final, ha estat així?
Sergi: Hem volgut fer-la més vitalista que trista.

mort, però si que hi ha una actitud d'intensitat, fins i tot de responsabilitat. Els personatges tenen aquesta actitud en comú.

S: És una actitud que no només és present en la gent que està en contacte amb l'heroïna, sinó en molta altra. Una actitud vinculada a una època, a un context social i a una manera d'entendre la vida, de pensar i de posicionar-se davant d'ella.

Carlos: Al marge de l'heroïna, la pel·lícula mostra una generació i una època històrica molt important perquè nosaltres –jo sóc un supervivent d'aquella època– teníem una visió política radical del món. Vaig viure la transició i vaig estar-hi ficat a fons, tant emocionalment que... I com jo molta gent, que vam començar a consumir drogues perquè vam voler assaltar el cel i no vam poder. Els 70 van ser anys molt durs. Hi va haver molta gent que es va suïcidar quan va veure que no es podia fer la revolució. D'altres se'n van anar a viatjar pel món i a consumir drogues i altres, avui, són dirigents i executius. Altres van desaparèixer. La transició va ser el major engany que s'ha fet a la societat espanyola des de fa segles. Va ser una traïció tan gran que molta gent es va llançar a viure la vida d'una manera tremenda.

Són quatre primeres persones en absència. Perquè?

L: Perquè dels que s'han enganxat a l'heroïna, molts no han mort, però molt d'altres sí. Un dels temes que se'n ha criticat és que, quan es parla d'heroïna, sempre es parla de mort. Hi ha un tabú, tant per part de qui no en té ni idea com per part de qui hi ha estat dins. Parlar d'heroïna no és mort, és tot el que l'envolta, tot el que

es va viure i molts altres elements, però sí que hi ha gent que es va quedar pel camí i crec que és interessant recuperar la veu d'aquesta gent.

C: Cal aclarir que l'heroïna és *diacetilmorfina*, una substància noble, el millor analgèsic mai inventat. És una medicina i no té cap culpa del mal ús que se'n va fer al carrer pels desgraciats que l'adulteraven, el que anomenem heroïna *callejera* adulterada. Als anys 80, *màxima puresa* significava un 19% d'heroïna. El 80% restant era guix, farina i coses que no creurieu. I això és el que prenien la gent.

L: Que no és la primera que es va començar a consumir. Quan la gent l'anava a buscar, era heroïna més bona. La que es troba després al mercat negre, on tots coincideixen perquè és més difícil fer viatges i les fronteres són difícils de burlar, és adulterada.

Aquest darrer període surt retratat a la pel·lícula? Com és?

S: És fatal. Li diuen temps d'epidèmia. **L:** Nosaltres no arribem a parlar d'aquesta part que ja se'n ha explicat, la típica imatge de l'heroïna totalment demonitzada i marginalitzada. No toquem la part de quan arriba al carrer, a partir del 1981. És quan tanquen les farmàcies i són anys molt durs. A part d'aquests primers emprenedors que anaven a Amsterdam o a Tailàndia a buscar aquestes substàncies que volien tastar, hi havia un sector de gent que consumia drogues de farmàcia perquè no podia accedir a tot això. A Espanya, les farmàcies dispensaven moltes drogues fins a principis dels 80. Venia gent de tot arreu. I quan es van deixar de vendre a la farmàcia és quan comença aquesta heroïna *callejera* adulterada.

. LA COLUMNA

Punts en comú del debat del burca i de la prostitució

Montse Marien
opinio@setmanaridirecta.info

Últimament, el debat sobre l'ús del burca en la societat catalana està creixent, se'n parla a tot arreu i, a tot arreu (tertulians i tertulianes, feministes, polítics, sociòlogues...), es veuen en l'obligació de prendre partit. Per què escric aquesta reflexió? Ho faig perquè crec sincerament que hi ha punts en comú entre els dos debats: el del burca i el de la prostitució.

Les dones que defensen, per decisió pròpia, l'ús d'aquest vestit (recordeu-ho, una peça de roba que cobreix completament les dones a excepció dels ulls) estan en la mateixa tessitura que les dones que defensen l'exercici de la prostitució i ens enfrontem als mateixos arguments contraris: la dona que declara voler usar el burca, igual com la que declara voler exercir la prostitució, és vista com una dona que atempta –i va en contra– de la dignitat de la dona. En tots dos casos (no hi ha llibertat per elegir) representa la submissió de la dona a l'home, que és dolent, dolentíssim, per definició, i exerceix el seu poder sobre la dona. Com diu Antoni Puigverd: “La polèmica tradueix, en primer lloc, i com acabem de veure, el debat sobre

No s'aposta per la capacitat de decisió que podem tenir les dones davant de diferents alternatives

la condició femenina. Però el tradueix de manera esbiaixada. La lluita occidental per la dignificació de la dona ha costat sang, suor i llàgrimes; és percebuda com una conquesta irrenunciable. Però el cert és que algunes manifestacions de la submissió femenina semblen més suportables que d'altres: mentre el burca és percebut com una esclavitut, es generalitza davant de la indiferència general la restauració del mite de la dona objecte, mite que el primer feminisme combatia ferotgement, però que la moda, la publicitat i la televisió estan normalitzant”.

Una vegada més, no s'aposta per la capacitat de decisió que podem tenir les dones davant de diferents alternatives. Les dones musulmanes al nostre país tenen més possibilitats d'elegir que les que estan en un context on el control social i les sancions són molt repressores i d'autèntic terrorisme.

És molt fàcil, també, opinar i pontificar quan es tracta de la vida de les altres; encara més si ni tans ens molestem en demanar la seva opinió.